

Devrimci baharı kazanmak için...

Sınıfın direnişini büyütelim!

Sınıfın devrimci baharını örgütlemek

Metal grevinin yasaklanması değil, fakat yasağa boyun eğen, işçilerdeki "İşgal, grev, direniş" ateşini söndüren icazetçi sendikal bürokrasi sayesinde burjuvazi rahat bir nefes aldı. 7 Haziran genel seçimlerinin rüzgarı toplumsal-siyasal atmosfere rengini vermeye devam ediyor. Bunun nereye kadar süreceğini biraz da bahar döneminin nasıl karşılanacağı ve yaşanacağı belirleyecektir. Ortadaki belirtiler sermaye düzeninin işinin o kadar da kolay olmadığını gösteriyor.

İşçiler hakları ve gelecekleri için eylemde...

İşçi sınıfı bölükleri 2014 yılı içinde mevzi düzeyde de kalsa sürekli bir hareketlilik içinde oldular. Üstelik bu hareketlilik tepki ve militanlık bakımından bir sıçrama olarak nitelenebilecek düzeydeydi. İşçi sınıfı Greif'te, Kütahya-Seyitömer'de, Yatağan'da, Zentiva'da kitlesel militanlığa yöneldi. Keza Soma ve Torunlar'da yaşanan iş cinayetlerine karşı tüm ülkede kitlesel ve militan eylemler yaşandı. Yıl boyunca kömür madenleri ve Şişecam gibi yasaklanan grevlerin yanı sıra, işten atmalara, ücret gasplarına, ağır çalışma koşullarına karşı irili-ufaklı sayısız direniş ve eylem gerçekleşti.

İşçi sınıfı saflarında yaşanan bu kaynaşma ve militan tepkiler, sermaye düzeninin AKP iktidarı sayesinde 13 yıldır pervasızca sürdürdüğü ekonomik-sosyal politikaların dolaysız bir ürünü elbette. Özellikle 2007-2008'de dünya kapitalizminde patlak veren çöküntünün ardından işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları gün geçtikçe çekilmez hale gelmeye

devam etti. AKP iktidarı "krizden etkilenmedik, en az kayıpla atlattık" diyebilmeyi, her alanda özelleştirme ve rant yağmasının yanı sıra tam da sınıf ve emekçi kitlelere işsizlik, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri vb. biçiminde ödetebildiği ağır faturaya borçlu. Bu alanda sermayeye sağlanan özgürlüğün sınırlarının nereye vardığını anlayabilmek için, Türkiye'nin işçi cinayetleri sıralamasında liderliğe oynamasına bakmak yeterli aslında.

Son bir-iki haftadır Kastamonu, Sivas, Bilecik, Kayseri gibi kentleri de kapsayacak şekilde patlak veren kitlesel işçi eylemleri sömürü ve köleliğin katlanılmaz düzeye vardığının yeni göstergeleridir sadece. İşçiler Envitec (Antakya), Sivas Demir Çelik ve Söğütsen Seramik'te (Bilecik) olduğu gibi aylarca ücretlerinin ödenmemesine, Camiş Madencilik (Bilecik), İlbeyli Beyteks (Adana), Roma Plastik (Gebze), SFC Entegre'de (Kastamonu) sendikal örgütlenme hakkı ve sendikalaşmadan kaynaklı işten atmalara, Boytaş'ta (Kayseri) Öz Ağaç-İş'in TİS'teki satışına karşı kitlesel eylemlerle sahneye çıktılar. Hak-İş gibi iligine kadar yandaş bir konfederasyon içinde zapturapt altına alınmış işçilerin bile binlerle sokağa dökülmesi bir tesadüf değil. Tıpkı 2015 yılının metal greviyle açılması gibi...

Örgütlenme ve mücadele eğilimi yaygınlaşırken

Bütün bu gelişmeler işçi sınıfı saflarında uzun yıllardır büyük patlamalara gebe bir tepkinin biriktiğini,

son bir yılda ise mayalanmanın ve kaynaşmanın hızlandığını göstermektedir. İşçi sınıfı içindeki sendikal örgütlenme ve mücadele eğilimi şüphesiz yeni bir olgu değil. Uzun yıllardır sendikal bürokrasinin döne döne tekrarlanan satışlarına rağmen işçiler içgüdüsel olarak çareyi sendikal örgütlenmede arıyorlar. İşçiler için çekilmez hale gelen ağır çalışma ve yaşam koşulları, onları sürekli örgütlenmeye ve mücadeleye itiyor. Dahası bu, örgütsüz işçi kesiminde kendiliğinden bilincin en geri düzeyi hakim olduğu halde yaşanabilmektedir. Son dönemin, özellikle 2013 Haziran'ından sonraki dönemin ayırtedici yanı, işçi sınıfı saflarındaki sendikal örgütlenme ve mücadele eğiliminin yaygınlaşması ve yer yer militan biçimlerde dışa vurmasıdır. Ki bu, Haziran Direnişi ile başlayan dinamik ve sert sayılabilecek toplumsal-siyasal atmosferden dolaysız bir etkilenme de aynı zamanda.

Yeni dönemde sendikal bürokrasinin hareketi kontrol altında tutup denetlemekte eski gücünü kaybetmiş olması da işçi hareketindeki bu gelişmelerle birlikte anlaşılabilir bir öteki olgudur. Metal işçilerinin '98'deki patlaması sırasında dahi grev kararı almamış olan Birleşik Metal-İş yönetimi, gelinen yerde tabanın basıncına dayanamadı. AKP'nin grev yasağının salt MESS patronlarını değil, aksi yöndeki tüm esip gürlemelere karşı icazetçi-yasalci sendikal bürokrasiyi rahatlattığından da kuşku duymuyoruz. Zira grev iradesi tümüyle tabandan gelmiş, grev kararı sendika bürokratları tarafından uzun oyalamalardan sonra, istemeye istemeye alınmıştı. 21 Aralık Gebze mitingindeki tablo bunun en açık yansımasıydı. Sendika bürokrasisindeki isteksizliğe ve oyalayıcı süreçlere rağmen metal işçilerinde uzun yıllar boyunca birikmiş tepkinin şiddeti grev kararını mecburiyet haline getirdi. Grev yasağı karşısındaki tutum ise başka söze gerek bırakmıyor. Geçtiğimiz yaz aylarında cam ve maden işçilerinin grevlerini keyfice "erteleyen" AKP iktidarının daha en baştan grevi yasaklayacağı apaçık ortadaydı. Buna karşı işçilerden fiili-meşru mücadele kararlılığı yansıyorken sendika bürokratları keskin açıklamalar yapıp mevzilerden çekilmenin, işçileri zapturapt altına almanın, fabrikalara sokmanın telaşına düştüler.

Sendikal bürokrasi yardımıyla bastırılan kıvılcım

Komünistler olarak en baştan itibaren, metal grevinin toplumsal-siyasal atmosferi değiştirecek büyük bir olanak olduğuna işaret ettik. Grevin başlamasıyla birlikte toplumun ilerici kesimlerinde yarattığı etkiler ve yasak karşısında verilen tepkiler, metal işçilerinin büyük bir yangını tutuşturmaya aday olduklarını göstermekteydi. Zira yalnızca MESS patronlarını değil, sermaye düzenini zorlayacak, daha çıkış aşamasındaki militan şiarlarından da anlaşılacağı üzere hızla siyasallaşacak böylesine bir işçi eylemi, geniş bir destek ve dayanışma olanağına sahipti. AKP iktidarının gerici zorbalığı ve faşist baskıları karşısında sürekli tepki veren geniş toplumsal mücadele

dinamikleri (Bülent Arıncı'nın deyimiyle AKP'den nefret eden %50) daha ilk günlerde grevin etrafında kümelenmeye başlamışlardı.

Grev yasağına karşı işçilerden yansıyan mücadele kararlılığını boşa çıkarmakla sendikal bürokrasi, sınıf mücadelesinin gelişmesinin önündeki en önemli engel olduğunu bir kez daha teyit etti. Bu kuşkusuz son grev iradesinin dinamiğini oluşturan görece genç binlerce işçinin bilincine de kazınmış oldu.

Sendikal korucuların sermayeye sunduğu yardım, sınıf saflarındaki mücadele ateşini söndürmeye yetmeyecektir. Zira hem sınıf ve emekçi kitleler içinde uzun yıllardır birikmiş olan tepki boşaltılmış değildir, hem de sermayenin katlanılmaz çalışma koşullarını bir nebze iyileştirebilecek esneme payı yoktur. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleler için mücadele bir seçim olmaktan çıkıp bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır. Dinsel gericiğin kalesi sayılan kentlerde, üstelik AKP'nin doğrudan uzantısı sendikal bürokrasinin denetimine rağmen ve hatta yer yer sendika patronlarına karşı yüzlerce, binlerce işçinin meydanlara çıkmaları, direnişe geçmeleri bunun yalın bir ifadesidir.

Seçim rüzgarına karşı sınıfın militan eylemlerini örgütlemeye!

Önümüzde 8 Mart'tan 1 Mayıs'a uzanan bahar dönemi duruyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler baharı devrimleştirme güç ve olanaklarına fazlasıyla sahip durumdadır. Halihazırda parçalı da olsa yaygın bir şekilde gündeme gelen işçi eylemleri, küçük kıvılcımların dahi hızla büyük yangınları tutuşturmaya aday olduğunu gösteriyor. Fakat bunun için işçi sınıfı ve emekçilerin ilkin sendikal koruculuk şebekesi olmak üzere önündeki engelleri mutlaka aşabilmesi, ikincisi de sermaye düzeninin kulakları sağır eden seçim aldatmacasına kapılmaması gerekli.

Bilindiği gibi başta saltanat sarayındaki gerçek şefi ve AKP olmak üzere her renkten partisiyle düzen cephesi tüm toplumu seçimlere-sandıklara kilitlemekle meşguller. Başka her şeyi gölgede bırakacak bir seçim rüzgarı estiriliyor. Sermaye düzeninin çok yönlü krizi, dinci-gericiliğin rejime dair hesapları, bunun kabus olarak üzerlerine çöktüğü burjuva katmanlar ve özellikle AKP despotizminin yarattığı taraflaşma seçimleri olağanüstü bir gündem haline getiriyor. Ana gövdesiyle solun iki reformist kampı (HDP ve Birleşik Haziran Hareketi) da tüm nefesleriyle seçim rüzgarını beslemeye gayret ediyorlar. Komşudaki SYRIZA başarısı bizdeki kardeşlerini havalara uçurmuş durumda. Tüm eylemler, etkinlikler, açıklamalar, tepkiler seçimlere endekslilik gerçekleştiriliyor. Grev yasağı üzerinden AKP'ye tepki gösteriyorlar ama reformist solun sendikal yönetimlerdeki uzantılarının işçi sınıfının başına ördüğü çuvalı hiç mi hiç dert etmiyorlar.

Tam da baharın militan sınıf mücadeleleri sayesinde devrimleştirilebileceği bir dönemde işçi ve emekçilerin parlamenter hayallerle oyalanması onlara yapılabilecek en büyük kötülüktür. Sınıf ve emekçi kitlelerin, AKP'si de dahil sermaye düzeninin katlanılmaz boyutları aşan sömürü ve köleliğinden, gerici zorbalık ve faşist baskıdan kurtulması için, seçim velvelesine karşı devrimci militan mücadeleye yönelmekten başka seçenekleri yoktur. Sınıf devrimcileri olarak sınıf ve emekçi kitlelere ısrarla bu gerçeği anlatmaya ve sınıf mücadelesinin önündeki engelleri yıkma uğraşına devam edeceğiz.

Devrimci baharı kazanmak için...

Sınıfın direnişini büyütelim!

Geçtiğimiz hafta farklı illerde kendiliğinden işçi eylemlerine tanık olduk. Metal işçilerinin grev iradesi gösterip ülke gündemine oturmasından sonra, pek çok yerde farklı işkollarından işçilerin eylemleri patlak verdi. Siyasal gericiğin etkili olduğu Bilecik, Kayseri gibi illerde yapılan iş bırakma eylemlerinde işçilerin birikmiş sınıfsal öfkeleri dikkat çekti.

Kayseri'de binlerce ağaç işçisi köleliğe ve sendikal ihanete karşı büyük bir tepki eylemi örgütledi. Binlerce Boytaş işçisi patron yanlısı Öz Ağaç-İş ve Boydak sermayesine karşı ayağa kalktı. Yaklaşık 36 saatlik fiili grev gerçekleştirdi. Mevcut sendikanın gerçek yüzünü görerek "Satılmış sendika!" sloganıyla sendika yönetimini istifaya çağırdılar.

Bu eylemin ardından Bilecik'te seramik işçileri üretimi durdurarak eyleme başladı. Bir sendikaya üye olmayan seramik işçileri, fabrika yönetimi tarafından tehdit edilmelerine rağmen, bu tehdide prim vermeyerek ücretler ödenene kadar üretime başlamamakta ısrar etti. Birliklerini koruyan işçiler yaptıkları toplantıda oy birliği ile 'mücadeleye devam' kararı aldılar. Eylemde kadın işçiler de yer aldı.

Bunun yanı sıra Çerkezköy'de Mavi Jeans'e üretim yapan Arslan Tekstil işçileri, ücretlerinin 3 aydır gasp edilmesine karşı eylem yaparak Mavi Jeans'e teslim edilecek 2,5 milyon liralık ürüne el koydular. Bolu Mudurnu'da ise 8 aydır ücretleri gasp edilen inşaat işçileri, çalıştıkları inşaatın önünde eylem yaptılar. Adana'da da Adalet Sarayı'nın inşaatında çalışan işçiler, ücretlerinin gasp edilmesine karşı çalıştıkları inşaatın vincin üzerine çıktılar. Yine bundan kısa bir süre önce Adana Tufanbeyli'de termik santral inşaatında çalışan işçiler iş bırakmıştı. Ceyhan'da ise İlbeyli Tekstil işçileri de ödenmeyen ücretleri nedeniyle iş bıraktılar. İskenderun'da ise üç aydan bu yana ücretleri gasp edilen temizlik işçileri iş bıraktı. Son olarak Sivas Demir Çelik İşletmeleri AŞ'de çalışan yüzlerce işçi, ücretlerinin gasp edilmesine karşı yürüyüş yaptı.

Bu işçi eylemlerine Kastamonu'da kurulu SFC Entegre Orman Ürünleri Fabrikası'nda 380 işçinin sendika hakkı için 27 Ocak'ta başlattığı grevi ile Ankara'ya giden maden ve karayolu işçilerini de eklemek gerekir. Daha pek çok yerde işçi ve emekçilerin hak arama eylemlerinin örnekleri yaşandı.

İşçi sınıfının kölelik koşullarına karşı hak arama yolunu tuttuğu bu eylemlerde dikkat çeken nokta ise işçilerin militan tepkileri ve öfkeleriydi. Sendikalı olan yerlerde ise işçilerin öfkesi sendikaların bürokratik yönetimlerini de hedef aldı. Bunun dışında Bilecik'teki eylemde olduğu gibi işçiler sendikasızdılar ancak oldukça örgütlü ve militan bir duruşa sahiptiler. Ya da Çerkezköy'de olduğu gibi işçiler kendi güçlerine dayanarak mallara el koyabildiler. Benzer şekilde inşaat gibi bir işkolunda ise işçiler çeşitli illerde kendi güçlerine dayanarak eyleme geçme iradesi gösterebildiler.

Bu tablonun işaret ettiği önemli gerçek şudur ki, kölelik koşullarına ve sömürüye karşı bir şeylerin değiştiği, işçi sınıfının üzerine örtülen ölü toprağının atılmaya başlandığıdır. Kuşkusuz dünyanın birçok yerinde de işçi ve emekçiler yaşadıkları sorunlar karşısında eylem ve grevlerle sokaklara çıkmaktadır. Bundan da ayrı olmamak üzere son

bir yılın Türkiye'deki eylem tablosu bu ayağa kalkışı göstermektedir. Bu tabloda ayrıca dikkat çekilmesi gereken nokta ise özellikle sendikal bürokrasi tarafından engellenmediğinde böylesi eylemlerin militanlaşma potansiyelleridir. Bu anlamda Greif gibi bilinçli ve örgütlü bir işgal eylemini dışta tutarsak kendiliğinden gelişen çoğu eylemde bunun işaretlerini görmek mümkündür. Örneğin geçtiğimiz yıl Seyitömer işçileri fabrikalarını ateşe vermişlerdi. Benzer bir eğilimi Çerkezköy deneyiminde işçilerin anlatımından görebilmekteyiz. İşçiler mallara el koydukları gibi, kimi işçilerin benzin bidonları ve ateşle mallara zarar verme eğilimleri işçi temsilcilerince engellenebilmiştir. Tüm bunlar birikmiş öfkenin işaretleridir.

Bunun yanı sıra Boytaş işçilerinde olduğu gibi sınıfın kendiliğinden eylemlerinde de sendikal bürokrasi artık doğrudan hedef tahtasında olmaktadır. Boytaş'ta, Sivas'ta ya da İskenderun'da işçiler Hak-İş gibi patron ve devlet güdümlü bir konfederasyona bağlı sendikalarda örgütlü olsalar da bu cendereyi kolaylıkla parçalayabileceklerini göstermişlerdir. Kendiliğinden eylemlerde açığa çıkan bu potansiyelin, doğru devrimci bir önderlik ve devrimci programla birleştiğinde ne işler başarabileceği ise ortadadır.

Artan sömürü, güvencesizlik ve yoksulluk karşısında hak arama eylemleri artmaya başlamıştır. Son bir yıldır sınıf hareketinde bu anlamda bir canlılık söz konusudur. Sınıfın bu hareketliliği sürecinde karşısına çeşitli engeller çıkmakta, gelinen yerde en önemli engelin ise sendikal bürokrasi olduğu görülmektedir. Sınıfın önündeki engelleri aşma çabalarının en ileri örneği ise Greif Direnişidir. Devamında bir dizi yerde Seyitömer'de, Yatağan'da ve pek çok işçi eyleminde işçi sınıfı önüne çıkan engelleri zorlamaya devam etmiştir. Metal grevi süreci gibi büyük bir fırsata dönüşebilecek kritik bir süreçte ise Ejot, Paksan ve Demişaş şahsında işçiler önlerine çıkan sendikal bürokrasi engelini zorladılar. Böylesi bir sürecin sonunda pek çok ilde gelişen işçi eylemleri ise kendiliğinden olmasına rağmen taşıdıkları militanlaşma potansiyeli ile yeni bir süreci muhtulamaktadır. Önemli olan bu tabloyu doğru değerlendirebilmek, sınıfın direnişine önderlik edebilmektir. İşçilerin biriken öfke ve tepkisini bilinçli, programlı ve birleşik bir mücadeleye kanalize edebilmektir.

Devrimci baharı kazanma hedefiyle yeni dönemi karşılama hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte bu çıkışların büyütülmesi ise büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle fabrikalara yönelik ısrarlı ve hedefli çalışmaların yoğunlaştırılması hayattır.

Çünkü örnek verilen eylemlerin gösterdiği gibi işçilerin taban örgütlenmelerini sağlamlaştırmadan, bilinçli bir programa ve önderliğe sahip olmadan giriştikleri bu eylemler yeterli olmamakta, sonuca ulaşmamaktadır. Bu açıdan bir kez daha Greif deneyimi önem kazanmaktadır. Komitelerde örgütlenmiş, söz, yetki, kararın işçilerde olduğu gerçek bir işçi demokrasisiyle işgal gibi militan bir eylemi başarıyla yürüten Greif işçilerinin deneyimi yol açıdır. Bu yoldan ilerleyerek önümüzde sınıfın direnişini örgütlemek görevi biz sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

Sınıf hareketinde yeni bir döneme doğru

Son dönemlerde sınıf cephesinde dikkate değer bir hareketlilik yaşanıyor. Her yerde işçi direnişleri var. Sadece İstanbul ve İzmir gibi kimi sanayi kentlerinde değil, Kayseri, Bilecik gibi kentlerde de işçiler hakları için alanlara çıkıyorlar.

Öte yandan işçi direnişleri her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. Biri diğerini tetikliyor, yaygınlaşıyorlar. Daha da dikkate değer gelişme ise şudur; daha önceki işçi direnişleri, lokal direnişlerdi. 78 gün süren ve toplumun hatırı sayılır düzeyde desteğini alan Tekel direnişi sayılmazsa, küçük çaplı ve etkileri sınırlıydı. Direnişler ya sendika bürokrasisi engeline takılarak ya da son derece eşitsiz koşullarda süren ve sonuç almaya güç yetiremeyerek bitirildiler.

Gelinen yerde lokal eylemler dönemi yavaş yavaş geride kalıyor. En azından mevcut direnişlerin ve hareketin seyri bu yöndedir. Koşullar o denli dayanılmazdır ki, direnişler adeta bir kaçınılmazlık halinde birbirini izliyor. Birbirini etkiliyor ve birbirinden etkileniyorlar ve birbirinin sloganını kuşanıyorlar. Geçtiğimiz yılın Şubat ayında İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikası işgali sırasında yükseltelen "İşgal, grev, direniş!" sloganının son dönemdeki tüm direnişlerin ortak sloganı haline gelmesi bunun somut kanıtı sayılmalıdır.

Sınıf hareketinde yeni ve daha da önemli bir diğer gelişme ise, dönem içinde patlak veren direnişlerin hissedilir biçimde bir birleşik harekete doğru seyretmesidir. Giderek daha belirgin bir hal alan sınıf dayanışması bilinci ve ruhu, sınıf cephesindeki yeni ve elbette ki önemli bir diğer gelişmedir. Her geçen gün bu eğilim güçlenmektedir. Bugünkü işçi direnişlerinin bunlara eklenecek çok önemli bir diğer özelliği daha var; gelinen yerde işçilerin çalışma ve yaşam koşulları o kadar dayanılmazdır ki işçiler, "artık kaybedecek bir şeyimiz yok" diyerek isyan ediyorlar.

Belirtmek gerekir ki, bu özellikler tüm eylemlerin karakteristik nitelikleridir. Nitekim, yasaklanan metal grevi bunu daha belirgin olarak su yüzüne çıkarmış ve bir kez daha doğrulamıştır. Öyle ki, metal işçilerinin grevinde ne üyesi oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ve ne de sözde "sol" eğilimli sendika bürokratlarının dişe dokunur hiçbir rolü bulunmamaktadır. Onlar sadece metal işçilerinin iradesini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Greve, üstelik de grev oylaması engelini aşarak karar alan ve her yerde hayata geçiren işçilerdir.

Sendikaları, sendika bürokratları ve kimi fabrikalardaki sözde işçi temsilcileri, her zamanki gibi büyük bir coşkuyla, hiçbir zaman tanık olunamayan bir kararlılık ve militanlıkla grev boylarına çıkan, her yerde grev alanını bir düğün yerine çeviren işçi tabanını korku içinde seyretiler, yine fırsatını buldukları an itfaiyecilik yaptılar. Hele hele, grevlerin "İşgal, grev, direniş!" sloganını ve bunun ifade ettiği ruhu kuşanmış olarak çok tehlikeli bir mecrada gelişmemesi için özel bir çaba sarf ettiler. Daha ilk andan itibaren sınıf devrimcilerine kapıları kapatmak, provokatif saldırılar eşliğinde onları işçilerle karşı karşıya getirmek ve tecrit etmek için her türlü kirliliği

yol ve yöneme başvurdular. Sınıfın bilinç düzeyinin geriliğinden, deneyimsizliğinden ve örgütsüz olmasından yararlanarak, yer yer korku yayarak onları geri çekmeye, kuşku yayıp hareketi dizginlemeye ve kendi denetimlerine almaya çalıştılar. İşçiler her şeye rağmen kararlıydı, "Biz bitti demeden, grev bitmez" diyorlardı. Ama onlar, düzen cephesinden er ya da geç bir müdahalenin olacağından emindiler. Nitekim öyle oldu ve imdatlarına dinci-gerici AKP yetişti.

Metal işçisi sınıfının can damarıydı. Metal işçileri de işçi sınıfının omurgasıydı. Sınıfı sarsacak, sınıfla birlikte toplumu sarsacak, ayrıştıracak ve saflaştıracak bir kavgada, en tayin edici rolü sınıfın omurgası, demek oluyor ki, metal işçileri oynayabilirdi. Burjuvazi ve metal patronları ve onun örgütü sınıfın azılı düşmanı MESS bilinç yüklüydü, bunları onlar da biliyordu. Bu bilinçle işler daha çığrından çıkmadan, "İşgal, grev, direniş!" sloganı ile fabrikalarını işgal edenlerin sayısı artmadan, hükümete başvurdular. Dinci-gerici AKP iktidarını yardıma çağırdılar. Sermaye uşağı AKP tereddütsüz biçimde grevi yasakladı.

Birleşik Metal-İş yönetimi ise inandırıcılıktan yoksun, ruhsuz açıklamalar eşliğinde dayatılan grev yasağı kararına teslim oldular.

Metal işçileri bilinç ve örgütlülük bakımından yeterli bir hazırlıktan yoksundu. Buna karşın, hoşnutsuzluğu derindi, öfkesi sanılandan da büyüktü, dahası kaybedeceği daha fazla bir şeyin kalmadığına inanıyordu. Kesinlikle grevin devamından yanaydı. Grev öncesinde ve grev başladıktan sonra dile getirdikleri, coşkuları ve attıkları sloganlar bunun ifadesiydi.

Bugünkü sınıf hareketi ve devrimci geleceği

Geçmişte ve bugün en görkemli sınıf hareketi dahi eninde sonunda gelip sendika bürokrasisi engeline takılıyor. Bu, bir kısır döngüdür ve artık aşılması gerekiyor. Düzenin yasaları ve yasakları, bunları tamamlayan icazetçi anlayış ve "sendikal disiplini"

devam ettikçe bu kısır döngü kırılmayacaktır, sendika bürokrasisi engeli aşılamayacaktır. Bu barikat ancak ve ancak, fiili-meşru mücadele esas alınarak, taban örgütlülüğüne dayanılarak, söz, yetki ve kararın işçilerin elinde olması koşullarında aşılabılır. Bu engel artık aşılmalıdır ve bunun zamanı gelmiştir.

Greif direnişi yeni bir çizginin eseridir. Geçmiş döneme ait anlayış ve kurumlara cepheden açılmış bir savaş ilanıdır. Sınıf bilinçli yeni kuşak öncülerin yoğun emeğinin ürünüdür. Dolayısıyla bu yeni dönemde sınıfın sırtında taşınmaz bir yük haline gelmiş olan sendikal yapıları, bunu var eden anlayış ve geleneği aşmanın, daha önemlisi de devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın yegane koşulu yeni Greif'ler yaratmak, yeni çizgi ve geleneği sınıfa egemen hale getirmektir.

Sonuç yerine...

Her alanda olduğu gibi, sınıf cephesinde de geçmişe ait anlayış, kültür ve gelenek oldukça yıpranmıştır. Dönem yeni bir dönemdir ve bu anlayış döneme cevap verememektedir. Yeni bir çizgiyi, kültürü ve geleneği dayatmaktadır. Siyasal ve sendikal her düzeyde ve her alanda bunun ürünü ve ifadesi yeni kurumlar, gelinen yerde ihtiyaç budur. Öte yandan, mevcut sınıf hareketi siyasal bir sınıf hareketi değildir. Sınıf henüz siyasal bir kuvvet olarak mücadele alanına çıkmış değil. Sınıfı siyasal bir kuvvet haline getirmek ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmak günün en yakıcı görev ve sorumluluğudur.

Hiç kuşkusuz, bu görev ve sorumluluk sınıf devrimcilerine aittir. Sınıf hareketinin yavaş yavaş parçalı halini geride bırakmaya başladığı ve birleşik bir hareket olmaya doğru seyrettiği bugünkü koşullarda, bu görev ve sorumluluk çok daha yakıcı bir hale gelmektedir. Tam da bu nedenle, zaman Greif'leri çoğaltmak, Greif'i var eden anlayışı sınıfa egemen kılmak ve devrimci bir sınıf hareketi inşa etme, bu yönlü devrimci bir seferberliği büyütme zamanıdır.

Daha derin kazıyoruz!

B. Olgun

İşçi hareketi bir süredir gelişerek serpiliyor. Bu hareketlilik kendinden öncekilerden izler taşıyarak belli düzeylerde sonuçlar da yaratıyor. Bir döneme kadar “yaprak kımıldamıyor” denilirken artık fırtınalı günlere adım adım ilerlediğimizi görmekteyiz. Nitekim bu fırtına kimilerini savurup bertaraf edecekken kimisi ise o fırtınaya yön verecektir.

Peki bu fırtına neyin habercisidir? Bir süredir işçi sınıfı hareketinde mücadele eğiliminin geliştiği sayfalarımızda işlenmekte ve bunun önemine değinmekteyiz. Haziran Direnişi'nin yarattığı etki ve ardından gelişen bir dizi mevzi direnişi kitle hareketine moral üstünlükler kazandırdı. Üstelik günümüzde işçilerin Feniş ve Greif gibi alışılmadık fabrika işgali eylemlerine girişmeleri ise işçi sınıfı hareketinin gelişimine önemli bir boyut kazandırdı.

Artan sosyal yıkım saldırıları, bunun yanı sıra faşist baskı ve terör emekçilerin yaşamını cehenneme çevirmiş durumda. Taşeron köleliği, iş cinayetleri, düşük ücretler, ücret gaspları, grev yasakları, yaşam pahalılığı, sendikal ihanetler işçi ve emekçileri harekete geçirmekte ve bu kaçınılmaz olarak böyle de...

Mezar daha derin kazılıyor

Greif işgalinin ardından işçi hareketinin farklı bir evreye girdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu işgal eyleminin öncesine baktığımızda ağırlıklı olarak lokal işçi eylemlerini görmekteyiz. Fakat Tekel gibi Ankara'nın göbeğinde 78 gün süren bu işçi eylemi lokal işçi direnişlerini tetiklemiş ve ılık bir meltem yelini hissetmemizi sağlamıştı. Sınıf devrimcilerinin öncülüğünde gerçekleşen Çelmer Direnişi ve yine sınıf devrimcilerinin müdahale ettiği Sinter Direnişi ise sermaye ve sendikal bürokrasi karşısında sınıfa ve sınıf devrimcilerine önemli deneyimler bıraktı.

Yakın geçmişte gerçekleşen bu işçi eylemleri hep birbirleriyle etkileşim halinde oldular. Feniş'te başlayan işgal eylemi, sırasıyla Greif'te, Karşı Gazetesi'nde, Moda Çorap'ta kendini gösterdi. Greif'te açığa çıkan enerji Seyitömer'de işyerini yakmaya varan militanlığa dönüştü. Greif'in yarattığı etki ise kendini metal grevinde gösterdi. Yasak karşısında fabrika önlerinde tartışılan şalteri indirme, fabrikayı terk etmeme eylemleri Ejot, Paksan ve Demişaş'ta hayat buldu. Türkiye işçi sınıfı hareketi bu eylemlere yabancı olmamakla birlikte uzun yıllardır böylesi eylemlere de girişilmemiştir.

Metal grevi yasaklandı ama mücadele henüz bitmedi. Grev yasaklanmış olsa da bu grev fiili-meşru mücadelenin tartışılmasını yarattı. Burjuva demokrasinin kofluğunu gösteren grev yasağı karşısında fiili-meşru mücadele yolunu tutan Ejot, Paksan ve Demişaş işçileri kendilerinden öncekilerde olduğu gibi geleceğe güçlü bir adım atmış oldular. Bu adım Bilecik'te Söğütsen Seramik işçileri ve Kayseri'de Boytaş işçileri tarafından karşılık buldu. İlkinde ücretleri ödenmeyen sendikasız işçilerin Tanrı'ya açtıkları ellerinin şalteri indirdiğini görüyoruz. İkincisinde ise sendikal bürokrasiye ve sermayeye duyulan öfkenin açığa çıktığını aynı ellerin aynı

yöntemle kendini dışa vurduğunu görüyoruz.

İşçi sınıfı için önemli kazanımların kapısını aralayan bu mücadele deneyimleri önümüzdeki günlerde elle tutulur gözle görülür bir düzeye ulaşacaktır. Aynı zamanda sermayenin 12 Eylül darbesinden bu yana gülen suratına balyozun ineceği ve mezarının daha derin kazıldığı ise bir gerçektir. Nitekim bu korkuyu duyduklarından grev yasaklarıyla, “İç Güvenlik Paketi” yasal saldırısıyla toplumsal muhalefeti ve öncülerini durdurma, yoketme, etkisizleştirme saldırıları sürekli gündemde tutulmaktadır.

İşçi sınıfı hareketi gelişirken...

İşçi hareketi gelişirken önüne çıkan engeller onu bugün için frenlemiş olsa da kaçınılmaz olarak işçi sınıfı istediğini elde edecektir. Fakat işçi sınıfı günümüzde düşmanlarına karşı etkin bir mücadele yürütmek yeteneğine sahip değil. Grev yasağında ve daha önceki örneklerde olduğu gibi sendikal bürokrasi, mücadele içinde yer alan işçileri büyük oranda durdurmayı başarmış ve sermaye için hayat sigortası olmuştur. İşçi sınıfı içindeki bu “Truva Atı” Greif Direnişi'nde fabrika komitelerinin kararları karşısında bertaraf edilerek işçi demokrasisi hakim kılınmıştır.

İşçi sınıfının halihazırdaki en kitlesel örgütleri olan sendikalar bu bürokratlar takımı tarafından işgal edilmişken işçi sınıfının kendine vurulan prangalardan kurtulması zorlaşmaktadır. İlerici, öncü, devrimci işçiler bürokrasiye karşı devrimci sınıf sendikacılığı programına göre hareket ederek zaferler elde edebilir. Bu programın merkezinde ise sermayeye karşı mücadele vardır.

Çelmer Direnişi'ni kırmak için sendika bürokratlarının polisle kol kola girdiğini, Mutaş'ta çatıya çıkan işçilerin yanında bulunan sendika

bürokratlarının işgal eylemini kırmak için neler yaptığını, Sinter'de işçilerin yumruklarından kurtulan sendika bürokratlarının nasıl da paçayı yırttığını bilmekteyiz. Sendika bürokratlarına karşı bugün metal grevinde de bir öfke söz konusu. Bu öfke devrimci sınıf sendikacılığı programıyla buluştuğunda sınıfın mücadele eğiliminin daha da güçleneceğinden şüphemiz yoktur. Zira Greif Direnişi'nde devrimci sınıf sendikacılığı programına göre hareket edilmişti. Söz, yetki, karar işçilerdeydi. İşçiler basit nesnelere değil kendi sınıfları adına özneleşmişlerdi.

İşçi sınıfı teyakkuzda olmalı

Sendikal mücadele alanında gelişen sınıf hareketi ekonomik, gündelik çıkarların geliştirilmesiyle ilerleyecektir. Grev yasağı sonrası sermaye hükümetini sloganlarla istifaya çağıran metal işçileri Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde siyasal mücadelede de etkin bir şekilde yer almıştır. Sınıf hareketinin gelişmesi ve süreç içinde sınıfın partisinin devrimci müdahaleleriyle siyasal bir evreye de girecektir. İlerici, öncü, devrimci işçilere gelişen bu hareket içinde büyük görevler düşmektedir.

Gelişen sınıf hareketine yönelik saldırılar ise her dönemin gündemi olmuştur. Faşist baskı ve terör yasaları, dizginsiz kara propaganda kitleleri mücadeleden alkoymak ve sömürüyü derinleştirmek için bilindik bir gerçektir. Bunlar söz konusuysen işçi sınıfı teyakkuzda olmalı. Öfkeyi bilinçle, örgütlülükle, militanlıkla birleştirebilmelidir.

Sınıf hareketinin siyasallaşması ve kalıcı kazanımlara ulaşması için gelişen hareketi kucaklayabilme olanakları da doğmuştur. Türkiye işçi sınıfı bahara mücadelenin ateşiyle girmek üzere...

Türk-İş, Yol-İş ve AKP'nin komisyon manevrası

Daha önce de defalarca taşeronluk köleliğine karşı protesto eylemleri gerçekleştiren karayolu işçileri, 5 Şubat günü Türk-İş önünde eylem yaptılar. Türk-İş ve Yol-İş yöneticileri sendika önüne kurulan kürsüden konuşmalar yaparak karayolu işçilerinin tepkilerini dindirmeye, sorunun çözümü konusunda işçilerin beklentilerini arttırmaya çalıştılar. Türk-İş ve Yol-İş ağaları taşeron işçilerinin sorunlarını çözmek için AKP iktidarı ile birlikte komisyon kurduklarını açıkladılar.

Komisyon: Karayolu işçilerinin öfkesini dizginlemenin aracı

5 Şubat eyleminde taşeronluğa karşı yürütülen mücadeleden bahseden Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Ağar, konuşmasında sorunun çözüm yolu olarak mahkeme kararlarını gösterdi. Ayrıca taşeron işçilerine "Sendikanın çizdiği yoldan ayrılınmaması" öğüdünü vermeyi de unutmadı.

Ramazan Ağar, mahkeme kararlarına uymama suçunu yıllardır işleyen devletlilerle ilgili suç duyurusunu ertelediklerini de ifade etti. Faruk Çelik'le görüşme yaptıktan sonra suç duyurusunu yeniden değerlendireceklerini belirtti. Eğer sorunun çözümü yolunda Faruk Çelik'ten güvence almazlarsa sabırlarının taşacağını da sözlerine ekledi.

Yol-İş ağasından sonra Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay söz aldı. Türk-İş ağası işçilerin biriken öfkesini dindirmeye yönelik bir konuşma yaptı. Bir defa daha taşeronluk sorununu diyalogla çözecekleri yalanına sarıldı. İşçileri AKP iktidarının sorunu çözeceğine inandırmaya çalıştı. İşçileri yasalara uymaya çağırın Yol-İş ve Türk-İş ağaları, onlarca mahkeme kararı ile taşeron işçilerinin karayolu işçisi olduklarının tescil edildiği halde kölelik koşullarında çalışan taşeron işçilerini görmeyen AKP iktidarının tutumu karşısında genel grevi ağızlarına bile almaktan yine kaçındılar.

Karayollarında taşeron işçisi olarak çalışan karayolu işçilerinin Türk-İş ve Yol-İş yönetimleri üzerindeki baskıncı artıyor. Bu baskıncı sendika ağalarını göz boyamaya yönelik adımlar atmaya zorluyor. AKP iktidarı da bu noktada üstüne düşeni yapıyor, sendika

ağalarının yerlerde sürünen itibarını yükseltmek için yaptığı manevralara destek veriyor. Bu çerçevede sermaye hükümeti AKP, Yol-İş ağalarıyla birlikte, taşeron işçilerinin kadro sorununa çözüm getirmek için komisyon kurma manevrasına ortak oldu.

Karayolu işçileri hukuki mevzuatın bir türlü hayata geçirilmemesini ve 2011'den beri yargı kararlarının uygulanmamasına tepki gösteriyorlar. Çünkü Karayolları Genel Müdürlüğü, bölge müdürlükleri bünyesindeki iş yerlerinde muvazaalı işçi olarak çalıştırılan on bine yakın taşeron işçisi güvencesinden yoksunlar. Çünkü her yıl yenilenen ihalelerle yeniden istihdam ediliyorlar. Çünkü karayolu işçisi oldukları yargı kararlarıyla kesinleşmiş olmasına rağmen, işçiler hala taşeron köleliği koşullarında çalıştırılıyorlar. Çünkü aynı işi yaptıkları kadrolu işçilerle eşit haklara sahip olmadan çalışıyorlar. Çünkü kadrolu işçilerin yararlandığı TİS kapsamına alınmıyorlar.

Çözüm "komisyon"da değil, örgütlü mücadelededir

Taşeron köleliğinin daha da yaygınlaşmasına geçit vermemek, kamu işçisi oldukları yargı kararlarıyla

onaylanmış olan taşeron işçilerinin kadro hakkı için mücadele etmek, iş cinayetlerinin temel nedeni olan taşeronluk köleliğine son vermek için savaşmak, işçinin en etkili silahı olan grev silahını kullanmak, Yol-İş ve Türk-İş yöneticilerinin yapacağı iş değildir. Zira, onlar hala taşeron köleliğinin çözümünü diyalogda, kapalı kapılar ardında yapılacak komisyon toplantılarında yapılacak pazarlıklarda arıyorlar. Karayolu işçilerinin sert yumruğunu suratlarında hissetmedikleri sürece de pazarlıkçı kirli tutumlarını, sorunun çözümünü AKP temsilcilerinin de yer alacağı komisyonlarda aramayı sürdüreceklerdir.

Bugün yapılması gereken şey AKP iktidarının ve sendika ağalarının saldırılarına, bu saldırıların yeni aracı olan komisyon kurma manevralarına karşı karayolu işçilerinin iç örgütlülüğünü güçlendirmektir. Karayolu işçileri buldukları tüm şubelerde sermayenin ve sendika bürokrasisinin saldırılarına karşı taban örgütlülüklerini inşa etmek için seferber olmalıdırlar. Şubeler taban örgütlülükleri ağıyla örülmeli ve bölge örgütleriyle taçlandırılmalıdır. Bölge örgütleri ülke sathında özelleştirme ve taşeronlaştırma karşıtı mücadelenin dinamosu olacak koordineli bir çalışma hedefi ile planlanmalıdır.

Sermayenin koçbaşlarına AKP'den tam teşvik

Metal işkolunda 15 bin işçinin grev hakkını zorbaca yasaklayan sermaye hükümeti AKP, Türkiye'nin koçbaşlarına ise kıyakta sınır tanımadı. Milyonlarca işçi ve emekçiden kesilen vergiler sermayeye teşvik olarak döndü.

Ekonomi Bakanlığı, 2014'ün son ayında 7 milyar 233 milyon liraya ulaşan 442 yatırım teşvik belgesi düzenledi. Sabit yatırım tutarı 100 milyon liranın üzerine çıkan sermaye yatırımlarının sayısı artarken THY 264 milyon, MESS'in en büyük üyelerinden Koç Grubu'na bağlı Ford ise kamyon üretimi için 331 milyon liralık devlet desteği aldı.

Teşvik alan 442 sermaye grubu içerisinde en

büyük pay sermayenin koçbaşlarına ayrıldı. 442 sermaye grubundan 16'sının sabit yatırım tutarı 3 milyar 200 milyon liraya ulaştı. Büyük yatırım yapacaklar arasında THY, Ford, İçdaş, Sanset, Şirikçioğlu, Pirelli, Dowaksa, Türksat, Acıbadem gibi büyük sermaye grupları yer aldı.

APM AŞ, 251 milyon liralık yatırımla liman işletmeciliği, Starwood AŞ, 252 milyon liralık yatırımla yonga levha, Dowaksa 247 milyon liralık yatırımla karbon elyaf, THY 264 milyon liralık yatırımla tarifeli ve yük taşımacılığı, Türk Pirelli, 167 milyon liralık yatırımla kamyon ve otomobil lastiği, Airres, 183 milyon liralık yatırımla RES projesi, Ford, 331 milyon liralık yatırımla kamyon, Sanset, 222 milyon liralık yatırımla çikolata, Türksat ise 258 milyon liralık yatırımla kablolu TV ve uydu haberleşme altyapısı kuracak.

Boytaş işçilerinin fiili grevi ve gösterdikleri

Fiili grevin yaşandığı Boytaş, Boydak Holding'in önemli fabrikalarından biri. Boydak Holding, mobilya, tekstil, kimya, pazarlama, kablo ve tel, demir-çelik, lojistik, enerji, finans ve havacılık gibi birçok alanda faaliyet sürdürüyor. Boydak Holding'in bünyesinde 38 şirket bulunuyor.

Kayseri'de Boydak Holding'e bağlı 5 fabrikada işçiler iş bıraktılar. Boytaş 1, 2, 3, 4, 5 fabrikalarında çalışan 3 bine yakın işçi, üyesi oldukları Öz Ağaç-İş Sendikası'nın, sözleşme dönemi olmasına rağmen taleplerini dinlememesi üzerine eyleme başladılar. İşçiler, fabrikalardaki ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlere tepki gösterdiler. Sabah işbaşı yapmayan işçiler, fabrikalardan yürüyüşe geçerek Boytaş'ın 1 No'lu fabrikası önünde diğer işçilerle buluştular. Boytaş'ın 5 işletme müdürü eylemi kırmak için "Arkadaşlar taleplerinizi dinlemeye hazırız, işinize dönün" dedi. Fakat tepkili işçiler eyleme devam ettiler.

Boytaş işçilerinin hedefinde sadece Boydak Grubu değil, Boydak'ın yan örgütü gibi çalışan Hak-İş'e bağlı Öz Ağaç-İş ağaları da vardı. İşçiler toplu sözleşme görüşmelerini, işçilerden uzak mekanlarda kapalı kapılar ardında yapan sendika yönetimine tepki göstererek, sendika yönetimini taleplerini dile getirmesi konusunda sert bir şekilde uyardılar. Eylem alanına gelen Öz Ağaç-İş ağaları eylem yapan işçileri ikna etmeye çalışınca işçiler bu duruma tepki gösterdiler. İşçiler sendika ağasını tokatladılar. Polis sendika bürokratını eylem alanından kaçırdı. İşçiler sendika ağalarını yüzde 30 ücret artışı taleplerinin arkasında durmaya çağırdılar.

Boytaş'ta işçiler yıllardır çeşitli dayatmalara maruz kalıyorlar. İşçilerin yüksek performansla çalıştırılması Boytaş fabrikalarının her biri için geçerli temel kuraldır. Boytaş'ta işçiler aynı zamanda yoğun bir psikolojik baskı altındalar. Zira üretimdeki en ufak bir hata bile büyük bir sorun olarak işçilerin önüne konuluyor. Üretim adetlerinin yükseltilmesi (kesin bir sayı yok, yükseğin yükseği var) isteniyor. İki den fazla işçinin yan yana gelmemesi için çaba gösteriliyor. Çalışma saatleri sürekli olarak uzatılıyor. Zorunlu mesai adı altında işçiler fiziki olarak sistematik bir şekilde yıpratılıyorlar.

Böylesi kölelik koşullarındaki çalışma düzeninin Boytaş fabrikalarında egemen olmasının bir diğer nedeni de Öz Ağaç-İş ağalarının çabalarıydı.

Sendika ağaları Boytaş işçisinin hedefinde!

Sendika ağalarının varlığına güvenen Boydaklar sendikayı Boytaş'a da, diğer fabrikalarına da bizzat kendi elleriyle soktular. Bu nedenle Boydak'a bağlı fabrikaların hemen hepsinde sendika var. Bu sendikaların tümü Hak-İş bünyesinde yer alıyor. Öz Ağaç-İş, Çelik-İş, Öz İplik-İş sendikaları Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan sendikalı iş yerlerinin çoğunda "örgütlüler." Boytaş işçisinin fiili grevi Boytaş patronuna ve işbirlikçi sendikal düzene duyulan öfkenin eseri. İş bırakma eylemi bir dizi zayıflığı içinde barındırmasına rağmen patronların yüreğine korku saldı.

İşçiler, Boydak patronuna hizmet eden işbirlikçi sendikaları kendi sendikaları olarak görmüyorlar. Zira, Boytaş'ta da, Boydak Grubu'na ait diğer fabrikalarda da işçiler defalarca sendika patronlarının ihanetine tanık oldular. Boytaş ve Organize Sanayi Bölgesi'ndeki sendikaların başındaki uşak takımı, ihanetçi sendikal çizgide sınır tanımıyorlar.

Bir Boytaş işçisi Öz Ağaç-İş Sendikası hakkında konuşurken "Biz işçiler sendikacıları ve işyeri temsilcilerini patronun yalakası olarak tarif ediyoruz" diyor. İşçilerin böyle düşünmelerinin önde gelen nedenlerinden biri sendika ağalarının asgari ücret seviyesini geçmeyen sözleşmelere imza atmalarıdır. İkincisi, sendika yöneticilerinin ağır çalışma koşullarına, iş cinayetlerine ses çıkarmamalarıdır. Üçüncüsü, üretimin patronun istediği gibi gitmesi için çaba içinde olmalarıdır. Dördüncüsü, sendika temsilciliğine Boytaş patronunun, daha doğrusu Boydak Grubu'nun istediği işçileri atamalarıdır. Beşincisi, girdi çıktı oyunlarına göz yummalarıdır. Bu nedenle Boytaş işçileri Öz Ağaç-İş Sendikası'na güvenmiyor.

Yaklaşık 36 saatlik fiili grevin açığa çıkardığı bir diğer gerçek ise işçilerin sağlam bir iç örgütlülüğe dayanmayan iş bırakmalarının sorunların çözümü için yeterli olmadığının ortaya çıkmış olmasıdır. Boytaş işçileri ortaya koydukları grevle, organize cehenneminde kölece koşullarda çalışan binlerce işçiye örnek oldular. Kapitalistlerin korkularını büyüttüler.

Boytaş işçilerinin fiili grevinin en zayıf noktası ise taban örgütlülüğüne dayalı, bilinçli bir işçi eylemi olmamasıydı. Boytaş işçisinin büyük bir öfke patlamasına yol açan sorunlarının kaynağı olan Boydak patronları ve Öz Ağaç-İş ağaları tepkiden paylarını aldılar. Örneğin işçiler eylemin başında Öz Ağaç-İş yöneticisini tokatladılar. "İşçiler burada Boydak nerede!" vb. sloganlarıyla öfkelerini haykırdılar. Bu nedenle Boydak Holding yöneticileri ve sendika ağaları işçilerin huzuruna çıkmaktan özenle kaçındılar.

Eylem kendiliğinden patlak vermişti. İşçiler bilinçli, planlı, hedefleri belli olan bir yaklaşıma sahip değildi.

Boytaş işçisinin mücadeleyi planlaması ve pratikte hayata geçirmesi için sağlam bir taban örgütlülüğüne sahip olması gerekiyordu. Taban örgütlülüğüne sahip olmayan Boytaş işçileri sistemli, disiplinli, düzenli bir eylemsel süreci işletemedi.

Boydaklar'ı, Boytaş'ta yaşanan fiili grevin ürküttüğü yalın bir gerçektir. Öz Ağaç-İş ağaları da korkuya kapıldılar. Bu nedenle yüzde 3+3 ücret artışını yüzde 6+8'e çıkarmak zorunda kaldılar. Bu ücret artışındaki yüzde 11'lik revize eylemin yan ürünü olarak ortaya çıktı. Tüm bunlara rağmen tabanda örgütlülüğe sahip olmayan Boytaş işçilerinin çıkışını ücret artışı manevrasıyla kontrol altına aldılar.

Organize cehennemi yeni patlamalara gebe...

Kayseri'de büyüyen işçi öfkesinin ortaya çıkarabileceği enerjiye dair sınıf devrimcileri büyük bir açıklığa sahiptiler. Yaşanan süreç sınıf devrimcilerinin tespitlerini doğrulamıştır. Ancak daha da önemlisi sınıf cephesinde yaşanan eylemlere yönelik daha aktif ve organize müdahalenin yapılabilmesidir. Son derece dar imkanlarla yapılan müdahale sayesinde, eylem alanında ileri işçilerle temas kurulmuş, neyin nasıl yapılması gerektiği konusunda işçilerle tartışmalar yürütülmüş, direnişin kırılması durumunda, kaçınılmaz olarak yaşanacak işçi kıyımları konusunda işçiler bilgilendirilmiştir. Bundan sonra da Boytaş işçisine yönelik saldırılara karşı sınıf devrimcileri daha enerjik bir çaba içinde olacaktır.

Asıl önemli olan ise organize cehenneminde yaşanacak yeni patlamalara hazırlanmaktır. Boytaş eyleminin başlangıç olduğu açık bir gerçektir. Boytaş grevi organize cehennemindeki on binlerce işçi için öğretici olmuştur. Asıl önemli olan ise fiili grev noktasına dayanmış yeni eylemlerin ortaya çıkması gerçeğine göre sürece hazırlanmaktır. İşçi direnişlerinin, yeni fiili grevlerin sağlam bir iç örgütlülükle karşılanması ve sürdürülmesi için gerekli olan adımların hızlandırılmasıdır.

Bini aşkın işçi ve emekçi 'İşgal Grev Direniş Gecesi'nde buluştu

Taşeron köleliğine karşı Greif'in İstanbul Hadımköy'deki fabrikasında gerçekleştirilen işgal ve direnişin 1. yılında işçi ve emekçiler 'Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi'nde buluştu.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından düzenlenen gece 8 Şubat'ta İstanbul Şişli'deki Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. İlkay Akkaya, Ekrem Ataer ve Şişli Halk Korosu, Aliye Fişen ve Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Atölyesi'nin devrimci türkü ve ezgileriyle sahne aldığı gece bir dizi işkolundan bini aşkın işçi ve emekçiyi buluşturdu.

Sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele

Başta Greif, Ejot, Feniş ve Paksan işçileri olmak üzere direnişçi işçiler ve emekçilerin katılım sağladığı gecede etkinlik salonunun loca da dahil olmak üzere hınca hınç dolduğu görüldü. Etkinliği bu yüzden yüzlerce kişi ayakta izlemek zorunda kaldı.

Sermayenin sömürü ve kölelik dayatmalarının yanı sıra sendikal bürokrasiye karşı mücadele kararlılığının ortaya konduğu gece işçilerin kürsüsüne çevrildi. Etkinliğe yurtdışından gelerek katılım sağlayan işçiler de işçi sınıfının uluslararası dayanışması ve mücadelesinin soluşunu kattılar.

Selamlamayla başlayan açılış konuşmasında metalde grev yaşama karşı kararlı mücadeleleriyle öne çıkan Ejot ve Paksan işçileri alkışlarla karşılandı. Etkinlik programı, sınıf mücadelesinde yaşamını yitiren devrimci önderler ve Yeni Ekimler yolunda ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşunun ardından salondaki yüzlerce işçi ve emekçi "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganını haykırdı.

Greif'te işgal sürecine uzanan aşamaları ve işgal-direniş sürecini Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin tarihsel süreci içerisinde ele alan 'Kavel'den Greif'e işçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!' adlı sinevizyon ise salondaki işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Ekrem Ataer ve Şişli Halk Korosu'nun oluşturduğu dev koro ise salonun da eşlik etmesiyle tüm salonu içine alarak büyüdü. Yaptığı konuşmada Greif işgalini anlatan Ekrem Ataer, sermaye medyasını eleştirdi.

"Greif, işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir"

BDSP temsilcisi, dünyanın dört bir yanında ezilen halkların yürüttüğü mücadeleleri selamladı. Salonu selamlayarak konuşmasına başlayan BDSP temsilcisi, birinci yılında Greif işgalinin ayırt edici yanlarına vurgu yaptı.

Greif işçilerinin tamamen sermayeden ve sendikal bürokrasiden bağımsız, işçi inisiyatifine ve işçi iradesine dayalı bir taban örgütlenmesi üzerinden hareket ettiklerini ifade etti. BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin "söz-yetki-karar işçilere" şiarını ete kemiğe büründürdüklerini de vurguladı. Solun

büyük bir kesiminin direnişe ilgisiz kaldığına dikkat çeken temsilci, işgal eyleminin sınırlı bir destekle sürdürüldüğünü belirtti.

Greif işçilerinin sendikayı bürokratların ofisine dönen süslü binalardan çıkarıp olması gereken yere, fabrikaya taşıdıklarını ifade eden temsilci, bu deneyimin sonuçlarının özümsemesi ve anlaşılması gerektiğine dikkat çekti.

Bu etkinliğin yalnızca direnişin birinci yılı olması nedeniyle değil bu ruhu sınıf bölüklerine yaymak için gerçekleştirildiğini belirterek, Greif işçilerinin metal grevinde de etkisini gösterdiğini söyledi. BDSP temsilcisi bunun etkisinin bugün Gebze'de ve Ejot'ta görüldüğünü vurguladı.

İşgal eyleminin örgütlü bir hazırlığın sonucu olduğunu söyleyen BDSP temsilcisi, yeni Greifler yaratma çağrısında bulundu. Konuşmanın ardından "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!" sloganı tüm salon tarafından haykırıldı.

Etkinlik programı, Aliye Fişen'in sahne almasıyla devam etti. Fişen'in söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla etkinlik programı tüm coşkusuyla ilerledi.

Ejot işçileri: Sendikal bürokrasi bedelini ödemeli!

Etkinliğin en anlamlı anlarından biri de Ejot işçilerinin sahneden yaptıkları konuşmaydı. İşçiler "Ejot işçisi yol gösteriyor!", "İşgal, grev, direniş!" sloganları eşliğinde sahneye çıktılar.

Ejot işçileri adına salona seslenen Ejot İşyeri Baştemsilcisi İlker Tetik, metalde son 30 yılın en büyük grevinin yaşandığını belirtti. Metaldeki grev sürecinin gerekçelerini anlatan Tetik, sendikal bürokrasiye rağmen grev kararının alındığını belirtti.

"Tarihi saldırıya karşı tarihi bir cevap verilmesi gerekiyordu" diyen Tetik, bu yaşa karşı fabrikaların fiili olarak işgal edilmesi gerektiğine inandıklarını sözlerine ekledi. Bu yüzden işyerlerini işgal ettiklerini,

sendikanın bu mücadeleyi tezgah başlarına çevirdiğini, Ejot işçilerinin ise buna rağmen yılmadığını, 48 saat boyunca işgal yapıp mücadeleyi devam ettirdiklerini ifade etti. Sermaye ve MESS'e bedel ödetme sözünü tuttuklarını sözlerine ekleyen Tetik şunları söyledi: "MESS'e, hükümete ve sendikal bürokrasiye boyun eğmediğimiz için bundan sonraki metal işçilerine umarız yol gösterir. Eğer metal işçisi bu dönem işgalle bu saldırıya yanıt verseydi Türkiye'deki metal işçisi ve diğer işkollarında çalışan diğer işçiler bu mücadeleyi kazanacaktı. Birileri tabanın kararına, inancına karşı cesaretli davranmadı. İşçi sınıfı bunlardan hesap sormalıdır. Birleşik Metal-İş'in tabanı da bunun bedelini ödettirmelidir."

Tetik, Ejot işçisinin yüzde 80'inin düzen partilerine oy verdiğini ancak 48 saatlik grevlerinde işçilerin bilinçlerinde büyük bir değişim olduğunu ifade etti. "Tarih dilenenleri değil direnenleri, Kavel'i, Ejot'u, Greif'i yazacaktır!" diyerek konuşmasını noktaladı. Ejot işçileri "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!" sloganlarıyla sahneden indiler.

Ardından sahneye gelen Paksan işçisi ise, "Siyasi iktidar, hükümet Türkiye işçi sınıfından korkun. İşçi sınıfının ne yapacağı belli olmaz" dedi. Ejot ve Paksan'da sendikal bürokrasinin ne yapacağını şaşırıldığını belirten Paksan işçisi, grevin yayılmaması için ellerinden ne geliyorsa yaptıklarını söyledi.

Etkinlikte, gerici eğitim uygulamalarına karşı Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde Rıdvan Budak'ın teşhir edildiği görüntüler salondakilere izletildi. Rıdvan Budak ve çetesi yuhalanarak protesto edildi.

BİR-KAR'dan seferberliği büyütme çağrısı

Etkinlik, uluslararası sınıf dayanışmasına da sahne oldu. "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" sloganı eşliğinde sahneye çıkan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) temsilcisi, etkinliği selamladı. Başta Greif ve metal işçileri olmak

üzere tüm işçileri selamlayarak konuşmasına başlayan BİR-KAR temsilcisi, bir buzkıran olarak nitelendirdiği Greif Direnişi'nin yeni dönem hareketinin temsilcisi olduğunu ifade etti. Geçmişe ait alışkanlıklara Greif'in bir yanıt olduğunu söyleyen temsilci, Greif direnişinin tüm direnişler için yol gösterici olduğunu sözlerine ekledi. "Zaman bu sözü yerine getirmek için seferberliği büyütme zamanıdır" diyerek, etkinliği ve işçileri selamladı.

Otomobil işçilerinin Uluslararası 1. Kongresi Hazırlık Komitesi üyesi de sahneden katılımcılara seslendi. Almanya'dan kucak dolusu selamlar getirdiğini belirten konuşmacı, dünyanın dört bir yanından işçilerin ortak çabasıyla kongre hazırlıklarının sürdüğü bilgisini verdi. Üretimin yerel olmaktan çıkıp uluslararasılaştığını ifade eden işçi, işçi sınıfının uluslararası birliğine vurgu yaptı. Almanya'da da yoksulluk ve sefaletin arttığına dikkat çekti ve kapitalist düzeni teşhir etti. DEV TEKSTİL'in kuruluşunu selamladığı konuşmasında DEV TEKSTİL'i kongreye davet etti.

Greif işçileri: Hesap soracağız!

Gece programı Greif işçilerinin sahneye davet edilmesiyle devam etti. İşgalci Greif işçileri tüm salon tarafından alkışlarla karşılandı. "İşgal, grev, direniş" sloganını atan işçiler adına Orhan Purhan söz aldı. Salonu selamlayarak konuşmasına başlayan Purhan, Greif'teki mücadele sürecinin hazırlığına vurgu yaptı. Greif işçileri olarak işçi demokrasisine yaslandıklarını, bölüm komiteleri kurarak işçi inisiyatifini açığa çıkardıklarını sözlerine ekledi.

'Maceracılık' olarak görülen taşeronluğun kaldırılması için buna uygun bir mücadele yolu izlendiğini ifade eden Purhan, fiili-meşru mücadeleye ve sendikal ihanete vurgu yaptı. Purhan, işçi sınıfının tarihsel mücadele deneyimlerine dikkat çekti ve fiili-meşru mücadelenin yakıcılığını metal grevinde Ejot deneyimi üzerinden de gördüklerini ifade etti. "Sınıf mücadelesi soluksuzların harcı değil" diyerek, koltuk hesabı olanların bu mücadeleye öncülük

edemeyeceğini sözlerine ekledi. "Onların da sonu yakın, onlar da mücadele eden işçiler karşısında titriyorlar" diyen Purhan, Ejot ve Greif'teki kıvılcımın aleve dönüşeceğini sözlerine ekledi. Uzlaşmacı sendikal anlayışı da teşhir ederek, mücadeleye sırt dönen sendikal çevreleri de teşhir etti.

Purhan'ın konuşması "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganıyla kesildi. Greif işçilerinin taleplerini kabul ettirmek için "İşgal, grev, direniş!" sloganını kuşanmaktan başka yolu olmadığını söyleyen Purhan, işçi sınıfının tüm haklarını bedel ödemeyi göze alarak fiili-meşru mücadeleye kazandığını hatırlattı. "DİSK'i yıpratmış. Sendikalara çok sert davrandınız" sözlerini eleştiren Purhan, sendika yönetiminin Greif patronuyla el ele verdiğini söyledi. Sendikal çetelerden hesap soracaklarını belirterek, sendika ağalarını koltuklarından defedecek olan gücün devrimci işçiler olacağını ifade etti.

Greif Direnişi'nin işçiler için okul olduğunu söyleyen Purhan, Greif işçilerinin devrimci sınıf sendikacılığı ekseninde DEV TEKSTİL'le beraber mücadeleyi sürdürdüklerini ifade ederek konuşmasını noktaladı.

ÇHD: Söz, yetki, karar işçilerin...

ÇHD üyesi ve Greif işçilerinin avukatı Bülent Şimşek, ÇHD adına yaptığı konuşmada Greif Direnişi'ni selamladı. ÇHD'nin kurulduğu günden bu yana işçilerin mücadelesine omuz verdiğini belirten Şimşek, bu direnişin bir parçası olduklarını sözlerine ekledi.

10 Nisan sabahı gerçekleştirilen polis operasyonunu hatırlatan Şimşek, baskın haberini alır almaz fabrikaya ulaştıklarını ve işçilerle dayanışma içinde olduklarını söyledi. Greif Direnişi'nin söz yetki kararın işçilerde olduğunu gösteren bir örnek olduğunu direniş sürecinde yaşanan bir olay üzerinden anlattı.

DLB'nin gönderdiği mesajın okunmasının ardından, etkinlik Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Atölyesi'nin dinletisi ile devam etti. Gebze İBD Müzik Atölyesi 'Büyü' parçasını Erdal Eren, Oğuzhan

Çalışkan, Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz ve Berkin Elvan anısına seslendirdi. Müzik Atölyesi'nin ardından "İşçiler partiye devrime sosyalizme!" sloganı atıldı. EKK'nın geceye gönderdiği mesaj salondakilerle paylaşıldı. Dora Otel işçileri de sahneden söz alarak direniş süreçlerini anlattılar.

Program İlkay Akkaya'nın seslendirdiği ezgilerle devam etti. Tüm salon Akkaya ve ekibinin "Kurtuluş yok" diyerek başladığı şarkıya eşlik etti. İlkay Akkaya Çav Bella marşıyla sahneden ayrıldı.

Gecenin son bölümü direnişçi işçilerin...

Feniş, Ontex, Mepa, Darkmen, Castleblair, UPS, Kalıp-San, KDS Metal, Yurtiçi Kargo, Entes, Dora Otel, Greif, PTT, Sinter, Cargill, Kiğılı direnişçileri sahneye davet edilerek "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganı atıldı.

19 aydır işgal eylemini sürdüren Feniş Alüminyum işçileri adına Mehmet Doğan konuştu. Komitelerini kurup direniş seçtiklerini söyleyen Doğan sendikanın ihanetlerine karşı direndiklerini ifade etti.

Haklarını ancak işgal, grev, direniş yoluyla alabileceklerini bildiklerini ifade eden Doğan'ın ardından 1980'in ardından en kitlesel direniş gerçekleştiren Netaş direnişçileri de sahnede yer aldı.

"İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarının atıldığı gecenin son bölümü direnişçi işçilere ayrıldı.

Yurtiçi Kargo direnişçisi ise, Greif'teki işçi demokrasisi ve sendikal bürokrasi gerçeğine işaret etti. Yurtiçi Kargo işçisi, sosyalist işçi ve emekçi iktidarı kurulana kadar mücadelenin süreceğini ifade etti.

Direnişçi işçilerin konuşmalarının ardından etkinlik sona erdi. Etkinlik boyunca, salon girişinde Eksen Yayıncılık'a ait kitapların, *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği*, *Lisellerin Sesi* ve *Metal İşçileri Bülteni*'nin yer aldığı stand açık kaldı. Emekçi Kadın Komisyonları da hazırladıkları broşür ve el emeği ürünlerini açtıkları standda sergilediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci işçi kürsüsü

Kavel Kablo işçilerinin 1963 yılında grev hakkını aylar süren bir fiili bir grevle işçi sınıfına kazandırdığı direnişin izinden yürüyerek fabrikalarını işgal eden Greif işçilerinin direnişinin 1. yılında sanayi havzalarından, emekçi semtlerinden gelen işçi ve emekçiler 'İşgal Grev Direniş Gecesi'nde bulundu.

Metal, tekstil, belediye, ulaşım, petrokimya, tersane ve daha birçok işkolundan işçilerin katıldığı etkinlik, yeni Greifler yaratma çağrısının yeni bir ilanı olurken katılımcıların profili itibarıyla tam anlamıyla devrimci bir işçi buluşmasına dönüştü.

İşçilerin kürsüsü

Başta İstanbul'un sanayi havzaları olmak üzere çeşitli illerden katılımların da gerçekleştiği gecede Yapı Metal, Alce, MNG, Artem Klima, Yıldız Cam, Cargill, Epengle, Çelik Çorap, Kale Kilit, Mementum Tekstil, Sk Tekstil, Pressan Metal, Gelal Çorap, Polimer Çuval, Feniş Alüminyum, Eku Balata, İstanbul Tersanesi Elkon, Uğur Tekstil, SCM, Eczacıbaşı, Pakkens, Autoliv, Alba, Deeby, Küçülter Tekstil'in yanı sıra birçok fabrikadan işçiler etkinlik salonunu doldurdu. Gece, sadece devrimci türkü ve marşların dinlendiği, emekçilerin halaya durduğu bir etkinlikten öte devrimci işçi kürsüsüne dönüştü.

Etkinliğe katılım sağlayamayan işçiler ise mesajlarıyla selamlarını iletiler. Geçtiğimiz günlerde Kayseri'de sömürü ve sendikal ihanete karşı iş bırakıp sokağa dökülen Boytaş'tan işçiler ve Merkez Çelik işçileri etkinliği selamladılar.

Metal işçisi sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı öfkeli

Geceye rengini veren temel katılımlardan biri metal grevi sürecinde grev yaşağına karşı üretmeyen ve fiili-meşru mücadele yolunu tutan Ejot Tezmac ve Paksan işçilerinin katılımı oldu. Sahneden söz alan metal işçileri, grev yaşağına karşı sermaye ve sendikal bürokrasiye mesajlar verdiler.

Grev yaşağına karşı "Ya MESS'ten ayrılır sözleşme imzalarsınız ya da fabrikayı kapatırsınız" diyerek Ejot patronu ve MESS'e meydan okuyan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Ejot Tezmac işçileri sahneye toplu biçimde çıkarak "İşgal, grev, direniş!" sloganını tüm salonla birlikte haykırdı. Ejot işçileri, sahneden ayrılmadan önce tüm salon tarafından atılan "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!" sloganına eşlik ettiler. İşçiler adına yapılan konuşmada ise MESS'e ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin yanı sıra işçi sınıfının siyasallaşması sorununa da parmak basılarak 48

saatlik işgal eyleminin tüm işçilerin bilincinde yarattığı sıçrama vurgulandı.

Sahneden söz alan Paksan işçisi ise coşkulu konuşmasında sermaye ve AKP'ye meydan okudu. Metal işçisi, mücadelelerinde kendilerini yalnız bırakan bürokratik sendikal çizgiyi de eleştirdi.

Yeni Greif'ler yaratma çağrısı

Greif'in işgalci işçileri ise, büyük direnişin 1. yılında sermaye ve sendikal bürokrasiye karşı taban örgütlülüğünü ve işçi demokrasisini fabrikalarda büyütme çağrısında bulundular.

Yeni Greif'ler yaratma çağrısında bulunan işçiler mücadelelerinin bitmediğini, başka fabrikalarda patronlara ve sendikal ihanet çetelerine karşı mücadelelerinin kararlılıkla devam edeceği mesajını verdiler.

Gecede, devrimci sınıf faaliyetinin bir sonucu olarak sınıf devrimcilerinin de öznesi oldukları direnişlerden işçiler de yer aldı. Feniş, Ontex, Mepa, Darkmen, Castleblair, UPS, Kalıp-San, KDS Metal, Yurtiçi Kargo, Entes, Dora Otel, Greif, PTT, Sinter, Cargill, Kiğılı, Art, Betesan direnişçileri sahneye davet edilerek "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganı atıldı.

Netaş'tan Greif'e...

Etkinlikte dikkat çeken katılımlardan biri ise, Türkiye işçi sınıfının mücadele mirasını ve deneyimini etkinliğe taşıyan Netaş grevcisi oldu. '80 askeri faşist darbesinden sonra, umutsuzluğa kapılan işçi sınıfının ışığı olarak 1986 yılında gerçekleşen ve "1980'den sonra en kitlesel grev" olma özelliği taşıyan Netaş grevinde yer alan bir işçi de etkinlikte diğer işçilerle sahneye çıktı.

İşçi sınıfının mücadelesi birdir!

'İşgal, grev, direniş!' ruhunun damga vurduğu gecede enternasyonal sınıf dayanışmasının rüzgarı da esti. Etkinliğe Almanya'dan katılım sağlayan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) çalışanı Murat Yılmaz, yeni Greif'ler yaratma ve seferberliği büyütme çağrısında bulundu.

Otomobil İşçilerinin Uluslararası 1. Kongresi Hazırlık Komitesi üyesi Ali Reçber de işçi sınıfının uluslararası birliğine vurgu yaptı. Reçber, yerel örgütleri uluslararası boyutlara taşıma çağrısında bulundu.

Grev kırıcı DİSK/Tekstil patronları aslan kesildi

Amerikan tekeli Greif çuval fabrikasında taşeron köleliğine ve sömürüye karşı fabrikalarını işgal eden kendi üyelerinin direnişini ortada bırakan ve patronla işbirliğinde sınır tanımayan DİSK/Tekstil patronları, grev yasaklarını hatırladı.

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Başkanlar Kurulu'nun 5-6 Şubat 2015 tarihlerinde gerçekleştirdiği toplantıda, metal grevinin yasaklanmasına ilişkin özel bir oturum yapıldığı duyuruldu. DİSK/Tekstil ağaları, toplantının ardından metal grevinin yasaklanmasına ilişkin bir açıklama yayınlamayı da ihmal etmediler.

Söz konusu olan kendi işkolu dışında bir süreç olduğunda baskı ve yasaklar karşısında beylik açıklamalar yapmaktan geri durmayan DİSK/Tekstil patronları, yaptıkları açıklamada "Birleşik Metal-İş'in ve üyelerinin hak ve özgürlük mücadelesini desteklemeyi bir görev kabul ettiklerini" ifade ettiler.

Greif işgalinin 1. yılında DİSK/Tekstil patronlarının grev yaşağına karşı yayınladığı dayanışma mesajları ise inandırıcılıktan uzak. Zira, Greif işçilerinin işgal eylemini boğmak için ellerinden geleni yapan ihanet çetesinin metal işçisinin "meşru biçimde grev hakkını kullandığını" diline dolması tam bir pişkinlik örneği.

DİSK/Tekstil patronlarının açıklamasında, MESS'in grevi kırmaya yönelik girişimlerine ilişkin "İşveren sendikasının grev oylaması ile grevi kırma girişimleri, işçilerin oylarıyla sandığa gömülmüştür" ifadeleri ise Greif'teki işçi inisiyatifini kırmak için gecesini gündüzüne katan bu bürokrat takımının sadece yeni bir yüzüzlüğü olarak kayıtlara geçti.

Onların maceraları...

Sendikal bürokrasinin işçi sınıfı mücadelesinin önündeki en temel engellerden biri olduğu çokça tartışılır, bu konu üzerine hemen herkes söz söyler. Ancak, iş, söylenen sözün pratiğe aktarılmasına geldiğinde akademik ve genel geçer sözlerin bir anlamı kalmaz. Çünkü tutum almak, hesap sormak gerekir. Sermaye iktidarı ve bir bütün olarak sermaye düzeni karşısında sınıf eksenli bir konumlanış kendini burada da gösterir. Topyekûn karşı koyuştan barışçıl mücadele tarzlarına yönelim başlar. Kötünün iyisi mantığı baskın hale gelir.

Hem sermayeye hem bürokrasiye

Son yıllarda ise bu anlayışın paramparça edildiği ve bürokrasi karşısında eğilip bükülmeyen en önemli çıkış ise hiç kuşku yok ki Greif işçilerinin fabrika işgal eylemidir. Amerikan tekelinin kalbine hançeri saplayan işçiler aynı hançeri sendikal bürokrasiye de saplayarak bu sinsi düşmana karşı önlemlerini alırlar.

İşte DİSK/Tekstil patronlarının kurulu düzenlerini sarsan, onları çileden çıkararak da budur. Yıllardır hükmettikleri "ayak takımının" kendilerini aşması, söz, yetki, karar hakkını taban örgütlenmelerine ve kendi işçi demokrasilerine dayanarak vermeleridir. Bu durum, bürokrat takımı için o kadar büyük bir tehlikedir ki yaşadıkları her dakika onlara zindan olur. Aslında, içlerinden geçen, karşılarına çıkan, kendi kararlarını alan işçileri yok etmektir. Çünkü, işbirlikçilikleri ruhlarına işlemiş ve tutundukları tüm dallar kırılmıştır. Koltuklarından edildiklerinde ise birer hiçtirler.

Söz, yetki, karar...

Bu çark, sıradan bir işçiyi bile, denetlenmediğinde, hesap sorulmadığında dişlileri arasında öğütür. İşçi sınıfından daha çok patronların çıkarı temel alınır.

İşte tüm bu ruhhalinin vücut bulduğu, dile geldiği anlardan biri. 17 Mart 2014. Greif işçileri, kısa bir süre içerisinde sayısız ihanete imza atan DİSK/Tekstil patronlarının ağır ihaneti karşısında sabırları taşarak sendikaların-sendikalarının genel merkez binasını basarlar. Sendika bürokratları, görevlerini yapmadıkları gerekçesiyle günlerdir sendika binasında inisiyatifi ele alan işçileri bina dışına çıkarmak istemektedir. Sendika binası ise belki de hiç bu kadar amacına uygun kullanılmamıştır. Onun varlık sebebi olan işçilerle dolup taşıyordur çünkü. Sendikaların gerçek sahipleri geleceklere de sahip çıkarak bürokratların ağzının payını verirler.

İşçilerin toplu biçimde sendika binasındaki

arkadaşlarına desteğe gelmesi üzerine binadaki bürokrat takımını telaş sarar. İşçilere hakaret eden yöneticiler kısa bir süre sonra süt dökmüş kediye dönerler. Hesaplaşma başlar. Sendikaların fabrika baştemsilcisi, yıllarca boş nutuklar atmaya seven bu bürokrat takımının yüzüne gerçekleri tokat gibi çarpar. Hepsi susarak dinlerler. Korktukları, korkutuldukları için değil ama. Söyleyecek sözleri, işbirliğini savunacak mecalleri kalmadığı için tek söz edemezler. ..."ceğiz", "cağız" ... gibi sözler çıkar ağızlarından.

Haklılığı ve meşruluğuna inanan bir insan, bir dava insanı 'baskıya', 'tehdide' boyun eğer mi? Söylediği, verdiği sözün arkasında durmaz mı? O akşam sendika bürokratları herkesin gözü önünde işçilerden özür dilerler ya da dilemek zorunda kalırlar.

Halbuki kendilerine sorsanız korkmuyorlardı. Hayatlarında bir kez olsun bir patronun karşısında ellerini masaya vurdukları görülmemiştir. Ya da varsa birkaç örneği mazide kalmıştır. Ağızlarından 'uzlaşma', 'iş barışı', 'ekonomik büyüme', 'ülke menfaati'nden başka sözler çıktığı görülmemiştir.

Ruhunu sermayeye satmak işte böyle bir şeydir. Onlar için özür dilemek de önemli değildir. Verilen sözler hemen unutulabilir, dilenen özürler rafa kaldırılır. Hatta ve hatta söz konusu olan koltuklarını korumak, egemenliklerini pekiştirmek olunca beraber yol yürüdükleri arkadaşlarını bile uçurumdan aşağı atmak çok doğaldır.

Çünkü bu dünyada oyunun kurallarına göre oynanır. Oyunun temel kuralı ise sözünden çıkan işçiyi, bu çarka çomak sokan işçiyi safdışı bırakmaktır. Kim ki onlarla iyi geçinirse mükafatlandırılır, mevki-makamın kaymağını o yer.

Çünkü o oyunun kuralları arasında direnerek değil, dilenerek 'mücadele' vardır. Herkes kendisine çizilen sınırlara sadık kalır.

Bu sınırı aşanların karşısına ise sadece üç-beş bürokrat takımı değil onların efendileri çıkar. Çünkü söz konusu olan bir düzendir ve bu düzen her koşul altında korunmalıdır.

Şimdi o zaman başa dönelim ve söz, yetki, karar ilkesini hayata geçirdikleri için sermaye ve sendikal bürokrasiye karşılarına alan Greif işçilerine sürekli öğüt verilen 'sendikal disiplin' palavrasına ışık tualım. Taşeronun kaldırılmasını hayal olarak gören ve işçileri maceracılıkla suçlayanlar, bürokratların hedef alınmasını da fuzuli bir iş olarak görürler.

İşgal eylemi ve direnişin sonucu olarak taşeronun kalkması 'tarihi başarısı' ise söz, yetki, karar hakkı için kötünün iyisini değil işçi demokrasisine yakışanı seçen işçiler sayesinde.

"Destanımızda yalnız onların maceraları vardır."

D. Umud

Bielefeld'de kahvaltı etkinliği

BİR-KAR Bielefeld'in her ay düzenli olarak yaptığı kahvaltı etkinliğinin bu ayki gündemi metal grevi oldu.

Öte yandan, Greif Direnişi'nin 1. yılı da kahvaltının gündemiydi. İlk olarak Greif Direnişi'ni anlatan bir sinevizyonun gösterimi yapıldı. Ardından metal grevinin yasaklanması süreci üzerine bilgilendirme yapıldı.

Etkinlikte, Kavel'den bugüne işçi direnişleri aktarıldı. Metal grevinin yasaklanmasının ardından çeşitli fabrikalardan yükselen "İşgal, grev, direniş!" sloganı ve fiili-meşru eğilimine rağmen icazetçi sendikal bürokrasinin tutumu anlatıldı. Greif Direnişi'nin öğretici, eğitici ve yol gösterici deneyiminin altı tekrar çizildi.

Etkinliğe Bielefeld ve Çevresi Dersim Derneği de katıldı.

Mart ayında yapılacak etkinliğin gündemi ise 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olacak.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

MİB MYK Şubat ayı toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Şubat ayı toplantısını gerçekleştirdi.

MESS Grup TİS süreci, özellikle grev yasağı ve akabindeki gelişmeler toplantının ana gündemini oluşturdu. Toplantıda süreç üzerine değerlendirmelerde bulunuldu, Birlik çalışmalarının politik mahiyeti ve yöntemi üzerine sonuçlar çıkarıldı, planlamalar yapıldı.

Toplantının sonuçlarını başlıklar altında ifade etmek istiyoruz:

1- MESS Grup TİS sürecinde yaklaşık son bir ay içerisinde yaşananlar, hem metal işçileri hem de bir bütün olarak işçi sınıfı için sarsıcı ve yol gösterici olmuştur. Birleşik Metal-İŞ'te örgütlü metal işçileri, kendilerini çepçevre saran karanlığa teslim olmayıp öne atılmışlardır. Bedel ödemeyi göze alarak grev silahını kuşanmışlardır. 12 Eylül darbesiyle eli-kolu bağlanıp sermaye karşısında boynu bükülen işçi sınıfının yeniden ayağa kalkması için cüretli bir adım atmışlardır.

Metal işçisi bu cüretiyle, işçi sınıfını hareketsiz bırakan zincirin orta yerinden kırılması, on yıllar önce kaybedilen maddi ve moral üstünlüğün yeniden kazanılması için tarihsel bir fırsat yaratmıştır. Fakat ne yazık ki bu fırsat kullanılamamıştır. Sermaye sınıfı bir bütün olarak, iki sınıf arasındaki mücadelenin geleceğini tayin edecek bu mevzi mücadelede metal işçisinin karşısına çıkmış, tüm enerjisini metal işçisine karşı pervasızca kullanmış, onu engellemiştir.

2- Kabul etmek gerekir ki, iki sınıfın kavgası haline gelip siyasal bir mecraya taşınan bu mücadeleyi metal işçisinin omuzları kaldıramamıştır. Metal işçileri karşısında bir sınıfın gücünü ve enerjisini görürken kendi sınıfının, işçi sınıfının desteğini yanında bulamamıştır.

Yine de buna rağmen bir öncü güç olarak direnme ve giderek sınıfının desteğini kazanma olanağı olmasına rağmen ne yazık ki, kendi bünyesindeki zayıflıkları aşamamış, önündeki engelleri yıkamamıştır.

Ama teslim de olmamış, boyun eğmemiştir. Hemen teslimiyeti seçenler olduğu gibi Ejot işçileri gibi sonuna kadar direnme yürekliliğini gösterenler de çıkmış, sonuna kadar da mücadele edebilmişlerdir. Bu vesileyle Ejot işçilerini gösterdikleri yürekli mücadeleden dolayı selamlıyoruz.

3- Böylelikle yazılan bu mücadele günlerinin sonunda MESS ve sermaye iktidarı üstün çıkmış gözükmektedir. Fakat henüz her şey bitmediği gibi asıl önemlisi sonuç nasıl olursa olsun metal işçisi savaştan teslim olmamıştır. Çoğu durumda da sınıf mücadelesinde gelecek açısından belirleyici olan, alınan yenilgiler değil nasıl yenildiğidir. İşçi sınıfı boyun eğenleri değil, yasaklara ve baskılara rağmen direnme yürekliliği gösterenleri izleyecektir. Bunun için moda bir deyim kullanırsak, işkolumuzda "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır!" Metal grevinin akabinde metal işkolunun dışında da fabrikalardan gelen haberler bunu ayrıca teyit etmektedir. Kayseri'de

binlerce Boytaş işçisinin üç yıllık sözleşme ve satışa karşı ayağa kalkması bunun bir örneğidir.

4- Tüm bunlarla birlikte yaşanan sürecin en büyük kazanımı ise, ışık tuttuğu gerçekler ve ortaya koyduğu derslerdir. Bu bakımdan altını en baştan çizmek isteriz ki, bu süreç Birleşik Metal'e egemen güçlerin mücadele anlayışlarının ve önderlik kapasitelerinin sınırlarını olduğu gibi ortaya sermiştir.

Bu güçler, metal işçilerinin aşağıdan grev isteğine boyun eğip önden yürüseler de grev yasağıyla birlikte, "yasağı tanımıyoruz" demelerine rağmen teslimiyet bayrağını çekmişlerdir. Böylelikle bu büyük sınavdan geçememiş, sınıfta kalmışlardır.

Grev yasağının geleceği gün gibi açık olmasına rağmen daha baştan teslimiyeti seçmiş, "sendikal demokrasi" lafına sığınıp önderlik sorumluluğunu ortada bırakmış, ama yasakları çiğneme yürekliliğini gösterenleri de geriye çekmek için tüm bürokratik mekanizmalarını etkin bir biçimde kullanmışlardır.

MESS'i dağıtmak iddiasıyla yola çıkıp, sermayenin sınıf şiddetiyle karşı karşıya kalınca metal işçilerinin bir bütün olarak bu şiddete hakkıyla yanıt vermesini sağlayacak yerde protestoculukla yetinip onu bölüp parçalamış, dağıtmışlardır. Tam denetim kurdukları fabrikaları baştan mücadeleden alıkoymuş, içinde geri ve ileri eğilimler taşıyanları temsilcilik mekanizmalarını da kullanarak geriye çekmiş, bir bütün olarak sonuna kadar yürüme kararlılığı gösterenleri yalnız bırakmışlardır.

Metal işçileri MESS'i yenecek düzeyde bir mücadeleye önderlik etme kapasitesi ve yeteneğinden yoksun bu güç ve anlayışları aşmak zorundadır.

5- Bu büyük sınıf kavgasının gösterdiği diğer bir önemli gerçek ise metal işçisinin yalnız bırakılmış olmasıdır. Grev yasağı gibi işçi sınıfını grev yapamaz hale getirecek bir saldırı karşısında ne yazık ki başta DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar sadece takatsizliklerini göstermişlerdir. Göstermelik açıklamalar ve saman alevi misali etkisiz protesto eylemleriyle boy göstermekle yetinmişlerdir. Türk-İş ağaları payına ise durum farklı değildir. Bu ağalar kendi konfederasyonlarına bağlı sendikaların grevleri yasaklandığında olduğu gibi tek bir yazılı açıklamayla yetinmişlerdir.

6- Metal işçisinin bu büyük mücadelede daha ileriye gidememesinin asıl nedeni, sendikal bürokrasinin mücadele anlayışı ve inisiyatifini açacak bağımsız bir örgütlü duruşu ortaya koyamamasındandır. Ejot'ta bir parça gösterilen inisiyatif ve kararlılık, diğer fabrikalarda gösterilememiş, bunun için gerekli olan bağımsız bir bilinç ve örgütlenme kapasitesi aşağıdan yaratılamamıştır. İşte bunun olmadığı yerde "sendikal demokrasi", grev komiteleri ve mücadele adına edilen iddialı laflar koca bir balona dönmektedir. Böylelikle Başkanlar Kurulu'ndan çıkacak her söz emir sayılarak boyun eğilmekte, sonra da kavga verilmeden teslim olunmaktadır.

7- Metal işçisinin bu süreçten çıkarması gereken üç temel görev vardır.

Birincisi fabrikalardan başlayarak yukarıya doğru sendikal bürokrasiden bağımsız bir örgütlenme kapasitesi oluşturmalıyız. İkincisi her türlü yasalıcı

ve sınıf işbirlikçisi anlayıştan kopmalı "sınıfa karşı sınıf" duruşuyla mücadelemizi "İşgal, grev, direniş" çizgisinde örgütleyecek bir bilinçle donanmalıyız. Üçüncüsü ise, tüm bunların üzerinden yükselmek üzere her düzeyde MESS'i ve sermayeyi yere sermek hedefiyle metal işçisini tek bir yumruk gibi birleştirecek bir önderliği yaratmaktır. MYK mevcut durumdan rahatsız olan ve bu durumu değiştirmek iddiası ve arayışı içerisindeki tüm metal işçilerini omuz omuza vermeye çağırılmaktadır.

8- MYK toplantıda ayrıca bu süreçte Birliğin izlediği politika ve pratiği de ele almıştır. MYK, MİB'in başından itibaren yaptığı değerlendirme, uyarı ve ortaya koyduğu taktik politikalarının genel olarak doğrulandığını tespit etmiştir. Pratikte ise MİB bir bütün olarak, sürece ilişkin belirlediği politikalarına uygun bir yönelim içerisine girmiş, kararlı bir çalışma da yürütmüştür. Kendisini pek çok bakımdan aşan büyük bir deneyim yaratmıştır. Ancak bu pratiğin hedeflerimiz ve karşılanması gereken ihtiyaç dikkate alındığında yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir.

Gerek grev alanlarında gerekse de yayın cephesinde sürecin seyrine önemli etkilerde bulunmakla birlikte bu pratik, suyun akışını değiştirecek bir güce ulaşamamıştır.

9- MYK, Birlik bileşenlerini çitayı yükseltmeleri, metal işçisinin mücadeledeki çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verecek bir örgütsel-siyasal kapasiteye ulaşmak hedefiyle Birliği yeniden örgütlemeleri gereğinin altını çizmektedir.

Metal İşçileri Birliği, mücadele ve örgütlenme anlayışıyla bu süreçte metal işçisine ne kadar gerekli olduğunu tüm yakıcılığıyla göstermiştir. Birlik bileşenleri bu mücadele ve örgütlenme çizgisini fabrikalarda hayata geçirmek üzere her zamankinden daha kararlı ve yoğun bir çaba içerisine gireceklerdir. Böylelikle bir süredir altını çizmekte olduğumuz gibi MİB'i, metal işçisinin birleştiği gerçek bir mücadele örgütü haline getirmeliyiz.

10- Birlik bu çerçevede bir yandan devam etmekte olan mücadeleye daha aktif biçimde katılımını sürdürecektir. Metal işçisinin bozulmaya çalışılan saflarını toparlamak, mücadele gücü ve enerjisini korumak, en ileri giden bölüklerinin ruhunu geride olanlara taşımak, iflas etmiş egemen sendikal anlayışla her bakımdan hesaplaşmak ve onu aşmak üzere çalışmalarını sürdürecektir. Toplantıda bu çerçevede yapılması gerekenler üzerinde durulmuştur.

Somut olarak, önümüzdeki günlerde yaşanan sürecin derslerini çıkarmak ve daha güçlü bir Birlik çalışması için yapılacakları belirlemek amacıyla bölgelerde en geniş güçlerin katılımıyla bölgesel meclisler toplanacaktır. Öte yandan ise bugün yüz yüze kalınan gerilikleri aşmak niyetinde olan bütün metal işçilerinin bir bayrak gibi taşınması gereken MİB programının yeni baskısını gerçekleştireceğiz.

11- Toplantıda bültenimiz ile birlikte diğer yayınlarımız da ele alınmıştır. Bu süreçte bu yayınların durumu masaya yatırılmış, genel olarak başarılı bir performans gösterdikleri tespit edilmekle birlikte, eksikler ve zayıflıklar değerlendirilmiştir.

Bültenin önümüzdeki sayısı için planlama yapılmıştır.

**Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu**
12 Şubat 2015

'İşçi sınıfının mücadelesi ortak!'

Greif'in 1. yıldönümünde İstanbul Şişli'de düzenlenen 'İşgal, grev, direniş!' gecesine katılan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) çalışanı Murat Yılmaz, Almanya'daki sınıf hareketi ve işçi sınıfının uluslararası mücadelesine dair görüş ve düşüncelerini paylaştı...

'Ortak mücadele yürütülmeli'

- Türkiye'de işçi sınıfı mücadelesini takip ediyorsunuz. Özellikle metal grevi üzerinden tabloyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Metal grevi kapsamındaki fabrikalarla ilgili küçük bir araştırma yaptım. Ejot, Paksan gibi fabrikaların ne ürettiklerine baktım. Bu firmaların Almanya'yla da iş ilişkileri var. Bu firmalar belli bir kalite tutturarak uluslararası alanda da üretiyorlar. Örneğin civatayı buradan Almanya'ya gönderiyorlar. Birlikte ürettikleri için işçi sınıfının sorunlarına ilgili duyması, ortak mücadelenin zemininin oluşturulması anlamına geliyor.

Örneğin, biz Türkiye'de metal grevinin yasaklanmasıyla ilgili Rüsselsheim'de Opel işçilerine bildiri dağıtırken daha büyük bir ilgiyle karşılandık. Birincisi kendileri de TİS süreci içerisindedir.

Almanya'da metal sektörü çok büyük bir sektör ve sadece Volkswagen'de 95 bin işçi çalışıyor. BMW'de çalışan işçilerin sayısı 70 bini geçiyor. Opel'in Bochum'daki fabrikası kapandı ama ana merkez Rüsselsheim'de 20-25 bin kişi çalışıyor. Bu büyük fabrikalar Türkiye'deki irili ufaklı fabrikalara doğrudan bağlılar. Dolayısıyla bir iç içe geçmişlik var. Bu birlikteliğin yolunu örmek gerekiyor. Örneğin IG Metall bu grevin yasaklanmasına belli bir şekilde tepki de gösteriyor. Bir ilgi var ve işçi sınıfının mücadelesi eskiye

göre çok daha yakın.

Greif işgali başladıktan sonra Greif'in Köln Löveniş'teki merkezi önüne gittik. Löveniş küçük bir köy. Arkadaşlar, 'O köyden çok geçtik gittik ama orada bir fabrika olduğundan haberimiz yoktu' dediler. Yani Türkiye'deki direniş bizi oraya taşıdı. Bu hep böyle olacaktır. Metal işkolunda da bu böyle olacak. Almanya'daki sınıf mücadelesi için metal sektörü önemli bir sektör olmuştur. IG Metall '80'li yıllarda 35 saatlik işgünü ilk defa burada kazandı. Çalışma saatlerinin kısaltılması, düşük ücretlere karşı mücadele böyle kazanıldı. IG Metall Almanya'daki sendikalar içerisinde en aktif sendikalardan biri. 2,5 milyon üyesi var. Çok kritik bir yer tutuyor.

'Taban örgütlenmeleri yaratılmalı'

- Metal grevinde sendikal bürokrasinin rolü Türkiye'de de Almanya'da da tartışılıyor. Buna dair ne dersiniz?

Sınıf devrimcilerinin hem iki tarafta da ileriye dönük ciddi bir örgütlenme yapmaları gerekiyor. Sendikal bürokrasiyi aşan, taban örgütlülüğüne dayalı örgütlenmelerin hayata geçirilmesi gerekiyor. Buna çok ihtiyaç var. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'na (BİR-KAR) bu bakımdan çok önemli görevler düşüyor. Hem Türkiye'de irili ufaklı fabrikalardaki direnişleri yaymak hem de tersinden bu gerekli. Greif işçileri 60 gün boyunca taşeron köleliğine karşı çok anlamlı bir direniş ortaya koydular. Almanya'da 2,5 milyon genç insan taşeron firmalarda çalışıyor. İnsanlar kölelik koşullarında çalışıyor. İşçiler telefonla aranarak işe çağırılıyorlar. Nereden bakarsak bakalım iç içe geçmişlik var.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ejot Baştemsilcisi İlker Tetik: Fırtınayı dindirdiler

Ejot'taki mücadelenin öncülerinden fabrika baştemsilcisi İlker Tetik'le metalde grev süreci ve yasağının yanı sıra sendika yönetiminin grev yasağı karşısındaki tutumunu konuştuk...

- Grev sürecine nasıl bir hazırlıkla gelindi?

Ejot Tezmacı İşyeri Baştemsilcisi İlker Tetik: 18-20

Nisan'da Gönen Kemal Türkler Tesisleri'nde bu toplu sözleşme döneminin taslak çalışmalarını başlattık. Ardından sendikamızın taslağı Gebze'de bir toplantıyla açıklandı. Taslağımızın açıklandığı gün biz de Gebze'deydik. İşyerine döndüğümüz andan itibaren de grevi örmeye başladık. Çünkü bu taslak grev taslağıydı. Bu dönem metaldeki talep çok yüksek, sorunlar çok yüksek. Ciddi bir mücadele, çatışma süreci bizi bekliyordu. Grev sürecinden başarıyla çıkacağımıza inandığımız için üyelerimizi, arkadaşlarımızı bu sürece adapte ederek maddi, psikolojik olarak bu şartlara göre hazırladık.

Greve gelene kadar kararın alınması kolay olmadı. Kurul ve komisyonlarda karar tartışıldı. Ancak bu dönem şöyle bir şey çıktı; üç yıllık sözleşme ve bu sözleşmenin 2,5 yıllık kısmının enflasyona mahkum edilmesi ve yöntem olarak verilen zammın yüzdelik olarak verilmesi. Bu Birleşik Metal-İş Sendikası'nın tabanının %76'sının beklentisini karşılamayan, tam tersi ücret adaletsizliğini, dengesizliğini derinleştiren bir yöntem olarak karşımıza çıktı. 41 fabrikadan 38'i ilk TİS kurul toplantısında 'greve evet' dedi. Bu toplantıdan sonra genel merkezin 2010'dan çıkarttığı bazı dersler vardı. Derinlemesine tartışmak istendi. Bölge toplantılarına döndük. Tabanın kararı gerçekten böyle mi diye emin olunmak istendi. Yoksa Türk Metal'in sözleşmesi sonrası bir öfke patlaması mı, taban greve hazır mı değil mi bunun çalışması yapılmak için bölgelere inildi. Bölge toplantılarının ardından merkez TİS kurulu toplandı. Grev isteyen fabrika sayısı 38'den 28'e düştü. Ancak büyük fabrikalar ve çoğunluk istediği için grev kararı alındı.

'Grev hazırlandık'

- Ejot işçileri olarak grev öncesinde nasıl bir hazırlık yaptınız?

Ejot işçileri olarak grevin en ince detayına kadar ve grevde uzun süre kalacakmış gibi hazırlık yapmıştık. Grev fonumuzu kurmuştuk. İç örgütlülüğümüzde problem yoktu. Temsilci kadroları değiştikten sonra iç örgütlülüğünü toparlayan, yeni işçilerin neredeyse tamamını sendikal eğitimden geçiren, işyeri komitesinin aylık düzenli toplantı yaptığı, bütün karar mekanizmalarında aktif rol aldığı bir iç örgütlülük söz konusuydu. Bu, grev sürecinde daha da perçinlendi. Grev uzun sürecekmiş gibi bu sürece arkadaşlarımızla hazırlandık.

'Tarihi saldırıya tarihi bir cevap verilmeliydi'

- Grev günü ve sonrasındaki süreçte neler yaşandı,

işgal eylemi nasıl başladı?

Ancak hevesimiz kursağımızda kaldı. Daha 48 saat geçmeden AKP hükümeti illegal bir kararla grev hakkımızı gasp etti. Farklı bir şey beklemiyorduk ancak bu kadar kısa zamanda yapabileceğini tersinden metal sektörü olduğu zaman biraz daha haddini bilir diye umudumuz vardı. Ancak böyle olmadı. Grev iptal edildi. Ardından verilmesi gereken cevap, böylesi tarihi bir saldırıya tarihi bir cevap verilmeliydi.

Biz böyle düşünüyorduk ve sendikamızla gerek şube gerekse de merkez üzerinden bunu paylaştık. Ejot işçileri olarak karardan birkaç saat sonra tam kadro olarak toplanıp fabrika işgaline girdik. 48 saat fabrikayı işgal ettik. Bu arada sendikada Başkanlar Kurulu toplantısı yapıldı ve çadırlar sökülüp, pankartlar indirilip mücadeleye tezgah başlarında devam edilmesi kararı çıktı. Biz bu kararı doğru bulmadığımızı, eksik olduğunu ifade ettik. Ancak örgütsel bütünlüğün dışında kaldığımız için yalnız hareket etme şansımız da yoktu. Tüm fabrikalar içeri girmişti. Biz her ihtimale karşı çadırımızı sökmedik. Sadece grev pankartımızı indirdik. O da sendikaya maddi bir yaptırım olduğu için. Biz de tezgah başlarına döndük. Ancak tezgah başına dönerken inançlı bir şekilde AKP'nin kararını gayri-meşru bulduğumuzu, asla onların üç-beş bakanının, milletvekilinin kirli ağızıyla grevimizin iptal edilemeyeceğini, üretimden gelen gücümüzle grevi tezgah başlarında sürdüreceğimizi söyledik. Söylediğimiz gibi de yaptık. Çarşamba gününe kadar üretim yapmadık. Daha sonra işveren temasa geçerek toplantı istedi, iki gün idari izin talebimizi kabul etti. Biz anlaşma için kapıları sonuna kadar açtık. Çünkü fabrikanın taşınma durumu var. Biz fabrikayı MESS'ten istifa ettirmek için aylar boyunca çok çaba harcadık ancak Almanya'daki yönetim kurulu

da kararlı davrandı. Biz onlara B planı olarak MESS dayatmalarını içermeyen, grup TİS'indeki saldırıların tam tersine kendi gerçekliğimize göre bir sözleşme önerdik. Protokolle MESS'ten istifa etmeyenlerde de bu formülün uygulanacağını, sendikamızın MESS ve arabulucu ile masaya oturmayacağını, işyerlerinde sorunun ancak böyle çözülebileceğini ifade ettik. Ancak Alman işvereni direnmeye devam etti. İşverenin aktardığına göre MESS de bu protokolü yaparsa ihraç edeceği tehdidinde bulunmuş. Daha öncesinden hazırlığımız vardı. 15 yıl 3600 gün primi doldurmuş yaklaşık 40 arkadaşımız işten ayrılmaya karar verdi. İşverene MESS varsa biz yokuz dedik. Bu firma 1,5 yıl sonra taşınacak. MESS varsa bizim taşınmayacağımızı ifade etmiştik. Arkadaşların başvurusuyla firmanın kapanabileceğini ifade ettiler. Kalanlar olarak üretim yapmayacağımızı ifade ettik. Bunun üzerine işveren yazı yayınladı. "Yasal haklarım var", "işbaşı yapın", "birliğimizi bozmayın" gibisinden. Biz buna karşın cuma günü de üretim yapmadık. Arkadaşlarımız kağıtlarını verdi diğerleri de tezgah başlarında üretim yapmadı. Tek bir makinanın dahi düğmesine basılmadı. MESS'in avukatları geldi saatlerce toplantı yapıldı. Sonra işveren kalan işçilerin de çalışmak

istemeyerek tazminatlarını alarak ayrılma talebini kabul etti.

Ejot firması Türkiye'deki faaliyeti geçici olarak durdurmak zorunda kaldı. Çünkü biz de taşeron işçisi yok ve kapsam dışıların hepsi de sendika üyesi. Üretim yapabileceği mavi yakalı dahi kalmadı. Beyaz yakalılarsa ikinci bir emre kadar uzaklaştırıldı.

'Tarihi bir fırsat kaçırıldı'

- Grev süreciyle alınan tutumu nasıl değerlendiriyorsun?

Bence bu dönem tarihi bir fırsat kaçırıldı. Bunu sendikal deneyimi bizden çok daha fazla olan abilerimiz, büyüklerimiz de söylüyor. Son 30 yılda metal işçilerinin en kararlı, en inançlı, en keskin şekilde kavgaya hazırlandığı ve bunun birileri tarafından örgütlenmeyip metal işçisinin tabandan gelen öfkesi ve inancıyla merkeze taşıdığı, grevi kendi mücadelesiyle ördüğü bir süreçte çok daha farklı sonuçlar, kazanımlar elde edilebilirdi, farklı yöntemler izlenebilirdi. Grevin fabrika içinde devam etmesinin bu süreci kıracağı, hükümetin saldırısını geriletemeyeceğini düşündük ve öyle oldu. AKP 13 yıldır iktidarda, 7 tane grev erteledi. Hiçbir işkolundaki grev ertelenmesi metaldeki gibi ses getirmedi. Gerek ulusal gerekse uluslararası alanda bu kadar tartışılmadı. Çok büyük destek geldi. Bütün bölgelerden aldığımız haberlerden (Ejot işçileri için de söylüyorum) siyasi partiler, sivil toplum örgütleri, halk, akademisyenler, öğrenciler öyle güçlü bir destek verdi ki hayatımızın en anlamlı günleriydi diyebiliriz. Grev uzun sürseydi çok daha iyi olacaktı. Çünkü işçiler de bilinç değişimi yaşadı.

'Sendikal bürokrasi direnişi sona erdirdi'

Metal işçisinin arkasında çok güçlü bir rüzgar vardı. Maalesef birileri bu rüzgarın koparacağı fırtınanın ileride başlarına bela olacağını düşündüğü için fırtınayı dindirdiler. Diğer bölgelerde de işçiler işe girmek istemedi. Ciddi bir moral bozukluğu ile tezgah başlarına döndüler. Böyle olmamalıydı. Bu tarihi saldırıdan sonra tarihi mücadele çok keskin bir cevapla başka bir mücadele yöntemiyle çok daha farklı bir sonuçla bitebilirdi. Türkiye işçi sınıfının tarihine, metal işçisinin tarihine Kavel'lerden gelen 15-16 Haziran'ları yaratmış Maden-İş'in işçilerine bugünkü jenerasyonla bu fırsat gelmişti. İşçiler hazırlıklıydılar da. Ancak birileri cesaret edemedi dersek çok doğru olur. Üzgünüz, yalnız kaldık. Bizimle aynı fikirde olan işyerleri direndiler, güçleri oranında birşeyler yaptılar ama maalesef ki sendikal bürokrasi direnişi sona erdirdi.

'Greif'le aynı yerde buluştuk'

- Greif işgaliyle benzerlikler taşıyan bir süreç yaşadınız. Bu konuda neler söylemek istiyorsunuz?

Biz Greif işgalini duyduğumuz zaman Ejot olarak MESS öncesinde de gücümüz oranında ezilen, direnen işçilerin yanında olmaya çalıştık. Greif işgalini DİSK'ten örgütlü olarak ziyaret eden tek fabrikaydık. Ejot işçisi arkadaşlar oradaki atmosferi gördüler. İşçi sınıfının kendi inancı, kadrosu ve mücadelesi ile neleri başarabileceğini gördüler. Aynı kaderi yaşıyoruz ama sürece baktığın zaman Greif işçisinin işi daha zordu. DİSK/Tekstil yönetiminin durumu metalden daha vahimdi. Fabrika kapandığı için aynı duruma düştük. Aynı yerde buluştuk.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ejot işçileri işbaşı yaptı

Patronun fabrikayı kapatacağı söylenen Ejot Tezmac'ta işçiler 10 Şubat sabahı yeniden işbaşı yaptı.

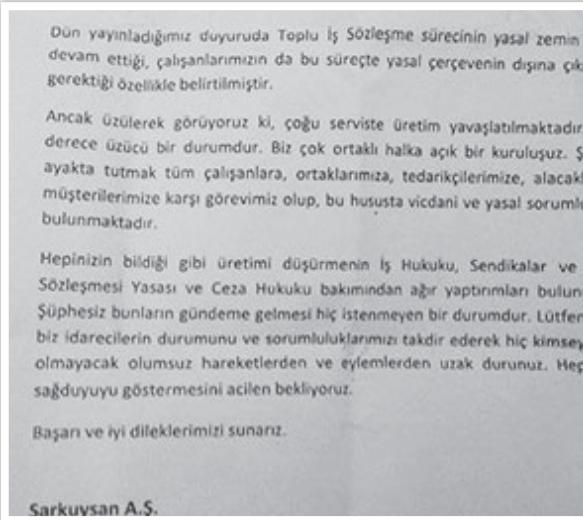
Ejot Tezmac işçileri, metal grevinin yasaklanmasının ardından fabrikalarını işgal etmiş, işgali sonlandırıp fabrikaya girmelerine rağmen üretim yapmamıştı. Görüşmeler sürerken işçilerin bir kısmı tazminatlarını isteyerek patronu köşeye sıkıştırmış, kalan işçiler de arkadaşları işe alınmadan anlaşma yapmayacaklarını belirtmişti. Patronsa bunun üzerine fabrikayı kapatacağını duyurmuştu.

Buna karşın, işçiler ve patron arasında görüşmeler sürdü ve işçiler 10 Şubat'ta yeniden işbaşı yaptı. Tazminatlarını alarak işten ayrılan işçiler de dahil olmak üzere, tüm işçiler yeniden çalışmaya başladı.

Sabah iş elbiselerini giyen işçiler, fabrikanın önüne kurdukları, mücadelelerinin simgesi olan grev çadırını da kaldırdılar.

Patron ve işçiler arasında görüşmelerin hala sürdüğü öğrenilirken, görüşmelerin içeriğine dair bilgi verilmedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarkuysan patronu işçileri tehdit etti

Grev yasağının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'nin kararı üzerine grevi sonlandırarak işbaşı yapan ancak üretimi yavaşlatan Sarkuysan işçileri şirket yönetimi tarafından tehdit edildi.

Sarkuysan yönetimi yayınladığı duyuruyla birçok bölümde üretimin yavaşlatılmasının "üzücü" olduğunu söylerken yapılanın yasal mevzuata uygun olmadığını belirterek işçilere aba altından sopa gösterdi.

Yayımlanan açıklamada sermayenin lehine olan yasalara atıfta bulunularak "ağır yaptırımlar" söylemiyle işçilerin iş yavaşlatma eylemini sonlandırması için 'rica'da bulunuldu.

Grev yasağına karşı CHP'nin kapısından

Metal grevinin MESS-AKP eliyle jet hızıyla yasaklanmasının ardından Birleşik Metal-İş yönetimi grev yasağına karşı mücadelede düzen partilerinden medet umuyor.

Grev yasağının ardından fiili-meşru mücadele yolunu tutmak yerine mücadeleyi protestocu bir çizgiye indirgeyen sendika yönetimi CHP'nin kapısını çaldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, düzen partisi CHP'nin genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nu ziyaret etti.

DİSK Eski Başkanı ve CHP İstanbul Milletvekili Süleyman Çelebi'nin yanı sıra hala Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın genel başkanlık koltuğunda oturan CHP Genel Başkan Yardımcısı Yakup Akkaya da ziyarette yer aldı.

Ziyarete 'uygulanamayan grev kararı ile sürecin sonrasına ilişkin değerlendirmelerin yapıldığı' ifade edildi.

Reformizm v

(7-8 Aralık 2013 tarihinde verilmiş bir konferansın elden geçirilip kısaltılmış kayıtlarıdır...)

I

Her biçimiyle reformizm, devrimci siyasal mücadele açısından her zaman önemli bir sorun olagelmış, bir düşünsel ve siyasal akım olarak devrimin aşılması gereken temel engellerinden birini oluşturmuştur. Reformizmin devrimci siyasal mücadele bakımından bu özel önemi nereden gelmektedir?

Öncelikle genel hususlardan başlayalım. Kurulu düzen zemininde hareket eden reformizm, bu konum ve kimliği ile doğası gereği devrimin tam karşıtıdır. Genel planda devrimcilik ile reformculuk, temelden farklı iki konum ve kimlik, birbirine taban tabana zıt iki ayrı dünya görüşüdür. Bunun temelinde ise doğal olarak bir sınıfsal konum farklılığı vardır. Dolayısıyla reformizm bir rastlantı ya da yanılğı değil, fakat tamı tamına sınıfsal bir olgunun düşünsel ve politik bir yansımasıdır. Reformist akımlar her zaman son tahlilde kendilerine denk düşen belirli sınıfsal konumların ürünü olmuşlar, politika sahnesinde bu konumlara uygun düşen çıkarların, bunun ifadesi düşünce ve politikaların temsilcisi ve taşıyıcısı olarak hareket etmişlerdir.

Modern burjuva toplumunun iki temel sınıfını oluşturan burjuvazi ile işçi sınıfı arasında kalan toplumsal tabakalar, farklı türden reformist akımların yeşerdiği heterojen bir toplumsal zemin oluştururlar. Bu çerçevede işçi sınıfının burjuvalaşmış kesimi olarak işçi aristokrasisi ve bürokrasisinden, farklı kesim ya da katmanlarıyla küçük ve orta burjuvaziden sözedilebilir. Bu toplumsal katmanlar politik mücadele sahnesine kendi sınıfsal konum ve çıkarları üzerinden bir ölçüde olsun bağımsız olarak çıkmak eğilimi ve davranışı gösterdikleri belirli durumlarda, bu kendini ideoloji ve politikada her biçimiyle reformizm olarak gösterir. Kuşkusuz bu aynı toplumsal katmanlar, özellikle de küçük ve orta burjuvazinin belirli kesimleri, salt reformizm değil, uygun tarihi-kültürel koşullarda, hele de egemen burjuvazinin gerici hesaplarına alet oldukları ölçüde, gericilik, faşizm, ırkçılık, dincilik vb. eğilimlere de toplumsal dayanak oluşturabilirler. Ama biz burada onların her şeye rağmen kendi gerçek çıkarlarına dayalı eğilimleriyle ilgilimiz, ki bu daha çok kendini reformizm olarak gösterir. Tüm bu toplumsal kesimler özel mülkiyet zemininde bulunurlar ve bu nesnel konum onları düzenle cepheden karşı karşıya gelmekten yapısal olarak alıkoyar. Muhalefetlerinin sınırını, kendi istek ve çıkarlarını kurulu düzenle bağdaştırmak oluşturur. Düzenle uzlaşma konumu, daha doğrusu zorunluluğu, buradan gelir. Nitekim her biçimiyle reformizm temelde kurulu düzenle uzlaşma ve olanaklı olduğu ölçüde kendi solundaki güçleri de

kurulu düzenle uzlaşma konum ve çabasının bir ifadesidir.

Reformizmin bu konum ve niteliği, onunla etkili bir mücadelenin önemini kendiliğinden ortaya koyar. Reformizm bir uzlaşma ve uzlaşma ideolojisi ve politikası olduğuna göre, kurulu düzeni temellerinden alaşağı etmek ideoloji ve programının ifadesi olarak devrim, ancak bu engeli bertaraf ederek amaç ve hedeflerine ilerleyebilir.

Devrimcilik ile reformizmin ilişkisi, genel ilkesel konum farklılığının ötesinde, her günkü mücadele açısından ayrıca son derece pratik bir mahiyet ve önem taşır. Genel siyasal mücadele içinde devrimcilik ile reformizm, devrimci kimlik ile reformist kimlik, devrimci akımlar ile reformist akımlar, kaçınılmaz ve sürekli bir biçimde yan yana düşer, çoğu durumda da karşı karşıya gelirler. Zira reformizm de kendi sınırları içerisinde kurulu düzene bir muhalefet akımıdır. Düzenin aşırılıklarını törpüleme, onu belli sınırlar içinde katlanılabilir hale getirme arayışı ve çabasıdır. Bu işleviyle de günümüz toplumunda genellikle işçi sınıfı ve emekçiler üzerinden güç olmaya çalışır. Bir burjuva ya da küçük-burjuva sınıf eğilimi olarak muhalefeti için gerekli gücü ve desteği buradan, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar içinde oluşturmaya ve siyasi yaşamda buradan tutunmaya çalışır.

Reformizmin işçi sınıfı ve emekçilere bu yönelimi aynı zamanda onun kurulu düzen hesabına aldatıcı ve sapıtıcı misyonundan da gelir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini düzen sınırlarına hapsedmek, kitleleri düzenin temellerine yönelecek her türden mücadeleden alıkoyarak, her zaman reformizmin temel bir tarihsel-siyasal misyonu olmuştur. Bu yanılla

o, kurulu düzenin hizmetindedir ve bu yönüyle o, düzenin egemenleri tarafından, hele de belirli tarihi koşullarda, özenle korunur, kollanır, teşvik edilir. Bu da reformizmin, ona karşı sistemli ve başarılı bir mücadelenin, devrimci sürecin kaderi bakımından taşıdığı çok özel önemi ayrıca ortaya koyar. Tüm tarihsel deneyimin bütün açıklığı ile gösterdiği gibi, devrimci sürecin başarıyla geliştirilmesi ve bunun zirvesi olarak devrimin zaferi, her türden reformist-opportünist akım alt edilmeksizin, onların işçi sınıfı ve emekçileri üzerindeki etki ve denetimi kırılmaksızın olanaksızdır.

Bu genel hususların ötesinde reformizm sorunu, günümüz devrimci siyasal mücadelesi açısından ayrıca güncel bir öneme de sahiptir. Sorunun bu yanına iki ayrı yönden işaret edilebilir. Bunlardan ilki girmekte olduğumuz yeni tarihsel döneme ilişkindir ve sorunun önemi bu yanılla evrensel düzeyde, yani dünya ölçüsündedir. İkincisi ise, ilkinin de bir uzantısı olarak, Türkiye sol hareketinin köklü reformist geleneği ve solun bugünkü tablosu içinde reformizmin ezici ağırlığıdır.

İlkinden başlarsak; bilindiği gibi partimizin insanlık tarihinin geride kalan yakın dönemine ve halen girmekte olduğu yeni döneme bir bakışı var. Geçen yüzyılın '80'li yıllarından itibaren ve dünya ölçüsünde, devrim dalgasının dibe vurduğu ve burjuva gericiliğinin şaha kalktığı bir özel tarihi evreye girdi insanlık. '89 çöküşü buna yeni bir güç, görülmemiş yeni boyutlar kazandırdı. Toplumsal durgunluk ve siyasal gericilikle belirlenen ve yaklaşık otuz yıla yayılan bu karanlık dönemde baskı, sömürü ve soygun politikaları sınırsızca uygulandı. İşçi sınıfı ve emekçilerin yüzyılı

ve devrim - 1

H. Fırat

aşkın mücadelelerle biriktirdiklerinin çok büyük bir bölümü yok edildi ya da gasp edildi. Fakat kapitalizmin onulmaz içsel çelişkilerinin sonucu olarak sistem böylece son derece ağır sorunlar biriktirdi ve bunlara eşlik eden büyük sosyal gerilimleri hazırladı. Ve şimdi artık, bunun ilk sonuçlarının kendini ortaya koyduğu bir yeni tarihi evrenin eşiğinde, belirli bir anlamda da içindeyiz.

Eğer yeni bir tarihi evrenin eşiğindeyse ve bunun bir uzantısı olarak yeni bir devrimler dönemi gelecekte, bu durumda reformizme karşı ideolojik, politik ve pratik bakımdan çok yönlü bir hazırlık içerisinde olmak hayati önemde bir gereklilik olarak çıkar karşımıza. Zira devrimler tarihi üzerinden, güçlü ve etkin olması durumunda, reformizmin devrimin olanaklarını nasıl kolayca boşa çıkardığını biliyoruz. Birinci emperyalist savaş sonrası Almanya, bu gerçeğin de klasik ve de trajik bir örneği oldu. Savaşın yıkıma uğrattığı Alman burjuva toplumu, tam da sosyal-demokraside temsil edilen reformizm sayesinde, toplumsal devrim fırtınasından kendini koruyup yeniden toparlayabildi. Tersinden ise Rusya örneği var. Eğer Rusya'da alabildiğine güçlü küçük-burjuva reformizmi karşısında güçlü bir devrimci sınıf partisi olmasaydı, Sosyalist Ekim Devrimi olanağı da boşa çıkmış olurdu. Kıran kırana bir mücadeleyle zor üstesinden gelinebilmiştir reformizmin ve Ekim Devrimi ancak böylece zafere ulaşabilmiştir. Oysa Almanya'da, işçi sınıfı devrimci bir inisiyatifle defalarca ayağa kalktığı halde, güçlü ve örgütlü reformizm bunu her seferinde boşa çıkarmayı başardığı, tersinden ise devrimci sınıf önderliği bu engeli aşabilecek güç ve yeteneği ortaya koyamadığı için, büyük tarihsel önemi olan bir toplumsal devrim imkanı heba olmuştur. Fakat Almanya'da toplumsal devrimin zaferi demek, o çağda, 1920'lerde, insanlık tarihinin seyrinin tümünden değişmesi demektir. Almanya'da muzaffer bir toplumsal devrim, Almanya'da sosyalizm, Avrupa kapitalizmi için sonun başlangıcı, Avrupa üzerinden muhtemeldir ki dünya kapitalizminin de görünen sonu demek olacaktır. Almanya örneği her biçimiyle reformizmin belirli tarihi koşullarda toplumsal devrimin en büyük engeline dönüştüğünü bütün açıklığı ile göstermiştir. Sosyal-demokrasi şahsında reformizmin Almanya'da oynadığı bu karşı-devrimci rolün, aynı dönem içinde öteki bir dizi ülkede de (İtalya, Avusturya, Macaristan, Polonya, Finlandiya vb.) gerçekleştiğini biliyoruz.

Sonuç olarak, insanlığın yeni bir devrimler dönemine doğru yol alıyor olması, devrim ile reformizm arasındaki her türden ayrıma ve bunun gerektirdiği mücadeleye apayrı bir anlam ve önem kazandırmaktadır. Sorun artık dünya genelinde çok daha acil, çok daha önemli, çok daha somut, çok daha elle tutulur hale gelmektedir.

Kurulu düzen zemininde hareket eden reformizm, bu konum ve kimliği ile doğası gereği devrimin tam karşıtıdır. Genel planda devrimcilik ile reformculuk, temelden farklı iki konum ve kimlik, birbirine taban tabana zıt iki ayrı dünya görüşüdür. Bunun temelinde ise doğal olarak bir sınıfsal konum farklılığı vardır. Dolayısıyla reformizm bir rastlantı ya da yanılı değil, fakat tamı tamına sınıfsal bir olgunun düşünsel ve politik bir yansımasıdır.

Fakat bu görevin asıl kapsamı ve dolayısıyla çok özel önemi, ancak geride bırakmakta olduğumuz özel tarihsel evreden bugüne kalan düşünsel ve politik tortunun gücü üzerinden tam olarak değerlendirilebilir. Eğer neredeyse uzun bir sosyal durgunluk ve siyasal gericilik döneminden bahsediyorsak, üstelik bu aynı dönemde "sosyalizmin tarihi yenilgisi" olarak sunulan büyük yıkılışlar da yaşanmışsa, bu durumda bu, tam da bu dönemde devrimden, ona dair her türden düşünceden de köklü kopuş ve kaçış anlamına gelir. Bunun bir yansıması olarak da her türden oportünist-reformist düşüncenin, bin bir kılık içinde, devrim ve sosyalizm adına ortada kalan her neyse artık, ona büyük ölçüde egemen olması anlamına gelir. Nitekim günümüz dünyasında sosyalizm iddialı solun büyük bir bölümünün genel tablosu budur. Dolayısıyla son birkaç on yılın sosyalizm ya da Marksizm adına biriktirdiği o büyük düşünsel tortu süpürülüp atılmadan, onun bugünün sol siyasal akımlarında cisimleşmiş biçimleriyle kapsamlı bir hesaplasmaya girilmeden, yeni döneme, gelmekte olan yeni devrimler dönemine gereğince hazırlanmaktan da söz edilemez.

Dünya ölçüsünde önem taşıyan bu genel görev alanından Türkiye'ye, ülkemizin kendine özgü durumuna geçiyoruz. Bu çerçevede karşı

karşıya bulunduğumuz en temel olgu, Türkiye sol hareketinin son kırk yıllık evrimi ve dolayısıyla bugünkü tablosudur. Türkiye sol hareketinde onun kendine özgü tarihinden gelen çok güçlü bir reformist gelenek olduğunu biliyoruz. Bu daha baştan, daha çıkış evresinde solu belirleyen bir nitelik olmuştur. Türkiye'de sol daha çıkışında ideolojik-politik yönden Kemalist hareketin gölgesinde şekillenmiş, pratik planda onun yedeğinde hareket etmekten kurtulamamış, böylece devrimci iktidar perspektifi ve yöneliminden yoksun kalmış, dolayısıyla devrimci bir konum kazanamamıştır. Buradan gelen ve etkisi bugün de süren güçlü bir reformist damar var Türkiye solunda. 1951'deki tasfiyeye kadar solun neredeyse tek temsilcisi konumundaki TKP'nin durumu ve konumu aşağı yukarı budur.

1960'lı yıllar hep vurgulandığı gibi Türkiye solu için yeni bir tarihi dönemin başlangıcıdır. Türkiye'de modern sınıflaşmanın sosyal sonuçlarının kendini ortaya koyduğu, işçi sınıfı ve emekçiler içinde toplumsal uyanışın büyük bir güç kazandığı, solun bu zeminde ilk kez olarak kiteselleştiği, güçlü bir toplumsal meşruiyet kazandığı bir dönemdir bu. Fakat bu son derece elverişli toplumsal ortama rağmen tüm '60'lı yıllar boyunca düzen sınırlarının devrimci çizgide aşılamadığı da bu aynı gerçeğin öteki yüzüdür.

Aralarında belli bakımlardan önem taşıyan farklılıklar olsa da bir bütün olarak dönemin başlıca sol akımları devrimci konum ve kimlikten yoksun idiler. Tümü de kurulu düzeni, bizzat onun kendi kurumlarına dayanarak, kendi sınırları içinde reforme etme ya da sözümona bu yolla değiştirme çizgisinde hareket ediyorlardı. Kimisi bunu anayasal yoldan, o günün mevcut anayasasına dayanarak parlamenter yolla, kimisiyse ordu ve bürokrasiye dayanarak darbeci yolla gerçekleştirmek bakışı, niyeti ve pratik çabası içindeydi. Burjuva ve küçük-burjuva sosyalizminin ortak paydaları reformizm olan farklı temsilcileri vardı, fakat devrimcilik ya da onun örgütlü ifadesi olarak herhangi bir devrimci parti yoktu.

Türkiye’de devrimcilik, henüz kaba ve ilkel biçimiyle de olsa, ilk kez olarak '71 Hareketi'nin şahsında doğmuş ve 12 Mart yenilgisinin hemen ardından '70'lerde farklı biçimlerde serpilme imkanı bulmuştur. '70'li yılların ikinci yarısında bu ülkede çok sayıda parti, grup, örgüt vardı ve hemen tümü de birbirinden daha devrimci olmak iddiasında idi. O günün Türkiye'sine damgasını vuran büyük toplumsal mücadeleler ile dünyada devrim dalgasının hala sürüyor olması, bunun maddi ve moral zeminiydi. Ama bu, aynı zamanda o günün toplumsal bir geçiş sürecindeki Türkiye'sinde, küçük-burjuvazinin hala etkin bir devrimci inisiyatif gösterebilmesini olanaklı kılan özel tarihi koşulların bir sonucuydu. Tam da baskın durumdaki bu sınıfsal kimlikten dolayı, dönemin devrimciliği ideolojik ve pratik yönden yapısal zaafarla yüzyüeydi, özellikle ideolojik dokusu yönünden reformizme karşı fazlasıyla zayıftı ve nitekim tüm yapısal zaafaların sonuçları çok geçmeden görüldü.

'80'li yıllara girişle birlikte durum temelden değişti. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de, devrimden kaçış etkin bir genel eğilim halini aldı. Dahası Türkiye’de bunu 12 Eylül şahsında ezici bir karşı-devrim saldırısı tamamladı. Devrimci hareket ağır ve kolay bir yenilgi aldı. Bu beraberinde tasfiyeci bir ideolojik kırılma ve örgütsel dağılma getirdi. '70'li yıllarda Türkiye’de devrimciliği temsil eden ana siyasal akımlar, ideolojik ve sınıfsal kimliklerinden gelen yapısal zaaf ve zayıflıkların da bir sonucu olarak, 12 Eylül'ün ardından ideolojik ve örgütsel bakımdan kapsamlı bir tasfiyeci sürece girdiler. Devrimci kimlikten köklü bir şekilde koptular ve böylece solda reformist akım yeniden güçlü bir şekilde temsil edilmeye başlandı. Gerçekte '70'li yıllar Türkiye'sinde de güçlü bir reformist akım vardı, daha çok Sovyet revizyonizmi çizgisindeki parti ve gruplardan oluşan... Bu akım '89 çöküşünün ardından büyük ölçüde dağıldı. Yarattığı boşluğu ise yeni türden reformist akımlar, tasfiyeci süreçler içerisinde devrimcilikten kopan parti ve gruplar doldurdu.

Başlangıçta işleri yine de bir parça zordu; zira utanç verici bir kolay yenilginin ardından devrimcilikten, devrimci düşünce, örgüt ve pratiklerden kopuyorlardı. Bu ise her şeye rağmen ayakta kalan ve devrimcilikte ısrar eden güçler karşısında onları moral açıdan eziyordu. Kaldı ki o günün, '80'lerin sonu ve '90'lı ilk yılların Türkiye'si, hala da devrimci umutların korunabildiği bir toplumsal atmosfer içindeydi ve bu '89 çöküşünün yıkıcı etkisini bir süre için de olsa sınırlıyordu. Oysa gelinen yerde, bugünün Türkiye'sinde, reformist akımlar artık fazlasıyla rahatlar ve dahası önemli bir güç durumundalar. Zira '90'lı yılların ortalarına kadar hala da nispeten güçlü olan, önemli ideolojik ve moral değerleri temsil eden devrimci grupların neredeyse tümü de, umut kırıcı bir görünüm kazanmış bulunan

genel toplumsal atmosferin de olumsuz ortamında ve devletin sistematik saldırıları sonucunda, '90'lı yılların ikinci yarısında, ideolojik-politik ve örgütsel bakımdan tasfiyeci bir akıbetle yüzyüze kaldılar. Böylece reformist hareket yeni bileşenlerle genişledi, devrimden kaçışın bu genelleşen ortamında belirgin bir rahatlık ve bu manada önemli bir özgüven kazandı. Halen de durum budur.

Bugünün Türkiye'sinde solun genel tablosu bir reformist akımlar çeşnisinden oluşmaktadır. Devrimden kaçış neredeyse genel bir eğilim haline gelmiş durumda. Bundan beş-on yıl önce savunulamayan ya da yapılamayan şeyler bugün artık şaşırtıcı bir rahatlıkla savunuluyor ve yapılıyor. ÖDP'nin, TKP'nin, EMEP'in, Halkevleri'nin ne olduğu iyi kötü belli, yılların reformist parti ve grupları bunlar. Yeni bir oluşum olarak HDP ise, onlardan bir farkı olmak bir yana, ideolojik konum ve söylemleriyle onların bile çok çok gerisindedir. Ötekiler hiç değilse lafızda da olsa hala Marksizm'e ve devrime bağlı görünmeye çalışıyorlar, sınıflardan, sınıf mücadelesinden, devrimden söz ediyorlar. HDP'de bu bile yok. İdeolojik-politik ilhamını İmralı sonrasının Abdullah Öcalan'ından alan bu oluşum, kendi ifadesiyle "radikal demokrasi" çizgisindedir. Bu da burjuva demokrasininin bir varyantı, liberal demokrasininin derinleştirilmiş hali, bu anlamda "radikal"i olmakla aynı anlama gelmektedir. Kendine liberal burjuva demokrasininin radikal biçimini bir dünya görüşü olarak seçen ve bu çerçevede de hedefi kurulu düzeni demokratikleştirmek olarak tanımlayan bu oluşumun bünyesinde, düşünün ki düne kadar devrimci olarak kabul edilen ve halen de kendini öyle sunan gruplar var.

HDP Kuruluş Kongresi'ne Abdullah Öcalan'ın gönderdiği mesaj, bir bakıma durumu en veciz biçimde özetlemiştir. Bayrağı Mahir'den devraldığını ve artık HDP'ye devrettiğini söyleyen Öcalan, ardından ekliyor: "Geride kalan kırk yıl devlete isyan dönemiymi, şimdiyse artık devlet ile nitelikli müzakereler dönemindeyiz!" Öcalan'ın bu sözleri bir ideolojik çizgi, bir program niteliğindedir, bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir. Burada temelli bir bakışaçısı sorunu var, Abdullah Öcalan'ın bütün bir dünya görüşünü kesen. Devletle nitelikli pazarlıklarla ne amaçlanabilir, bununla en fazla nereye varılabilir?

Devletin etki alanını sınırlayıp, demokrasinin etki alanını genişletme durumuna. İşte "radikal demokrasi" dedikleri de budur. Bu, Kautsky'nin devlet ve demokrasi sorununa bakışının güncel bir versiyonudur. Avrupa'da tarihsel olarak sosyal demokrasinin bir dönemler az çok başarıyla yaptığı da tamı tamına budur. Bu çizgi o ünlü "demokrasinin sınırlarını genişletme", "ileri demokrasi"ye ulaşma çizgisidir. '70'li yılların revizyonist akımlarının zamanında çok iyi bilinen, şimdilerde unutulmuş görünen çizgisi...

Burada artık devlet yıkıcılığı yok; oysa bir sınıf egemenliği sistemi olan mevcut devlete karşı yıkıcı tutum, devrimciliğin olmazsa olmaz koşuludur. Solun yakın geçmişindeki devrimciliğinin temel yönü de buydu zaten. Yapısal ideolojik-sınıfsal zaafarla malul bir harekettir '71 Devrimci Hareketi. Ama Türkiye'de o güne kadar yapılmayan bir şey yapılmış, devlete onu yıkmak üzere silah çekilmiştir. Ve bu, tam da kurulu düzeni yıkmak iddiası ile yapılmıştır. Bütün zaafalarına rağmen '71 Devrimci Hareketi şahsında bu söz söylenmiş ve bu doğrultuda eyleme girişilmiştir. Aradan geçen kırk yılın ardından şimdilerde neden sözediliyor, içlerinde devrimcilik iddiasını hala da taşıyan grupların da olduğu bir kuruluş kongresinde? Devletle nitelikli müzakerelerden! O müzakereler ki halen de yalnızca devletin en karanlık ve kirli bir kurumu üzerinden sürdürülüyor, aradan geçen yıllara rağmen ne olup bittiğini halen de kimse bilmiyor.

Günümüz koşullarında sol hareketi böyle olan bir ülkede reformizme karşı mücadele güncel olarak ayrıca özel bir önem taşıyor demektir. Çünkü reformist parti ve gruplar yazık ki halen bu ülkede sol akan potansiyelin çok önemli bir bölümünü kendi denetimleri altında tutuyorlar. Ve bunlar kitlelerin karşısına sol adına, herşeye rağmen sosyalizm adına, devrim adına çıkıyorlar. Böyle çıktıkları içindir ki etkili oluyorlar. Böylece sizin devrimci bir çizgide birleştirip devrimci sürece kanalize etmeniz gereken güçleri reformist bir çizide bloke edip, gerisin geri kurulu düzenin çarkları arasında eritiyorlar. Bütün bunlardan çıkan sonuç, reformizme karşı çok yönlü ve etkin bir mücadelenin olağanüstü güncel önemidir.

(Devam edecek...)

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat 2015 tarihli 295. sayısından alınmıştır...)

Avrupa: İşçi hareketi ve parlamentarist hayaller

A. Eren

SYRIZA'nın Yunanistan'daki seçim başarısı, diğer Avrupa ülkelerinde büyük bir coşku ve sevinçle yol açtı. Avrupa'da yeni bir dönemin, sol atmosferin egemen olacağı bir sürecin başladığı üzerine ardı arkası kesilmeyen değerlendirmeler yapılıyor. Geleneksel tekeli burjuvazinin politik temsilcileri bu seçim başarısını "komünist tehlike" olarak yorumlayıp karşı bir kampanya sürdürürken, İspanya gibi ülkelerde oluşan yeni sol parti PODEMOS, bu yıl sonunda yapılacak olan parlamento seçiminden başarıyla çıkacaklarından artık emin bir şekilde söz etmektedir.

Önden şu saptamayı yapmak durumundayız. SYRIZA'nın başarısı veya aldığı oy oranı, seçim başarısından öte, başta işçi sınıfı olmak üzere, tekeli burjuvazinin kemer sıkma politikası altında ezilen, horlanan bütün emekçi sınıfların tepkisinin, sürdürülen sosyal mücadelelerin yansıması olarak okunmalıdır. Emekçi sınıfların uzun yıllardır aralıksız sürdürdüğü bu politik mücadele sadece seçime yansıyan sonuç üzerinden okunduğunda, doğru sonuçlara varılmaz. Kıtanın genelinde uzun yıllardır sermayenin tarihsel olarak gündeme getirdiği saldırılar, içeriği ve kapsamı açısından Ekim Devrimi'nin yarattığı etki sonucunda elde edilen kazanımların tasfiyesini hedeflemekte ve işçi sınıfıyla bir hesaplaşma olarak yaşanmaktadır.

Son seçim süreci, sermayenin saldırı politikalarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi kitlelerin doğrudan tepkisi üzerinden şekillenmiştir. Ve bu gerçek SYRIZA'nın sol söylemini ve uygulamak istediği programatik perspektifi aşan/aşacak olan bir toplumsal dinamiği ifade ediyor. Zira bundan sonra da belirleyici olan emekçi kitlelerin, parlamento dışı sendika ve diğer işçi örgütlenmelerinin mücadelesi olacaktır.

Syriza'nın, daha doğrusu savunduğu programın kitlelerin taleplerini karşılayamayacağı kesin. Sonuçta egemen kapitalist sistemle, onun düzeni, özel mülkiyet ilişkileri, iktidar aygıtı ile değil, uygulanan ekonomik-politik dayatmaların yarattığı sonuçların önüne geçmek söylemiyle başarı sağladı. Sonuç olarak sınıf mücadelesi giderek derinleşecektir, yeni biçimler alacaktır. Faşist güçlerin sistem dışı radikal söylemlerle güç kazanacağı ve buna karşın işçi hareketinin gündemi belirleyeceği görülecektir. Zira bütün Avrupa ülkelerinde faşist hareketler kitlesel karakter kazanmıştır. Kapitalist toplumsal düzenin krizinde politik güç olarak öne çıkan ve bu krizden en çok yararlanan bu güçler sosyal demagoji ile artan bir etkiye sahip olmaktadır.

Yeni işçi hareketleri

12 Aralık 2014'te İtalya'da, Kasım ayının başında Belçika'da kent merkezleri işçi sınıfının görkemli grevlerine sahne oldu. Hükümetlerin uygulamaya koyduğu tarihsel olarak kazanılmış sosyal hakları tasfiye etme saldırısına karşı "Böyle gitmez!" şiarıyla ilk kez kapsamlı kitlesel başkaldırıları yaşandı. Yunanistan, Kasım sonunda ülkede kriz başladığından bu yana 23 genel greve sahne oldu. Seçim öncesi Yunanistan'da

İşçi sınıfı hareketinin temel talebi olan özel mülkiyet sorununu programatik gündeme almayan, çağımızın toplumsal dönüşümünün temel gücü olan proletaryayı pratik politikanın temel eksenini yapmayan her siyasal akımın, bütün radikal söylem ve tutumlara karşın kurulu sisteme entegre olması kaçınılmazdır.

hayatı durduran bu genel grev yeni bir başlangıcı da işaret ediyordu. Zira Avrupa genelinde eşzamanlı, art arda genel grevlerin gündeme gelmesi, "sosyal devletin", sendikal ve işçi haklarının tasfiyesine karşı bir direnişin başladığını ve bunun önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaşacağını göstermektedir.

Grevler artık tek taleplerle sınırlı olmayıp, doğrudan tekeli sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı politik bir direniş olarak gelişmekte. Belçika'da emeklilik yaşını 67'ye yükseltmek, ücret artışlarını enflasyon oranına uyarlayan sözleşmelerin iptali, sağlık, eğitim ve sosyal yardımların kısıtlanması, işsizlik parası alma koşullarının zorlaştırılması ve benzeri saldırılar işçi hareketi ile bir tarihsel hesaplaşma olarak gündeme geldi ve karşı tepki de bu boyutta yaşandı.

Belçika ve İtalya'da sermaye temsilcileri grevlerin yasal olmadığı gerekçesiyle mahkemelere başvurmuş ve özellikle demiryolları işçileri hedef olarak seçilmiştir. Demiryolu işçileri Avrupa'da genel olarak radikal, mücadeleci kesimi oluşturmaktadır. Bu grevlerde öne çıkan en temel özellik, eylemlerin toplumun diğer emekçi sınıfları tarafından aktif ve kitlesel şekilde destek bulmasıdır. Aralık'ta yapılan genel grevde İtalya'da 54 ayrı kentte 2 milyona yakın kitle katılımı yaşanmıştır.

Egemen tekeli burjuvazinin bu kemer sıkma ve ekonomik, sosyal saldırı programlarını ne pahasına olursa olsun uygulamayı gündemde tutacağı kesin. Buna karşın sosyal çatışmaların derinleşeceği, geleneksel burjuva partilerinin erozyona uğrayarak,

faşist partilerin kitlesel karakter kazanacakları, işçi sınıfı hareketi önünde bir dalgakıran rolü üstlenecekleri büyük bir olasılıktır. Bu yeni sosyal hareketleri, işçi sınıfının gelmekte olan yeni dalgasını parlamentarist yolla etkisizleştirmek SYRIZA örneğinde yaşanacağı gibi kolay olmayacaktır. Zira sınıf mücadelesinin derinleşen boyutu düzenin sınırlarını zorlamayan politik programların temelsizliğini ortaya seriyor.

Boşa çıkan hayaller!

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından eski "komünist" partilerin sosyal demokrat partilere evrimi tamamlandı ve İtalya'da olduğu gibi yeni sol "zeytin dalı" seçim partisi formasyonunda parlamenter mücadeleyi gündeme getirdi. Avrupa'nın gelecek "sosyalizm vizyonu" nun seçim partileri üzerinden belirleneceği bağlamında yeni programlar oluşturuldu. İtalya KP'nin (PCI) 1991 resmi kongresinde alınan kararla bir sosyal demokrat partiye dönüşümü sağlandı ve ardından, aynı yıl kurulan Partito della Rifondazione Comunista (İtalyan Komünistleri), 2001 yılında yaptığı kongre sonucunda "yeni parti konsepti", "yeni işçi sınıfı", değişim isteyen "yenilikçi güçler" ve partinin "hareketler içinde bir hareket" gören tezleri kabul etti. Bu yeni programın kabul edilmesinden 36 ay sonra Rifondazione Comunista Parti yönetimi, Hristiyan-Demokratların ve D'Alema'nın oluşturduğu hükümete katılmayı kabul etti. Ve komünistlerin hükümette

reformların motoru olacağı söylemiyle kitleleri ikna etmeye çalışan parti başkanı Bertinotti, radikal reform talepleriyle on yıl içinde sosyal mücadeleyi, sendikal hareketi, parlamento dışı emekçi sınıfların hareketini teknelci grupların çıkarları doğrultusunda sistem içine entegre etmeyi başardı.

2007 yılında oluşan “zeytin dalı koalisyonu”, değil sermayenin ekonomik, politik saldırılarının önüne geçmek, tersine İtalya’nın Afganistan müdahalesine onay vererek Berlusconi ve diğer faşist güçlerin kitlesel güç olmalarının önünü açıyordu. Burjuva parlamentosunda teknelci burjuvazinin çıkarlarını sınırlayan ve işçi sınıfı ile diğer emekçi kesimlerin sosyal taleplerini gözetken politikalar üreteceği öngörüsü, sadece bir fantezi olarak kaldı.

Farklı ama somut başka bir örnek daha önce Fransa’da yaşandı.

Fransız KP lideri Georges Marchais 1981 yılında Mitterand’ın seçim başarısı cazibesine yenilerek parlamentoyu işçi sınıfı lehine kullanma söylemi ile dört bakanla hükümette yer aldı. Katılım gerekçesini şöyle açıklıyordu: “Parlamentodaki varlığımız, görevimiz ve stratejimize uygun, demokratik araçlarla inşa edilen bir orijinal sosyalizmi inşa etmektir.”

Bu dönemde Fransız işçi sınıfı “orijinal sosyalizm” bedelini ağır bir biçimde ödedi. İş yasalarının değiştirilmesinin yanında, ücret artışlarının enflasyon oranlarıyla bağı kopararak birçok sosyal haklar tasfiye edildi. “Komünist bakan” sorumluluğundaki Air France, France Telekom vb.nin özelleştirilmeleri burjuvazi için daha da kolay olacaktı. Parlamentoda güç kazanarak, büyük sayıda milletvekili çıkararak emekçilerin lehine sınıfların güç dengesinin yeniden biçimleneceği hayali tuz-buz oluyordu.

Başka bir somut örnek Almanya’da Sol Parti’nin içinde yer aldığı bazı eyalet hükümetlerinin uyguladığı ekonomik, sosyal programda yaşandı. SPD ve Sol Parti hükümet ittifakınca, Berlin’de on yıl içinde konut, su şebekesi, elektrik gibi özelleştirmelerin yanında, kamu emekçilerinin ücret talepleri haince boşa çıkarıldı. Aynı programlar Mecklenburg-Vorpommern ve Brandenburg eyaletlerinde sol adına uygulandı. Bu deneyimler gözetildiğinde Syriza’nın geleceğine ilişkin hayaller beslememek, devrimci mücadele perspektifi açısından önemlidir.

Devrimci perspektif her zamankinden daha büyük ihtiyaç!

İşçi sınıfının devrimci politikasının temel koşulu devrimci bir partinin varlığıdır. Devrimci bir parti olmaksızın devrimci politika olmaz. Bu gerçeğin her koşulda vurgulanması gerekmektedir.

Kapitalist toplumsal formasyonda küçük üreticilerin, ara katmanların proleterleşmesi, orta kesimlerin deklarasyonu, politik durgunluk dönemlerinin ardından büyüyerek artan kitlesel başkaldırılar, ayaklanmalar özellikle de proletarya dışı katmanlarda belirgin bir şekilde öne çıkan radikalleşme, sol siyasal hareketlerin programatik değerlendirmelerinde ideolojik-teorik yanılsamalara yol açmaktadır.

Sınıf mücadelesi tarihinin farklı dönemlerinde toplumsal dönüşümün esas, doğrudan belirleyici toplumsal gücü-öznesi olmayan kesimler politik mobilizasyonla gündemi işgal etmişlerdir. Örneğin öğrenciler, küçük üreticiler, toplumsal orta katmanlar özellikle anti-emperyalist, ulusal kurtuluş mücadelesinde ön güç olarak yer almışlardır. Fakat benzeri süreçlerde dahi ancak işçi sınıfı bir güç

olarak mücadelede yer aldıktan sonra devrimci süreç derinleşmiş, radikalleşmiştir. Bu katmanların politik aktivitesi, kapitalist toplumun esas gücü olan proletarya hareketinin gelişmesi açısından bir “ön ateş” rolü oynayabilir. ‘68 öğrenci hareketleri, ekoloji temelinde gelişen sosyal hareketlilikler, feminist akımların gündeme oturması ve buna karşın proleter hareketlerin durgunluğu birleşince, “neo-Marksizm”, “iktidar istemeyen sol” söylemleri ideolojik-politik eğilimlerin yeşermesine yol açmıştır.

İşçi sınıfı hareketinin temel talebi olan özel mülkiyet sorununu programatik gündeme almayan, çağımızın toplumsal dönüşümünün temel gücü olan proletaryayı pratik politikanın temel eksenini yapmayan her siyasal akımın, bütün radikal söylem ve tutumlara karşın kurulu sisteme entegre olması kaçınılmazdır. Bu süreç politik temsilcilerin sübjektif istek ve niyetlerinden öte nesnel bir durumdur. Proletarya modern kapitalist özel mülkiyet ilişkilerini tasfiye edecek tek güçtür.

Geçen yüzyılın başında Marksizm’in II. Enternasyonal içinde “diğer” öğretilere karşı zafer kazanmasının ardından, “başka yollar” arayan yeni akımlar ortaya çıkmaya başladı. Özellikle evrim teorisine ilişkin tartışmalar güncellik kazanıyordu. Bu tartışmaların enternasyonal işçi hareketi için taşıdığı önem ve marksist öğretinin kiskançlıkla savunulması Lenin için hayati önemdeydi. Bütün ulusal özgünlükleri ve gelişmeleri çağın esas temel yasaları ve özü temelinde değerlendirmek, “ulusal” devrim teorisi, “ulusal” diyalektik, “ulusal” teknelci kapitalizm saçmalıklarına karşı genel olanı anlamak izlenilecek taktik ve stratejinin, pratik politikanın teorik temelini oluşturacaktır. Zira bu dönemde Bolşevizm’in öğretisine, “Rus spesifik” olarak değerlendirip karşı çıkarılan Marksizm’e saldırılarını gizleme çabası içinde oldular.

II. Enternasyonal geleneksel partilerinden ayrı yeni tipte parti öğretisi, enternasyonal devrimci işçi hareketinin oportünizmden ideolojik-örgütsel kopuşu, Marksizm’in devrim öğretisi açısından kaçınılmaz bir sonuçtu.

“Sosyal hayalperestler”, “uzlaşma meraklıları” “kapitalizmin sağlık duacıları”, kapitalist toplumsal düzenin antagonist toplumsal çelişkilerini görmeyen “eski dünya hümanistleri”; Lenin, bu akımlardan

sadece nefretle söz etti. Sınıflara bölünmüş toplumsal yapıyı, proletarya -burjuvazi, emek-sermaye arasında temel çelişkiyi görmezden gelerek, toplumsal bir barış atmosferinin egemen kılınacağı iddiası, küçük-burjuva sosyal fanteziden öte bir şey ifade etmiyor. Burjuva demokrasinin ve anayasalarının ikiyüzlülüğüne dikkat çeken Lenin, burjuvazinin anayasasının, mülkiyet sahibi ile mülkiyeti olmayanların sadece yasa önünde eşitliğini deklare ettiğini vurgular. Hukuksal eşitlik ve ekonomik eşitsizlik çelişkisi, burjuva demokrasinin temelini oluşturmakta ve kapitalist toplum içinde kalınarak bu ortadan kaldırılamaz. Sermaye bir kez topluma egemen olunca, bunun özünü ne herhangi bir demokratik cumhuriyet, ne de seçim hakkı değiştirebilir.

Proletaryanın ideolojik silahlarının başında sömüren ve sömürülenlerin birbiriyle hiçbir koşulda barışı sağlamayacakları olgusu gelir. Sosyal kötülükler politik önlemlerle ortadan kaldırılamaz, zira bu kötülüklerin nedeni kapitalist toplumun doğasında yatmaktadır. Politikayı gerçek sınıf mücadelesinin yansıması olarak değerlendiren Marks, sınıf mücadelesi ve ekonomik krizlerin politik olarak bakanlık ve hükümet değişimlerinin, her türlü skandal biçiminde yansıdığına işaret eder. Emekçi kitlelerin doğrudan devrimci eylemler, direnişler sürecine çekilmesi yerine, onlara parlamentarist umutlar aşılayarak çıkış yolu sunmak, sonuçta burjuvazinin egemen sistemine angaje olmaktadır.

Proletarya dışı emekçi katmanların toplumsal-siyasal taleplerinin başarı sağlamasının güvencesi, kapitalist mülkiyet ilişkilerinin tasfiyesini devrimci propagandanın merkezine koyarak, işçi sınıfını bu doğrultuda hareket ettirmekten geçer. Parlamentarist perspektiften, seçimlerde başarılı olmaktan, parlamentoya fazla milletvekili gönderme çabasından öte, esas sorun başta işçi sınıfı olmak üzere, sosyal mücadelelerin pratik olarak örgütlenmesine yoğunlaşmak, temel görev olarak önümüzde durmaktadır. İşçi sınıfının “yeni, modern sol” sosyal-demokrat seçim partilerine ihtiyaç duymadığını, kısa geçmiş deneyimler de göstermiştir.

Emekçi kitleleri burjuva demokrasi ve parlamentarist hayaller yerine, devrim ve iktidar perspektifi bilinciyle donatmak esas olmalıdır.

Dipten gelen dalgaya kulak verelim!

Syriza ve Podemos: Gelecek için dersler

Günümüz dünyası son derece yaygın ve zengin sosyal mücadelelere sahne olmaktadır. Bu sosyal mücadeleler, yeni biçim ve yöntemleri de içeren sınıf ve kitle hareketleridir. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, Yunanistan gibi en zayıf halkadan nispeten güçlü ekonomiye sahip İspanya, İtalya, Fransa, İngiltere ve ABD'ye dek tüm kapitalist metropollerde ortaya çıkan bu hareketler geniş bir alanda cereyan ediyor.

Dönem yeni bir dönemdir ve her yeni dönem kendine özgü bir seyir izler, deneyimler biriktirir, döneme uygun mücadele ve örgüt biçimlerini ortaya çıkarır.

Bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olarak tanımladığımız içinde bulunduğumuz dönemin bu toplumsal mücadeleleri her defasında zincirleme olarak birbirini izlemekte, etkilemekte ve adeta bir kaçınılmazlık halinde yayılma eğilimi göstermektedir. Örneğin, Tunus'u Mısır izlemiş ve ardından tüm bir Ortadoğu tam bir yangın yerine dönüşmüştür. ABD'nin batı eyaletlerindeki Wall Street'i İşgal Et eylemcileri, "Burası Orta batı değil, Ortadoğu!" veciz şiarını yükseltmişlerdir. Türkiye'deki Haziran Direnişi ise anında Brezilya ve İspanya'da yankısını bulmuştur.

Bu sınıf ve kitle hareketlerinin tümünün de ortak özelliği acımasızca uygulanan sosyal yıkım ve soygun politikalarına, bu politikaları dayatan IMF, DB, AB ve AMB gibi kurumlara ve elbette ki hareketin cereyan ettiği ülkelerin kapitalist hükümetlerine dönük toplumsal hareketler olmalarıdır.

Gerçek şudur ki, bu hareketlerin hepsinin de hareket noktasının bu ortak sorunlar olması çok doğal olarak onları birbirine yakınlaştırmakta, politik ve duygusal olarak birbirini etkilemelerini koştulamaktadır. Bu aynı şey, bu toplumsal hareketlerin ortaya çıkardığı, beslediği ve etkilediği örgütler için de aynen geçerlidir. Tam da burada bilinmesi ve akılda tutulması gereken bir diğer hususa değinmekte yarar var. Tüm bu emekçi sınıf ve kitle hareketlerinin uzun süren bir durgunluğun ve gericiliğin ardından ortaya çıkan yeni dönemin, bir yeni yükseliş döneminin habercisi, ürünü ve ifadesi hareketler olmasıdır. Syriza ve Podemos Yunanistan ve İspanya'daki devrimci bir program, yön ve hedeften yoksun kendiliğinden ama militan sınıf ve kitle hareketlerinin ürettiği, kan ve can verdiği parti ve örgütlerdir. Syriza ve Podemos yeni dönemin yükselen sınıf ve kitle hareketinin ürünüdürler. Reformist ya da sosyal-demokrat olsalar da ortaya çıktıkları dönemden ve dönemin sınıf ve kitle hareketinden kaynaklı dinamizmi ve canlılığından kaynaklı ilerici, daha başka bir ifadeyle sol ve reformist kimlikli hareketlerdir.

İçinde bulunduğumuz dönem, dünya ölçüsünde sınıf mücadelelerinin ezildiği ve doğal olarak siyasal sahnenin arka planına atıldığı, dahası sosyalizmin tarihsel bir yenilgiye uğradığı, boşluğu ise farklı hareketlerin, güçlerin ve oluşumların doldurduğu, tarihin en uzun durgunluk ve gericilik dönemi olarak yaşandı.

Kapitalizmin bütünsel bir bunalım içinde debelendiği, yoksulu ve gelişmiş ile dünya ölçüsünde bu durumun yol açtığı toplumsal çalkantılar ve emekçi

halk isyanlarının cereyan ettiği yeni bir döneme girdik. Bu dönemin seyri kendine özgüdür. Özgün deneyimler biriktirmiş, yeni mücadele ve örgüt/parti biçimleri ortaya çıkarmıştır. Hali hazırda devrime hazırlıklı devrimci bir sınıftan, sınıf ve kitle hareketlerinin biriktirdiği paha biçilmez imkanları devrime kanalize edecek olan devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğun karakterize ettiği bu ara evrede, her şey adına yeni halk hareketleri ya da yeni toplumsal hareketler denilen hareketlere, bu anlamda Syriza, Podemos vb. kanalına akmaktadır. Bu oluşumlar içinden çıktıkları, onun sayesinde güç oldukları ve bu nedenle de çok şey borçlu oldukları bu hareketlerle uyumlu yönde seyrettikleri sürece, bu durum devam etmektedir. Nedir ki, bu çok da güvencede bir durum değildir.

Değildir, zira bu ara dönemin de sonuna gelinmektedir. Bu dönem giderek sona erecektir. Bunalımlar ve savaşları üreten zemin tarihin de bilimin de doğrulayıp kanıtlandığı gibi, aynı zamanda devrimlerin de sökün ettiği zemindir. Ve insanlık adım adım devrimler dönemine doğru seyrediyor. Hali hazırda patlak veren proleter kitle hareketleri ve emekçi halk isyanları bunun ilk işaretleridir. Zaman devrimlere doğru akmaya başlamıştır ve önümüzdeki dönem devrimcilerin, devrimci sınıf hareketlerinin ve devrimci partilerin yeniden tarihi ileriye taşıyan gerçek özneleri olarak siyasal sahnenin ön planına çıkacağı bir dönem olarak yaşanacaktır. Olayların akış yönü de değişecek, ara evrenin çekim merkezleri olan Syriza gibi şemsiye partilerini atlayarak, kendi gerçek mecrasına akacak, yeni dönemin devrimci partileri çekim alanı haline gelecektir.

Her şey bir yana, tek tek ülkeler ve dünyamız yeni dönemde işçi sınıfı merkezli yeni devrimci yükselişlere sahne olacaktır. Bu dönem geçici olanı aşılıp geçecek, kalıcı olanı, devrimci sınıfı ve sınıfın devrimci partisini,

hem de yaşamsal bir yakıcılıkla ihtiyaç olarak dayatacaktır.

Öte yandan daha şimdiden neo liberalizm, ideolojik argümanları da dahil her bakımdan çökmüştür. Globalizm masalı bitmiştir. Sıra, "demokratik kapitalizm", "kapitalist modernite", "güleryüzlü kapitalizm ve demokratik sosyalizm/gerçek sosyalizm" ve "Hayırsever emperyalizm" masallarına, daha doğru bir söyleyişle zirvalıklarına gelmiştir. Bunlar da çözümlenip çökecektir. Her yerde artık kapitalizm sorgulanıyor, suçlanıyor ve aşılmayı bekleyen bir sisteme dönüşüyor.

Son söz yerine...

Yukarıda dile getirilenler en çok Türkiye ve Türkiye Kürdistanı için geçerlidir. Zira bu söz konusu siyasal coğrafya, çevresi ile birlikte bir devrim toprağıdır. Ulusal ve toplumsal çalkantılarla sarsılan, yerleşik statükosu delik deşik olan bu coğrafyada çok önemli ilerici ve devrimci dinamikler var. Halihazırda siyasal sahnenin ön planında Kürt ulusal hareketi var ve olayların seyirinde etkin bir rol oynuyor. Fakat bu da geçicidir. Zaman içinde bu durum da aşılabilecektir. Aşılacaktır çünkü, eninde sonunda sınıf mücadelesi geri gelecektir. Bir kere, Türkiye hatırı sayılır bir devrimci birikimi olan, güçlü bir işçi sınıfına sahip bir coğrafyadır.

Daha da önemlisi, bugün için fazlasıyla parçalı olan sınıf hareketi yavaş yavaş onu birleşik bir harekete dönüştürecek maddeler biriktiriyor. Türkiye Haziran Direnişi ile toplumsal alanda da yeni bir dönemin önünü açmıştı, şimdi sıra sınıf cephesinde atılacak adıma gelmiştir. Greif bir ilk adımdı, yenileri de gelecektir. Metal işçilerinin homurtuları bunu fısıldıyor.

Zaman devrimcilerden, devrimci sınıftan ve devrimci partilerden yanadır.

'Uluslararasılaşan sermayeye karşı uluslararası işçi hareketi'

İşçi sınıfının uluslararası birliğini büyütme hedefiyle çalışmalarını sürdüren Otomotiv İşçilerinin Uluslararası Kongresi, önümüzdeki aylarda biraraya gelecek.

2'ncisi Ekim 2015'te Almanya'nın Stuttgart kentinde düzenlenecek olan Otomotiv İşçilerinin Uluslararası Kongresi'nin Münih'te yapılan ilk kongresinde komiteye seçilen Ali Reçber, kongrenin örgütlenme ilkeleri, çalışma metodu ve uluslararası ilişkilerini düzenleme çalışmalarını yürütüyor.

Otomotiv İşçilerinin Uluslararası Kongresi'ni Hazırlama Komitesi (İCOG) üyesi Ali Reçber ile Almanya'da metal işkolundaki mücadele, kongre hazırlıkları ve Greif işgali üzerine konuştuk....

'Almanya'da iş güvencesi hedefte'

- Son süreçte Türkiye'de sınıf hareketinde bir çalkalanma var. Metal grevi bu gelişmelerden biri. Benzer biçimde Almanya'da da metal işkolunda bir grev sürecine giriliyor. Almanya'da halihazırda metal işkolunda yaşanan bu hareketliliğin arka planında ne var?

Ali Reçber: Almanya'da son 10 yılda işçi sınıfı mücadelesinde hareketlenme var. Grevler ve bu grevlere katılım sayısında büyük bir artış var. Metal sektöründe örgütlü IG Metall Sendikası işçilerin grevlerini, mücadelesini önlemek, havasını almak, onların tepkilerini sistem içerisinde yumuşatmak için bazen bu tür uyarı grevlerine gidiyor. Son grev süreci de diğerlerine benzer bir içerik taşıyor. Almanya, kapitalizmin en rafine biçimde geliştiği ülkelerden biridir ve kapitalizmin krizinden en az etkilenen ülke olduğunu ukala bir biçimde söyler. Bu bir bakıma doğrudur da.

Bunun ne pahasına olduğunu özellikle gizlemeye çalışıyorlar. Gizlemeye çalışsalar da işçiler bunu günlük yaşamlarından biliyorlar. İşçiler bir dizi alanda hak kayıplarına uğruyorlar. Çalışma koşulları kötüleşti, reel ücretler oldukça geriye gitti. Taşeronlaştırma oldukça yaygınlaştı. Yasalarda yapılan değişikliklerle işten atmalar kolaylaşıyor ve işçilerin iş güvencesi de kalmadı gibi bir durum var. Özellikle yeni işe alınanlarda -gibisi fazla- bu iş güvencesi yok. Aynı zamanda sağlık ve eğitim alanında izlenen politikalar işçilerin tepkisini çekiyor. İşçiler çeşitli eylemlerle tepkilerini dile getiriyorlar. Bunu en yakından Opel'in Bochum fabrikasının kapatılması sürecindeki direnişte gördük. Tüm bunlar, yaşam kalitesinin düşmesi nedeniyle yaşanıyor.

'Taşeronlaştırma yaygınlaşıyor'

- Almanya'da otomotiv sektöründe çalışan işçilerin sorunları nedir?

- Kongre olarak kendimizi otomotiv alanında yoğunlaştırdık. Bu demek değildir ki diğer işçi bölükleriyle ilişkilerimiz olmasın. Kendimizi otomotiv işçileri alanında yoğunlaştırdık çünkü dünyada birkaç tekele bağlı muazzam bir işçi kitlesi var. Bu işçilerin yaşam koşulları birbirine benziyor. Almanya'da bir

işçinin 2 bin avro almasıyla Türkiye'de 1000 TL alıyor olması arasında büyük bir fark olduğu düşünülebilir ama böyle değil. Kapitalist sistemde üretim artıp zenginlik büyüdükçe yoksulluğun son bulacağı yalanı söylenir. Bunu Almanya'da çok somut olarak yaşıyoruz. Almanya'da kapitalizm oldukça gelişkin ve ülke 10-20 yıl öncesine göre çok daha zengin. Yoksulluk ise katlanıyor. Zenginlik ve sefalet ters orantılı olarak gelişiyor ve birbirlerini besleyerek büyütüyorlar. Metal sektöründe yeni işe alınan işçilerin ezici çoğunluğu taşeron firmalar üzerinden alınıyor. Bir örnek vereyim. Ben Stuttgart'ta yaşıyorum. Stuttgart, Almanya'da otomotiv ve metal sektörünün kalbi konumunda bir kenttir. Bosch, Mercedes, Porsche oradadır. Bu tekellere bağlı sayısız yan sanayi de buradadır. Sadece Mercedes'in Sindelfingen tesislerinde 50'nin üzerinde taşeron firma var. Mercedes'in Untertürkheim Tesisleri'nde değişik firmalara bağlı çalışan bir o kadar taşeron işçisi var. Bunların arasında ayrımcılığı körüklüyorlar. Untertürkheim'daki tesislerde kadrolu işçilerle taşeron işçilerinin aynı tuvaleti, aynı duş kabinlerini kullanmaları yasaklandı. Böylesine bir ayrımcılık yapıyorlar. Ücretler de bir o kadar düşük. Ekstra ödemelerle birlikte ücretleri 1300-1400 avroya geliyor. Bunları niye anlatıyorum. Çünkü kapitalizm bu sorunları çözmeye yetmiyor.

'Uluslararası bir işçi hareketi yaratmayı hedefliyoruz'

- Kongreyle neler hedefliyorsunuz? Kongreye nasıl bir hazırlık yapıyorsunuz?

- Mayıs 2014'te İspanya'nın Barcelona kentinde kongreye hazırlık toplantısı yapılmıştı. Ben de o toplantıda yer aldım. Orada Alman sermayesinin satın aldığı Seat işletmelerini gezmiştik. Oradaki çalışma

koşulları ve ücretlere baktığımızda aynı vahşeti gördük. Seat'ta taşeronlaşmaya gidildiğini gördük. Brezilya, İran, Meksika gibi ülkelerden gelen arkadaşların ülkelerindeki çalışma koşullarına ilişkin aktarımları birbirine benziyor. Uluslararasılaşan sermayenin saldırısına ve baskısına karşı uluslararası bir işçi hareketi yaratmayı hedefliyoruz. Amacımız budur. Bir sonraki kongre Stuttgart'ta gerçekleştirilecek. Bu kongrede Türkiye'den işçi arkadaşları, sendikacı arkadaşları görmek bizi mutlu edecektir.

'İşçiler öz örgütlenmelerini yaratmalı'

- Son dönemde Türkiye'de sınıf hareketinde bir çalkalanma var. Greif işgaliyle beraber yoğunluk kazanan bu dalgayı siz nasıl görüyorsunuz?

- Biz bu mücadelenin içerisindeyiz. Türkiye'deki mücadeleyi de yakından izliyorum. İşçi sınıfının uluslararası mücadele birliğini yaratmak için gelişmeleri çok daha yakın biçimde izlememiz gerekiyor. Greif direnişini, Mayıs 2014'te İspanya'da yapılan kongre hazırlık toplantısında gündeme getirmiştik. Greif işçilerinin işgal eylemini anlattık ve CGT binasında yapılan toplantıda yaptığım aktarımlar büyük bir sempati ve destek gördü. Türkiye'de işçiler eylemlilik halinde. Sorun, işçilerin kendi sorunlarına sahip çıkmaları ve öz örgütlenmelerini yaratmaları. Aslında dünyanın her yerinde aynı sorunlarla karşılaşılıyor. Bu sadece Türkiye'deki işçi kardeşlerimizin değil hepimizin sorunudur. Bizim kongre girişimiz veya Greif işçilerinin ortaya koyduğu komiteleşme çalışmaları bu alandaki paha biçilmez deneyimlerdir. Bu deneyimi anlatarak geliştirmek ve bir silaha dönüştürmek hangi ulustan olursa olsun tüm sınıf bilinçli işçilerin görevidir.

Obama savaş yetkisi istedi

Emperyalist şef Obama, kendisine 3 yıl boyunca kullanmak üzere savaş yetkisi vermesi için Kongre'ye başvurmaya hazırlanıyor.

ABD Başkanı Barack Obama, Vox'a yaptığı açıklamada hem itiraf hem de tehdit içeren ifadeler kullandı. "ABD, ara sıra, beklediğimizi yapmak istemeyen ülkelerin kolunu burkuyor" diyen emperyalist şef, bunu ekonomik, diplomatik ve askeri baskı araçlarıyla yaptıklarını kaydetti.

Bush'tan sonra ilk başvuru

Obama, IŞİD bahanesini kullanarak Kongre'den 3 yıl boyunca askeri güç kullanma yetkisi istedi. ABD Kongresi ise George W. Bush'tan beri ilk kez bir başkana savaş yetkisi vermeyi görüşecek.

Obama, kalan başkanlık süresi boyunca yürütülecek dış politikasını sundu. 'Güvenlik stratejisi' adı altında, ABD nüfuzunu korumak için 'operasyon' ifadesiyle makyajlanan saldırıların süreceğinin sinyali verdi. Konuşmasını 'iklim değişikliği ile mücadele'

gibi başlıklarla da süslemeyi eksik etmeyen Obama, 'siber güvenlik'in yanı sıra 'şiddet yanlısı aşırılıklara karşı sürdürülen savaşta ABD'nin öncülük vasfını sürdüreceğini vurguladı.

Obama'nın konuşmasının en dikkat çekici başlıklarından biri 'denizasıra müdahaleler' üzerine kaydettikleri oldu. Başkanlık süresi boyunca kara hareketlerinin yerine 'sınırlı' hava saldırılarının devam edeceğinin sinyali verdi.

Saldırı koalisyonlarına devam!

Kendi topraklarına yönelik tehdidin azaldığı iddiasında bulunan ABD Başkanı, ABD'nin hedefe yönelik operasyonlarla IŞİD gibi terör örgütleriyle mücadele etmeye devam edeceğini, ancak bunun ABD öncülüğündeki kara savaşları ile değil, sınırlı operasyonlar ve 'koalisyonlar' eliyle gerçekleştirileceğini belirtti. Suriye özelinde savaşa da değinen Obama, "kalıcı bir siyasi çözüm bulma gayretleri"ne devam edeceklerini söyledi.

Tunus'ta vergi için devlet terörü

Tunus'ta emekçiler Libya sınırındaki Ra's Cedir Sınır Kapısı'ndaki vergi politikasını protesto etti. 8 Şubat'taki eylemlerde 1 kişi hayatını kaybetti.

Ben Gardane kentinde hükümetin sınır kapısına yönelik vergi politikalarını protesto eden Sabir Melyan adlı eylemcinin kolluk güçleri tarafından öldürülmesi üzerine eylemler yapıldı. Ra's Cedir Sınır Kapısı'nda, giriş çıkışlara konulan vergiyi protesto eden eylemciler, Sabir Melyan'ın ölüm haberinin gelmesi üzerine kolluk güçlerine taş atarak tepki gösterdi. Polis saldırısı sonucunda bir eylemcinin gözünden yaralanarak hastaneye kaldırıldığı öğrenildi.

Sabir Melyan isimli eylemcinin ise Zehibe bölgesinde kolluk güçleri tarafından öldürüldüğü bilgisi verildi.

10 Şubat günü Tunus Genel İşçi Birliği'nin çağrısı ile Tatavin'de genel grev ilan edilirken hastane ve eczaneler dışında hiçbir kurum çalışmadı.

Tunus Genel İşçi Birliği Ben Gardane Bölge Ofisi Sorumlusu El-Muhsin eş-Şuheyb, hükümeti, "Sınırdaki kalan Ben Gardane'de kalkınmayı sağlayarak, buna benzer kararlardan vazgeçmeye" çağırdı.

Sokağa çıkan emekçilerle polis arasında bir kez daha çatışmalar yaşandı. Polisin gaz bombalı saldırısına karşı barikat kurarak direnen emekçiler, taşlarla direnişe geçti.

ABD Ukraynalı askerleri eğitecek

ABD emperyalizminin Avrupa'daki önde gelen askeri temsilcilerinden Ben Hodges, Ukrayna askerlerine silahlı eğitim vermeyi planladıklarını açıkladı.

Polonya'nın Szczecin kentinde basın toplantısı yapan Hodges, Ukrayna İçişleri Bakanlığı tarafından belirlenen üç tabura eğitim vereceklerini ve programın Mart ayında başlayacağını açıkladı. Hodges, ABD ordusunun Ukraynalı askerlere Rusların ve ayrılıkçıların ağır silahları ve füzelerine karşı kendilerini nasıl koruyacaklarını öğreteceklerini belirtti.

ABD Başkanı Obama da Ukrayna ordusuna silah yardımı yapabileceklerini açıklamıştı.

PEGIDA İsveç'te hezimete uğradı

İsveç'in Malmö kentindeki ilk PEGIDA gösterisinde ırkçılar büyük hezimet yaşadı. 9 Şubat günü polis bariyerlerle korumaya aldığı ırkçıların eylemine sadece 30 kişi katılırken gösteriyi protesto eden 3 bini aşkın kişi, çevrede toplanarak nefret içerikli konuşmalara izin vermedi. ırkçıların konuşmaları ıslık ve müziklerle bastırılırken bazı eylemciler tepkilerini sis bombası ve maytap atarak gösterdi. Üç saat sürmesi planlanan ırkçı gösteri bir saat içerisinde sona erdirildi ve grup polis koruması eşliğinde alanı terk etmek zorunda kaldı.

Eylemciler, ırkçıların bir daha İsveç'te gösteri

yapmaya cesaret edemeyeceğini belirtti. Bir kadın eylemci "Biz ırkçılardan daha güçlüyüz. Ne zaman böyle bir gösteriye katılsam bunu hissediyorum" ifadelerini kullandı.

Frankfurt'ta üçüncü kez düzenlenen PEGIDA gösterisi de bini aşkın kişi tarafından protesto edildi.

PEGIDA taraftarı 100 kişiye karşı toplanan bini aşkın kişi, "PEGIDA'ya hayır" ve "İrkçılığa ve şiddete hayır", "İslam Almanya'ya aittir" yazılı pankartlar taşıdı. Eylemciler ile ırkçı faşistler arasında zaman zaman gerginlikler yaşandı.

İlk eylemlerini Almanya'nın Dresden kentinde yapan PEGIDA, bir kez daha kentte gösteri yaptı.

Kadınlar Kilisesi (Frauenkirche) önündeki gösteriye 2 bin kişi katılırken ırkçılar, "Hainlik zayıftır!", "Sığınmacıları durdurun. Sığınmacı evine git!" yazılı döviz taşıdı.

Akdeniz'de kemer sıkma ve ölüm!

Libya'dan lastik botlara binerek Avrupa'ya ulaşmaya çalışan sayıları 400'e yakın göçmen Akdeniz'de hayatını kaybetti. Böylece Avrupa, 2013 yılında İtalya'nın Lampedusa Adası açıklarında 350 mültecinin can vermesinin ardından bir kez daha kitlesel göçmen ölümleri ile yüz yüze geldi.

Öncelikle kaydedilen sayıların birer rakam ya da istatistiki veri değil, birer hayat olduğunu hatırlayarak olayın açık ve net bir katliam olduğunun altını çizmek gerekiyor. Akdeniz'de yaşanan göçmen katliamları, can verenlerin sayıları üç haneli rakamlara ulaşamadıysa sıradan 'facia' haberi olmaktan öteye geçemedi. 2013'te yaşanan Lampedusa'daki göçmen ölümlerinin ardından yer yer gündeme gelen ama yaratacağı 'mali sıkıntılar' sebebiyle gündemden çıkarılan göçmen sorunu bir kez daha Avrupalı emperyalistlerin yüzüne tokat gibi çarptı. Ve onların şahsında kapitalizmin...

Klasik ve yeni versiyonları ile talan edilen yahut 'demokrasi' adı altında yapılan operasyonlarla yıkıma uğratan ülkelerden kaçan yüzbinlerce insan açlık, sefalet ve baskıdan kurtulmak için Avrupa'ya ulaşmaya çalışıyor. Bin bir türlü zahmetle biriktirilen paralar için sonunun nereye varacağı belli olmadan insan tacirlerine teslim ediliyor. Son yaşanan olayı anlatan İtalyan sahil güvenlik ekipleri, dört küçük şişme botun 100'er kişi ile birlikte, sıcaklığın sıfır derece, dalga boyunun sekiz metre olduğu Akdeniz'e bırakıldığını söyledi. Yolculuk BM Yüksek Komiserliği Sözcüsü Carlotta Sami'ye göre dört gün sürdü ve sadece 9 kişi hayatta kalabildi.

AB'nin insan tacirleri ile suç ortaklığı

Son 20 yıl içerisinde ise 20 bin göçmen havasızlık, açlık, susuzluk ve boğulma gibi nedenlerle Akdeniz'de can verdi. Geçen yıl Lampedusa Adası açıklarında 350 göçmenin hayatını kaybetmesi ile gündemde yer tutan katliamların sorumluları ise gayet açık. Kapitalizmin gayri meşru çocuklarından insan tacirleri, iş ve ekmek gibi umutları olan insanların paralarına el koyduktan sonra kadınlara tecavüz, erkeklere işkence ederek onları ölüme gönderiyor.

Coğrafi konumu nedeniyle konuyla en çok muhatap olan İtalya'nın yanı sıra Avrupa Birliği'nin 'mali sıkıntılar' bahanesi ile göçmen katliamlarına gözlerini kapaması yakın zamanda şu şekilde gerçekleşti:

Bir buçuk yıl önce Lampedusa açıklarında 400'e yakın kişinin hayatını kaybetmesinin ardından İtalya

'Mare Nostrum' adı verilen bir operasyon başlatıldı. Operasyon ile 150 bin kişi kurtarılrken bir süre sonra 'Mare Nostrum'un göçmenleri Avrupa'ya çektiği gibi savlar üretildi. Yani açıkça yeni 'Lampedusa'lar yaşanırca gelemezler' denilmiş oldu.

Neo-liberal histeri

İrkçiliğin yanı sıra neo-liberal histerinin de kendisini göstermesi ile birlikte on binlerce insanın kurtarılmasının yarattığı mali yük tartışılmaya başlandı. İtalya, 150 bin kişiyi kurtardığını ancak bunun kendisine ayda 9 milyon Euro'ya, bir yıl içerisinde ise 114 milyona mal olduğunu açıkladı. Bununla birlikte İtalya ile Avrupa Birliği arasında pek de insani olmayan pazarlıklar yaşanmaya başladı. İtalyan burjuvazisi, operasyonla birlikte mülteci yükünün sadece kendi üzerine yüklediğini kaydederek AB'den sorumluluk almasını istedi.

Kendi işçi ve emekçilerine büyük saldırılar gerçekleştiren İtalyan burjuvazisi aynı dönemde Mare Nostrum'a da son verdi. Büyük bir mali yük getirmese de neo-liberal histeri, Mare Nostrum gibi önemli bir operasyona dahi son verebildi. Burjuvazinin insan yaşamına bakışını gösteren olaylar dizisi bununla da bitmedi.

Mülteci yurtlarını hedef alan saldırılarda ise 2013 yılına kıyasla 3 kat artış olduğu bilgisi verildi. Saldırıları, 2012 yılında 24, 2013 yılında ise 58 olarak tespit edilirken 2014 yılında 150 saldırı yaşandı.

Mülteci yurtlarına Berlin'de 20, Baviera'da 15 ve Saksonya'da 11 saldırı gerçekleşti.

Mülteci örgütleri, 'Batı'nın İslamlaşmasına karşı Yurtsever Avrupalılar' (PEGIDA) adlı ırkçı oluşumun eylemlerinin ardından saldırılarda artış yaşanmış olabileceğine dikkat çekti.

AB'den göçmenlere ölüm kararı

Avrupa Komisyonu ve İtalya İçişleri Bakanı ortak bir basın toplantısı düzenleyerek "Frontex" adı altında yeni bir projenin devreye sokulacağını açıkladı. Toplantıda şu ifadeler kullanıldı: "Aynı kapsamda olmasa da 'Frontex plus' operasyonu Mare Nostrum'un yerini alacak. Mare Nostrum çok iddialı bir projeydi. İtalya'nın şimdiye kadar yaptığı gibi bu operasyonları yürütmeye mali durumumuz olup olmadığını henüz bilmiyoruz."

'Kemer sıkma' ile Mare Nostrum'a sadece İtalya'nın verdiği paranın üçte biri kadar mali kaynak ayrılan Frontex'in -bir sonraki adı ile Triton- ise bir kurtarma operasyonu olmadığı görüldü. Her ay iki ülke mali kaynak ayırdığı projenin başlıca amacı İtalya kıyıları başta olmak üzere, sınırları gözetlemek ve kontrol altına tutmaktır. Sınırları korumanın yanı sıra göçmenleri kurtarmakla özel olarak uğraşılmayacağı sadece acil anlarda müdahale edileceği kaydedildi.

AB'nin dış sınırlarını korumak için 2007 ile 2013 yılları arasında yaklaşık 2 milyar Euro harcama yapılırken göçmenlerin durumunu iyileştirmek için sadece 700 milyon Euro harcandı.

Akdeniz'de batan burjuvazidir!

Libya'da, Afrika'da, Irak ve Suriye'de yürütülen askeri operasyonların yanı sıra Somali'deki korsanlara bile müdahale eden Avrupalı güçlerin mesele siyah derili insanları kurtarmaya gelince 'mali sıkıntılar' öne sürmesi sadece kapitalizmin insanlık dışı olduğunu gösteriyor. Talan ettikleri ülkelerden kaçan yüzlerce kişinin ölümüne göz yuman burjuvazi 'Yeryüzünün lanetleri'nin öfkesini kabartmaya devam ediyor. Akdeniz'de yüzlerce can ile birlikte batan Avrupa burjuvazisi olmuştur.

Almanya'da mülteci yurtları hedef

Almanya'da Sol Parti'nin verdiği soru önergesini yanıtlayan hükümet, geçen yılın son üç ayında Almanya çapında 67 ırkçı saldırının yaşandığını açıkladı. Bu sayının geçen yılın ilk 9 ayında gerçekleşen saldırılardan daha fazla olduğu kaydedildi.

Bilecik'te seramik işçileri ayakta

Bilecik'in Söğüt ilçesinde bulunan ve yaklaşık bin işçinin çalıştığı Yıldızlar SSS Holding'e ait Söğütseramik Fabrikası'nda ücretleri gasp edilen işçiler, 6 Şubat saat 16.00'dan itibaren üretimi durdurarak eyleme başladı.

Fabrika önüne çıkan işçilere akşam vardiyasına gelenlerin de destek vermesi ile birlikte kitlenin sayısı 600'ü buldu. Bir süre fabrika önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler daha sonra Söğüt Hükümet Konağı'na doğru yürüyüşe geçti.

Geceyi sokaklarda geçiren işçiler 7 Şubat'ta da sabahın ilk ışıklarında fabrika önünde toplandı. Seramik işçileri, patronun kendilerine 3 aydır maaş vermediğini söyleyerek haklarını istedi.

İşçiler eylemde yaptıkları konuşmalarla maaşlarını alamadıkları için yaşadıkları sıkıntıları dile getirdiler.

Eylemde kadın işçiler de ücret gaspına karşı tepkilerini dile getirirken kendilerine "anlayışlı olun" diyen şirket yöneticilerine tepki gösterdiler.

İşçiler patronun tehdidinde prim vermedi

7 Şubat akşamı fabrika önüne gelen koordinatör, işçilere daha önce yaptığı teklifi yineleyerek, 3 aydır gasp ettikleri ücretlerin ödemelerinin iki taksit olarak 9 ve 25 Şubat'ta yapılacağını söyledi. Daha önce de birçok kez ücretleri geciktirilen işçiler, koordinatörün

teklifini kabul etmedi.

Fabrikaya dönen koordinatör, bir süre sonra işçilere tehdit mesajı gönderdi. Fabrika yönetimine aracılık yapan kişiler, işçilerin yanına gelerek gece 00.00 vardiyası üretime başlamadığı takdirde fabrikanın kapatılacağını söyledi.

Fabrika yönetiminin tehdidi karşısında toplantı alan işçiler, eylemlerini ücretler ödenene dek sürdürme kararı aldı. Toplantı yapan işçiler oybirliği ile 'mücadeleye devam' kararı aldı ve 2 aylık ücretleri banka hesaplarına yatırılmadan üretime geçemeyeceklerini belirtti.

Tehditleri sökmeyen fabrika yönetimi 9 Şubat'ta işçilere görüşme teklif ederek fabrikanın yemekhanesine çağırdı. Görüşme teklifini reddeden işçiler, bir kez daha gasp edilen ücretler ödenmeden fabrikaya girmeyeceklerini yineledi.

Nitekim patron maaşların ilk taksidini 9 Şubat'ta ödeyeceği sözünü vermesine karşı maaşlar yine zamanında yatırılmadı. Bir gün gecikmeli olarak ilk maaşları yatırılan işçiler ücretlerini tamamen alana kadar işbaşı yapmayacaklarını belirttiler.

Seramik işçilerinin direnişi Söğütlü işçi ve emekçiler tarafından da desteklenirken direnişin çevredeki diğer işçilerde de etkiler yarattığı belirtiliyor. Benzer sorunlar yaşayan işçilerin gözü de sendikası olmalarına rağmen direnişlerini sürdüren seramik işçilerinde.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde basın açıklaması yapan Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul, işçilerin alacakları kıdem tazminatından TKİ'nin ve devletin sorumlu olduğuna dikkat çekerek Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı ile Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı'na göreve çağırıldıklarını söyledi. Akçul, işçilerin kıdem tazminatları ödenmediği takdirde daha kitlesel bir şekilde meydanlara inileceğini ifade etti.

"Madenciler burada hükümet nerede!" sloganını atan işçiler, daha sonra Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) önünde eylem yaptı. İşçilerin TBMM'ye yürümek istemesi ise polis tarafından engellendi. İşçiler, bunun üzerine otobüslere binerek TBMM önüne geçti.

Somalı madencilerden Ankara'da eylem

301 maden işçisinin katili Soma Kömürleri AŞ tarafından işten çıkarılan 3 bine yakın maden işçisinin gasp edilen kıdem tazminatları için 10 Şubat'ta Ankara'da eylem yapıldı. Soma'dan Ankara'ya gelen Türkiye Maden-İş Sendikası üyesi işçiler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) Kurumu ve TBMM önünde eylem yaparak gasp edilen haklarının verilmesini ve devletin verdiği sözleri tutmasını istedi.

Sivas'ta demir-çelik işçilerinden yürüyüş

Sivas Demir Çelik Fabrikası'nda çalışan Çelik-İş Sendikası üyesi 300 işçi, Kasım ayından beri ücretlerinin ödenmemesine karşı 10 Şubat'ta Çelik-İş Sivas Şubesi önünde buluşarak kent meydanına yürüdü. Eylemde "Sivas fabrikana sahip çık!", "İşçi burada vekiller nerede!", "Direne direne direnişle zafer!" ve "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz!" sloganları haykırıldı.

"Sivas uyuma emekçine sahip çık!" pankartı açan işçiler, aylardır ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle evlerine ekmek götüremez durumda olduklarını ve 2008 yılından beri sosyal haklarının gasp edildiğini söyledi.

Polisin abluka altına aldığı meydanda, işçiler adına açıklama yapan Çelik-İş Şube Başkanı Mustafa Erturhan, işçilerin maaşlarını alamadıkları için çok zor durumda olduğuna dikkat çekti.

İşçiler, mücadelelerinin süreceğini belirterek 1 saat süren eylemin ardından dağıldılar.

İşçiler 11 Şubat'ta da eylemlerine devam ettiler. Kent meydanında yapılan eylemde işçiler adına konuşan Erturhan, sendikalarının aldığı karar gereği 3 Mart'ta greve gideceklerini belirtti. İşçilerin sağlıklı bir şekilde ücret ve özlük haklarını almadığı sürece eylemlerinin devam edeceğini vurguladı.

Eyleme Hizmet-İş Sendikası üyeleri de destek verdi.

Gemlik'te işçiler söyleşide buluştu

Bursa'nın Gemlik ilçesinde 7 Şubat'ta "İş yasaları ve haklarımız" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşiye ÇHD Bursa Şubesi yöneticilerinden Umut Beyaz, Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya ve İşçilerin Birliği Derneği temsilcisi katıldı.

Söyleşi Umut Beyaz'ın iş yasaları üzerine yaptığı sunumla başladı. Beyaz, iş yasasının temel noktaları üzerine etraflı açıklamalarda bulundu. Sorularla zenginleşen sunumun ardından Karlıkaya ile İBD temsilcisi somut deneyimlerden de hareketle yasalar ve mücadele ilişkisi üzerinde durdular. Söyleşiye katılan işçiler ve devrimciler de yaptıkları konuşmalarla genel olarak sınıf hareketinin güncel sorunları üzerine tartışmalar yürüttüler.

Oldukça anlamlı ve canlı tartışmaların ardından söyleşi sona erdi.

Söyleşiye başta Cargill işçileri, metal işçileri, liman işçileri olmak üzere çeşitli sektörlerden işçiler katılım gösterdi.

Yasaklara, asimilasyona karşı on binler Kadıköy'deydi

Laik ve bilimsel eğitim talebiyle Kadıköy'de 8 Şubat'ta düzenlenen mitinge katılan on binlerce kişi eğitimde gericiliğe sessiz kalmayacaklarını gösterdi.

Miting için başta Aleviler olmak üzere binlerce işçi ve emekçi Numune Hastanesi ve Söğütluçeşme'de toplanarak iki kol halinde Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdü.

Numune Hastanesi kolunda başta eğitim emekçileri olmak üzere KESK ve HDK bileşenleri yer aldı. Ayrıca Devrim Cephesi Platformu, Emek ve Özgürlük Cephesi, UID-DER, SODAP bu koldaydı. Eğitim emekçileri bir dizi kentten miting için gelirken BES, SES, Tarım Orkam Sen de kortejde yer aldı.

Söğütluçeşme kolunda ise AVF, ABF, ADF ve PSAKD'nin yanısıra çok sayıda köy derneği yer aldı. Ayrıca Halkevleri, FKF, BHH, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan da bu koldan yürüdü. BDSP ve DGB de kendi pankartlarıyla yürüyüşe katıldı.

DİSK ve TMMOB ise yürüyüş kolunda yer almazken kitleye meydana girişte dahil oldu.

Maltepe Üniversitesi Hastanesi ve Ülker'de direnişlerini sürdüren işçiler de mitingde yer aldı. Gerici eğitim politikalarına duyulan tepkinin öne çıktığı mitingün programı devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. PSAKD Semah Ekibi'nin sahne aldığı miting programı konuşmalarla devam etti.

“AKP'nin yasakları birleşerek parçalandı”

ABF Genel Başkanı **Fevzi Gümüş**, “seçmeli” adı altında yeni din derslerinin hayata geçirilmesine değindi. “AKP'ye bir uyarıda bulunuyoruz” diyen Gümüş Alevilerin örgütlü olduğunu, kafa kesen İŞİD'çilerle işbirliği içinde ülkenin karanlığa götürülmesine izin vermeyeceklerini söyledi.

AKP'nin yasaklarının birlikte mücadele ile parçalandığını, yasaklı Kadıköy Meydanı'nın da bu mücadele ile açıldığını söyledi.

Eğitim Sen Genel Başkanı **Kamuran Karaca** laik, bilimsel, anadilde eğitim talebini yineledi. AKP'nin adım adım eğitimi gericileştirilmeye çalışıldığını söylerken, inancın da istismar edildiğini vurguladı. “Bizi geri götüremeyeceksiniz” diyen Karaca alana çıkan örgütler ve binler olarak buna karşı duracaklarını söyledi. Karaca greve/boykota çağrı yaptı.

Alevi Dernekleri Federasyonu adına konuşan **Rıza Eroğlu** da taleplere karşı dayatmaların sürdürüğünü

söyledi. “Bu iktidarın derdi sorunu çözmek değil” diyen Eroğlu, iktidarda kalmak için adım atılır gibi yapıldığını söyledi ve “Ya bu iktidara karşı hep birlikte duracağız ya da bu iktidarın yaşamasına izin vereceğiz” dedi.

ABV Genel Başkanı **Remzi Akbulut** ise Alevilerin inanç hakları yok sayılırken AKP'nin kendine göre yorumladığını ifade etti. Akbulut “Abdullahlar'ın Ethemler'in sesi olmak için buradayız” diyerek eşitlik, özgürlük için mücadele ettiklerini söyledi. “Bu tabloyu görsün” diyen Akbulut, Erdoğan'ı eleştirirken kitleden uzun süre yuh sesleri yükselerek Erdoğan protesto edildi.

Haziran Direnişi'nde katledilen Mehmet Ayvalıtış'ın babası da mitingde katıldı. Mitingün ortak açıklamasını ABF Genel Başkan Yardımcısı Baki Düzgün okudu.

Açıklamada toplumun tüm ezilen kesimlerinin talepleri yok sayıldığı söylenerek bütün inanç ve

kesimlerin talepleri karşılana kadar mücadelenin süreceği ifade edildi.

“Diyanet İşleri Başkanlığı derhal kaldırılmalıdır” diyen PSAKD Genel Başkanı Müslüm Doğan da bu olmadan özgür ve demokratik bir ülkenin olmayacağını söyledi.

Liselilerden boykota çağrı

Mitinge katılan liseliler, zorunlu din dersine ve 4+4+4 eğitim sistemine karşı 13 Şubat'ta boykota çağırıldı. Miting deyişler ve Agire Jiyan'ın dinletisiyle tamamlandı. Agire Jiyan sahneye çıkmadan Berkin Elvan'ın ailesi de kitleyi selamladı. Agire Jiyan'ın ardından Mamak PSAKD Semah Ekibi ile program tamamlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Saldırılarına karşı ortak faaliyet

İstanbul Kadıköy'de devrimci-ilerici kurumların açtıkları standlara 3 gün üst üste polis saldırısı gerçekleşmesi üzerine çeşitli devrimci-ilerici kurumlar 7 Şubat'ta bir araya gelerek Bahariye Caddesi'nde stand açtılar.

14.00-16.30 arası Bahariye'de her kurum yan yana kendi masasını kurarak çalışma yaptı. Caddedeki

direkler kurumların flamaları ile donatıldı. Ayrıca polis saldırıları ve gözaltılar da teşhir edildi. Sınıf devrimcileri de açtıkları masada Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve “Kavel'den Greif'e... İşgal, Grev, Direniş” etkinliğinin bildirilerini kullandılar. Ortak faaliyet çekilen halaylar ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganı ile bitirildi.

Ortak faaliyete BDSP, AKA-DER, Alinteri, DAF, Devrimci Hareket, ESP, HDP, SDP, SYKP, Odak, Halk Cephesi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kadıköy

Avukatlardan adalet nöbeti

İstanbul Barosu üyesi avukatlar 'İç Güvenlik Yasası'na karşı 1 günlük nöbet eylemi gerçekleştirdi.

10 Şubat'ta Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde baronun çağrısıyla ÇHD, ÖHD'nin de aralarında bulunduğu avukat örgütlerinin yer aldığı eylem C Kapısı önünde başladı. "Polis devletine hayır" pankartı açılan eylemde ilk olarak İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal söz aldı.

Kocasakal, "yasa değil rejim değişikliği" olarak tanımladığı İç Güvenlik Paketi'nin Anayasa'ya darbe girişimi olduğunu ifade etti. Faşist ve baskıcı bir yasa olduğunu ifade eden Kocasakal, polislin iktidarın ordusu haline getirilmek istendiğini belirtti. Kocasakal, "Biz hukukçular olarak bunu kabul etmiyoruz" diyerek yasanın mevcut haliyle bile polislin nasıl silah kullandığı ortadayken değişikliğin çok daha fazla silah kullanımına imkan vereceğine dikkat çekti.

Ankara Baro Başkanı Av. Hakan Canduran ise bu eylemlerin başlangıç olduğunu belirterek hukukçuların

artık sokağa indiğini ifade etti.

İzmir Baro Başkanı Av. Aydın Özcan, bu eylemleri yayararak taraf olduklarını göstereceklerini ifade etti.

Barolar Birliği Başkan Yardımcısı Av. Berra Besler de faşizme karşı omuz omuza mücadele ettiklerini, demokrasi ve hukuk devletini savduklarını söyledi. Açıklamanın ardından hukukçular adliyeye girerek oturma eylemine başladı.

Themis heykeli önünde nöbet tutan avukatlar 11 Şubat sabahı nöbeti sona erdirdi.

Eylemin bitiminde kısa bir konuşma yapan İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal, şu ifadeleri kullandı:

"Söz verdiğimiz gibi faşist bir rejimin yasal alt yapısını hazırlayan bu yasa tasarısına karşı demokrasi ve adalet nöbetini tuttuk. Bunu birlikte yaptık. Bu daha bir başlangıç. Bununla hep beraber sonuna kadar mücadele edeceğiz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutoğlu'ndan 'İç Güvenlik' tehdidi

AKP İstanbul 5. Olağan Kongresi'nde konuşan Başbakan Ahmet Davutoğlu, 'İç Güvenlik Paketi' konusunda "kararlı" olduklarını söyledi. Davutoğlu, meclisteki konuşmasında ise tasarı için "Çıkacaktır, çıkacaktır, çıkacaktır" ifadelerini kullandı.

Polis rejimi uygulamalarına yasal zemin hazırlayan paketi savunan Davutoğlu, bu sayede "ülkede kaos çıkmasını önleyeceklerini" öne sürdü ve "Kaos tacirlerine boyun eğmeyeceğiz" dedi. Dinci-gerici partinin başkanı Davutoğlu, tehdit savurmayı da ihmal etmedi. Davutoğlu "Bundan sonra kim eline molotof alırsa, maske takarsa gereği yapılır" diyerek tehdit etti.

Avrupa Birliği standartlarında bir paket hazırladıklarını iddia eden Davutoğlu, "kanuni şartlar yerine getirildikçe, kanunun belirlediği yerlerde özgürce yürüyüş yapılabileceği" söylemiyle demagogiyi de eksik etmedi.

Davutoğlu, tasarı için "Çıkacaktır, çıkacaktır, çıkacaktır" ifadelerini kullandı.

AKP'nin TBMM Grup toplantısında konuşan Davutoğlu, 'İç Güvenlik Paketi' konusunda ısrarcı olduklarını söyledi. 6-7 Ekim'deki faşist saldırılara tepki gösteren Kürt halkını hedef tahtasına koyarak şunları söyledi:

"Peki o 2-3 gün içinde vatandaşın hayat özgürlüğünü yok edenlere karşı bizim sessiz kalacağımızı mı zannediyorsunuz? Biz tedbirimizi alırız. Hiç kimse bu bir haftalık ertelemeyi, iç güvenlik reformu paketinden herhangi bir şekilde zamana yayıldığı veya vazgeçildiği gibi intibaya kapılmasın. İç güvenlik reformu paketi çıkacaktır, çıkacaktır, çıkacaktır. Ama bu bir haftada bütün bu partilere, düşünme teneffüsü imkanı veriyoruz. Düşünsünler, her birisi kendisi ile bir muhasebe yapsın. Kılıçdaroğlu, Pensilvanya ile yürüttüğü paralel çalışmaları şöyle bir düşünsün. Halkın önüne nasıl çıkacak onu bir tefekkür etsin."

Polis 183 kişiyi katletti

Meclisteki görüşmeleri ertelenen İç Güvenlik Paketi'yle polis rejimi uygulamalarına hız kazandırmak, polis ve yargı terörünün önünü açmak hedeflenirken, polislin 'kendi öngörüsü ve takdiriyle zor ve silah kullanma yetkisi' ile donatılmasından bu yana 183 kişinin polis cinayetine kurban gittiği hatırlatıldı.

2007 yılında 2559 sayılı 'Polis Vazife Ve Salahiyet Kanunu'nun 16. maddesine 'kendi öngörüsü ve takiriyle zor ve silah kullanma' yetkisi eklenmiş, polis cinayetlerinin önü bizzat devlet tarafından açılmıştı.

Bugünkü 'İç Güvenlik Paketi'nin polis terörünü yeni bir düzeye taşıyacağı belirtilirken, Uluslararası Baran Tursun Vakfı tarafından yapılan açıklamada, o tarihten bu yana polislin 183 kişiyi katlettiği hatırlatıldı.

Vakıf adına yapılan açıklamada şu ifadelere yer verildi:

"Haziran 2007 yılında yasallaşan bu haliyle, polise silah kullanma serbestisinden ziyade, polise öldürme serbestisi verilmiştir. Zira kanunun yürürlüğe girdiği 2007 yılından bu güne dek, polislin öngörüsü veya

soyut kavramlara dayalı makul şüphesi sonucu 183 kişinin yaşam hakları ihlal edilmiştir. Devleti korumak ve kollamak' adına işlenen bu cinayetler, insan hakları ve hukuk ihlalleri, devletin bekâsının her şeyin önüne geçtiği Türkiye'de olağandan sayılmaktadır.

Devletin bekası uğruna, bireylerin hak ve özgürlüklerini askıya alan kanunlardan birisi olan PVSK'nın, uluslararası standartlar göz önüne alınmaksızın düzenlenmesi sonucunda, birkaç yıl içerisinde aralarında bebeklerin, çocukların ve yetişkinlerin de olduğu yüzlerce kişinin ölümünden polis sorumlu tutularak yargılanmış, sembolik veya 'erteli cezalara' çarptırılmıştır. Öldürme olaylarına karışan polislerin çoğu görevlerine halen devam etmektedirler.

Failin polis olduğu bu neviden davalarda, yargı açıkça taraf olmuştur. Yargının bu tarafgir müsamahası sonucunda, ülkemizde polislin öldürme gücü artmış, hiçbir vicdanın kabul edemeyeceği kadar yükselmiş ve seri cinayetler haline dönüşmesi teşvik edilmiştir."

Hasta tutsak Erdoğan'ya getir-götür işkencesi

İzmir Aliğa'daki Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nde devrimci tutsaklara ve onların ziyaretçilerine yönelik keyfi uygulamalar devam ediyor.

2014 yılının Temmuz ayında tutuklanarak Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'ne konulan TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan da cezaevi yönetiminin keyfi uygulamalarından payına düşeni alıyor. Kronik-bronşit astım hastası olan Evrim Erdoğan'nun, hastaneye ring aracıyla götürülüp getirilmesi tam anlamıyla işkenceye dönüşüyor. Havasız ve kapalı bir ortamda getirilip götürülen Erdoğan bu yolculuklar nedeniyle kriz geçirerek ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kalıyor.

Getir-götür işkencesi

Erdoğan, son olarak 5 Şubat'ta İzmir Bayraklı Adliyesi'nde görülen dava duruşması için mahkemeye getirilirken ring aracının kapalı ve havasız olması nedeniyle nefes almakta zorlandı. Askerlere hava alması gerektiğini belirtmesine rağmen Erdoğan'nun bu talebi keyfi biçimde reddedildi. Erdoğan, ring aracından indikten sonra da adliyenin kapalı ve pis odasında bekletildi ve bu durum yeni bir kriz atağını tetikledi.

Astım ilacını aldıktan sonra biraz rahatlayan Erdoğan, mahkemeye çıktıktan sonra hapisaneye götürülmesi için adliyenin hücrelerine konuldu. Buradaki koşulların kötü, havasız ve dar olması nedeniyle nefes almakta zorlanan Erdoğan, askerlere hava alması gerektiğini söylemesine rağmen bu durum doktorlara bildirilmeyerek Erdoğan'ya bilinçli bir şekilde eziyet edildi.

Bir süre baygın kaldıktan sonra askerlerin "gidiyoruz" sesiyle kendine gelen Erdoğan, geçirdiği baygınlık ve astım atağından kaynaklı nefes alamadı. Askerlere, yürüyemeyeceğini ve hava alması gerektiğini söylemesinden sonra ise komutanın hakaret ve küfürlerine maruz kaldı.

"Hem askere kurşun sıkıyorsunuz hem de askerden yardım istiyorsunuz" diyerek Erdoğan'ya yönelik saldırgan tutumunu sürdüren komutan, "Ringe götürün nasıl götürürseniz götürün" sözleriyle devrimci tutsağa yönelik saldırganlığını sürdürdü.

olayın ardından hücre arkadaşları ile birlikte savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Ziyaretçilere keyfi dayatmalar

Şakran'da cezaevi yönetimi hasta tutsaklara uyguladığı hukuksuzlukların yanı sıra ziyaretçilere de sorun çıkarmaya devam ediyor. Cezaevi yönetiminin, baskıcı ve keyfi uygulamalarından Erdoğan'yu ve diğer tutsakları cezaevinde ziyaret etmek üzere görüşe gidenler de alıyor.

Bugünkü görüş sırasında, ayakkabıları çıkartılmak istenen ve keyfi uygulamaya karşı koyan ziyaretçilere görüş yaptırılmadı. Ziyaretçiler komutanla ve cezaevi savcısıyla görüştüler ancak bir sonuç alamadılar.

Şakran Hapishanesi geçtiğimiz yıllarda çocuklara yönelik taciz ve tecavüzle gündeme gelmişti. Ardından Haziran Direnişi süresince kadınlara dayatılan çıplak arama ve tacizle, hasta tutsak Burcu Koçlu'ya uygulanan hukuksuzluklarla gündemdeki yerini korumuştur.

İlerici, demokrat, devrimci kurumlar ve ailelerin baskısı sonucu hapisanelerde yaşanan hak ihlalleri ve tacizler, çıplak arama gündeme gelmiş ve tutsaklara sahip çıkılmıştı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Hasta tutsak hayatını kaybetti

Sermaye devletinin cezaevlerindeki ölüm politikası bir hasta tutsağı daha katletti.

Kanser hastası olan ve bir süre önce hastalığı nedeniyle tahliye edilen Abdulsamet Çelik tedavi gördüğü İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'nde 11 Şubat sabahı hayatını kaybetti.

Ölüm sınırına yaklaştıktan sonra serbest bırakılan ve hastanede kemoterapi tedavisi sürerken yaşamını yitiren Çelik'in cenazesi memleketi Mardin'e gönderildi.

Abdulsamet Çelik, 22 yıl kaldığı cezaevinde MDS kanseri olmuş, Sincan 2 No'lu F Tipi Cezaevi'ndeyken ölüm sınırına yaklaştığında da Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) raporu üzerine 26 Haziran 2013'te infazı bir yıl dondurularak tahliye edilmişti.

Çelik 30 Aralık 2014 günü kanındaki trombosit seviyesinin düşmesi nedeniyle 9 Eylül Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

Abdulsamet Çelik'in kardeşi, "Ağabeyimin katili devlettir" derken, cezaevindeki hasta tutsakların bırakılmasını istedi. TAYD-DER İzmir Şubesi Eşbaşkanı Birlikler de, "Erken müdahale ile, karaciğer nakliyle sağlığı yerine gelebilirdi ama cezaevinde uygulanan politikayla katledildi" diye tepki gösterdi.

Devlet cezaevlerinde katliama hazırlanıyor!

TİHV, TBMM Genel Kurulu gündemine gelen "Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu Tasarısı" hakkında yazılı açıklama yaparak tasarımı 'Yeni Hayata Dönüş Operasyonları hazırlığı' olarak niteledi. AKP hükümetinin, 15 Ocak 2013'te "Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu Tasarısı" nı Meclis Başkanlığı'na sunduğunu ve tasarının 27 Haziran 2014 tarihinde Adalet Komisyonu'ndan geçtiğinin hatırlatıldığı açıklamada, "Kişilerin iç dünyasına nüfuz eden yöntemlerle iyileştirilmelerinin ancak iç ve dış güvenliğin sağlanması ile mümkün olduğu" ifadelerinin yer aldığı tasarının anti demokratik yönüne dikkat çekildi.

Açıklamada, hasta tutsakların durumuna dikkat çekilerek cezaevlerinde ağır hastalıkları olan ve serbest bırakılarak tedavi edilmeyi bekleyen 247'si ağır olmak üzere toplam 649 hasta mahpusun bulunduğu değinildi.

Hasta tutsakların yanı sıra çocuk cezaevlerindeki işkenceler, tecrit ve tretman uygulamalarının devam ettiği vurgulanan açıklamada, tasarının hayata geçmesi durumunda yaşanacaklar sıralandı.

Hekimler görevini yapacak!

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, F oturması eylemlerinin 151.'sinde sağlık emekçilerinin hasta tutsakların tedavi hakkı için elinden geleni yaptığını ancak Adli Tıp Kurumu'nun buna engel olduğunu vurguladı.

7 Şubat'ta Galatasaray Meydanı'nda toplanan İHD üyeleri F tipi tecride dikkat çeken pankartlar ve hasta tutsakların fotoğraflarıyla F şeklinde oturdu.

Eylemde ilk olarak İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülkadir Boğa konuştu. Boğa, Bülent Arıncı'nın konuyla ilgili "İlgileneceğim bir çalışmamız var" dediğini anımsattı, 85 yaşındaki hasta tutsak Hasan Alav'ın serberst kalmasına dikkat çekti.

Dr. Ayten İnan ise, hekimler cephesinden tecrit politikasını değerlendirdi. Tedavi hakkının engellenmesine dair görüşlerini aktaran İnan, mevcut iktidara rağmen hekimlerin ısrarla mahkumları tedavi etmek için çaba harcadığını ifade etti.

İHD şube yöneticisi Hatice Kalpaklı, erklerin hapisaneleri bir yıldırma, susturma aracı olarak kullandıklarını belirtti. Kalpaklı, tutsakların yaşam haklarının da bilinçli ve sistematik olarak engellendiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Twitter'ın Şeffaflık Raporu şaşırtmadı

Twitter geçtiğimiz hafta 2014 yılı Şeffaflık Raporu'nu yayınlamıştı. Raporun yayınlandığı gün öğleden sonra, raporun yayınlandığı sayfaya ulaşım sağlanamazken akşam saatlerinde ise, raporda veri hatası olduğu ve bu nedenle raporun 9 Şubat Pazartesi günü

yeniden yayınlanacağı açıklanmıştı. Yayınlanan bu ilk rapora göre, Twitter'a içerik kaldırması için son 6 ayda dünya genelinde yapılan 1982 talebin 1820'si Türkiye'den gelmişti. Twitter'ın 2014'ün ilk yarısı için açıkladığı rapora göre de Türkiye birinci sıradaydı. İlk 6 ayda Türkiye'den 304 hesap ile ilgili 183 Tweet silme talebi gelmiş ve bu talepler doğrultusunda bu mesajlar silinmişti.

Twitter, geri çektiği Şeffaflık Raporu'nu daha sonra tekrar yayınladı. Buna göre Türkiye hala dünyada içerik kaldırılmasını ve kişisel bilgi paylaşılmasını en çok isteyen, tweete sansür uygulanmasını en çok talep eden ülke durumunda. Aynı şekilde Twitter da en çok Türkiye'den gelen sansür taleplerini yerine getiriyor.

Twitter'ın Şeffaflık Raporu'na göre:

* Türkiye 2014'ün son altı ayında toplam 496 kullanıcı hakkında 356 defa bilgi talep etti. Bu taleplerin hiçbiri yerine getirilmedi. Türkiye 2014'ün ilk 6 ayında 27 hesap hakkında 24 defa, önceki dört yarı yıl boyunca da birer hesap hakkında birer defa bilgi talep etmişti. Twitter, Türkiye ile ilgili hiçbir kullanıcı bilgisini paylaşmadı.

* Türkiye, 328 mahkeme, 149 idari taleple 2642 hesapla ilgili içerik kaldırma talebinde bulundu. Twitter bu taleplerin yüzde 50'sini gerçekleştirdi. 62 Twitter hesabı, 1820 tweet buzlandı. Dünya genelinde Twitter toplam 1982 tweeti buzlamıştı. Türkiye bu rakamla dünyada en çok tweet buzlatan ülke oldu. Buzlanan 85 hesabın da 62'si Türkiye'den.

'Twitter mivitr' anlamazlar!

Hatırlanırsa Erdoğan Haziran Direnişi'nin ilk günlerinde 2 Haziran 2013 günü, Habertürk televizyonunda katıldığı bir programda twitter için "Tam bir baş belası" demişti. Yine Erdoğan, 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarının ardından da sosyal medya üzerinden yayılan ses kayıtlarına ve paylaşımlara sert bir tepki göstermişti. 11 Şubat 2014'te AKP'nin TBMM'deki grup toplantısında, "Tweete hiç işim yok, takip ettiğim de yok. Benim bu kadar boş zamanım yok. Twitter kullananlara hakaret etmiyorum ama benim bu kadar zamanım yok" diyerek eklemişti: "Gece-gündüz demeden işime bakıyorum."

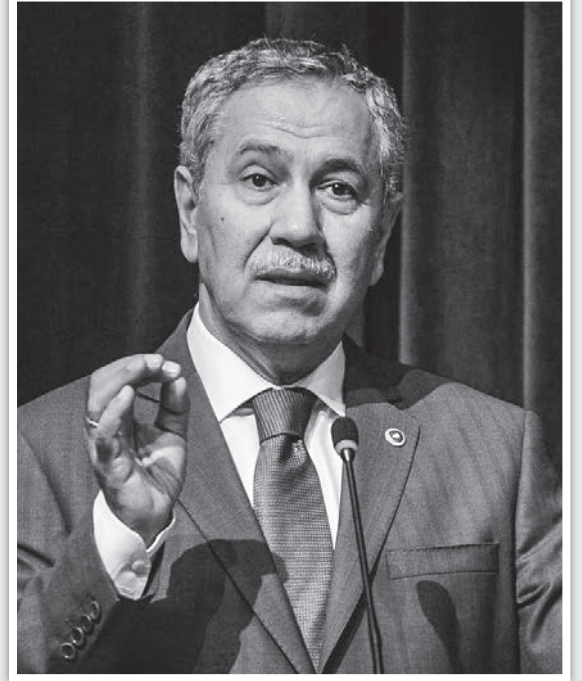
yapılan yerel seçimler öncesindeyse "çok önemli bir ses kaydının yayınlanacağı" iddiaları gündemdeydi. Erdoğan bunlarla ilgili olarak da yaptığı konuşmada, "Bu Twitterlar falan var ya şimdi mahkeme kararı çıktı, Twitter falan hepsinin kökünü kazıyacağız. Efendim işte uluslararası camia şöyle der, böyle der, hiç beni ilgilendirmiyor. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin gücünü görecekler" demişti. Hemen ardından Twitter ve Youtube kanallarına erişim engellenmişti.

Sermaye devletinin iletişim özgürlüğüne yönelik tahammülsüzlüğünün bedelini geçmişte özgür basın emekçileri hayatlarıyla ödemişlerdi. Bu nedenle "basın özgürlüğü" bu ülkede hakkında en çok konuşulan ama hiç olmayan bir haktan ibaret. Kaldı ki *Azadiya Welat* dağıtımıcısı Kadri Bağdu'nun Adana'da katledilmesinin üzerinden sadece 5 ay geçti. Yine Fransa'da 12 çalışanını kanlı baskında kaybeden Charlie Hebdo'nun son sayısından bazı karikatürlere yer vereceği bilgisi üzerine polisin *Cumhuriyet* gazetesinin basıldığı matbaaya baskın düzenlenmesinin üzerinden de çok geçmedi.

Ecdatlarının izinden gidiyorlar

Bu düzende hükümet koltuğunda kim otursun otursun hiçbir dönem basın özgür olmamıştır, doğası gereği olması da mümkün de değildir. AKP ise çok öykündükleri o Osmanlı'nın izinden gitmektedir. Ecdatlarının yaptığı gibi matbaayı yasaklayamasalar da matbaaların basacakları yayınları yasaklayabilmekte, kimi zaman henüz basıma bile hazır değilken tümünden imha edebilmektedirler. Ve elbette yine ecdatları gibi özgür, muhalif, devrimci basın çalışanları için ölüm fermanları çıkarabilmektedirler.

Twitter'ın Şeffaflık Raporu vesilesiyle bir kez daha belirtmek gerekir ki mahkemelerce 2010'da 4, 2011'de 36, 2012'de 43, 2013'te 42 ve sadece 2014 yılının ilk altı aylık döneminde 24 olmak üzere toplam 149 yayın yasağı kararı alınmıştır. Roboski Katliamı'yla, rüşvet ve yolsuzluklarla, MİT TIR'lariyle ilgili haberlere yayın yasağının getirildiği bir ülkede basının ne kadar özgür olduğu yeterince açıktır.

Sınırsız despotluk AKP'yi dahi korkuttu

Haziran Direnişi'nde "yüzde 50'yi zor tutuyoruz" söylemiyle seçmen kitlesi üzerinden direnişi tehdit eden AKP şefleri şimdilerde despotluklarını itiraf eden açıklamalara başvurmaya başladılar.

Bu yöndeki son açıklamalar AKP'nin "iyi polis" rolünü oynayan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'tan geldi. Arınç, katıldığı bir televizyon programında "Biz yüzde 50 oy alıyoruz. Fakat geriye kalan yüzde 50'de bir nefret söylemine dönüşüyor. Bu, bizim yüzde 50 oyuza engel olmaz. Ama Türkiye yönetilebilir bir ülke olmaktan çıkabilir" ifadelerini kullandı.

AKP'nin izlediği siyasetin toplumda "Kemikleşme, kamplaşma" yarattığı itirafında bulunan Arınç, AKP'nin geleceği hakkında tespitlerde bulunmayı da ihmal etmedi. Arınç şöyle konuştu:

"Haksızlık yapmamış olmak lazım. Haktan yana olmak lazım. Bu unsurları yaşatırsak bizi top tüfek yıldırılmaz. Ama adalette, haksızlık yapmakta veya emaneti ehline vermeme, kısa devre ve çıkara dayalı siyaset yapmakta adım atmaya başlarsak veya birileri böyle bir tehlikeyi karşımıza getirirse o zaman sıkıntı olabilir. Böyle bir şey var mı Ak Parti'de? Olabilir. Nihayet malzemesi insan olan bir partiden bahsediyoruz. Emanet ehlinde olmalı. Onun bunun yakınında, tarafında, şurasında, burasında kesinlikle olmaz. ANAP'ı yıkan budur, DYP'yi yıkan budur. CHP'yi bu halde bırakan budur. Bir tanesi bu..."

Arınç, despotlukta sınır tanımayan dinci-gerici partinin sınır tanımazlığının kendisini de "korkuttuğunu" ise şu sözlerle açıkladı:

"Biz eskiden sokağa çıkardık taraftarımız bizi çok severdi. Karşıdaki muhalifler de saygı duyardı. Şimdi bir nefretle bakış seziyorum. Kemikleşme, kamplaşma var. Bu bizim yüzde 50 oyuza engel olmaz. Ama Türkiye yönetilebilir bir ülke olmaktan çıkabilir. Biz yumuşatmalıyız. Siyasette yumuşak dil çok önemlidir. Bağırarak, çağırarak, küçülterek onu güçsüz kılarak bir noktaya getirdiğiniz zaman misal doğru mudur bilmiyorum ama kediye çok sıkıştırırsanız sonunda yüzünüzü cirmalar."

Kadına yönelik aşağılamalar sürüyor

Kapitalizm kadını ağır ve kurlsız çalışmanın nesnesi haline getiriyor. Ev işleri, çocuk bakımının ücretsiz hizmetçisi, erkeğin ihtiyaçlarını yerine getiren ve çocuk doğurmaya yarayan bir araç olarak görüyor; kültürel ve manevi yönden aşağılıyor. Toplumsal değer yargıları, örf-adetler ve din yoluyla kadının sosyal ezilmişlik ve köleliğini pekiştiriyor. Kapitalizmin kadını aşağılamasının en rezil biçimini ise kadın bedeninin, cinselliğinin metalaştırılması oluşturuyor.

Kadın gündelik yaşam içinde cinsel bir obje olarak görülüyor, reklam malzemesi olarak kullanılıyor ve fuhuş sektöründe pazarlanıyor, ki fuhuş kapitalizmde yasal bakımdan kurumsallaşmış en kârlı sektörlerden birini oluşturuyor.

Kadının toplumsal yaşamın her alanında aşağılanması, şiddete uğraması ve cinsel bir obje olarak kullanılması ise çeşitli yollarla meşrulaştırılıyor. Geçtiğimiz günlerde avukat Yavuz Balkan'ın TBMM'ye sunduğu dilekçe de bu yollardan birini oluşturuyor.

Avukat Yavuz Balkan kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin %80'inin erkeklerin cinsel ihtiyaçlarının giderilmemesinden kaynaklandığını ileri sürerek, bekar erkeklere haftalık 75 TL ödenek ayrılmasını talep etti. Hormonlardan kaynaklı ihtiyaçların giderilmesi gerektiğini savunan Balkan, erkeklerin ihtiyaçları giderildiği takdirde kadın cinayetlerinin %99'unun önlenebileceğini ileri sürdü.

Hukuk alanında iyi hal, tahrik indirimleri, flörtü suç sayıp tacize ön açan düzenlemelerle kadına yönelik cinsel suçların zeminini güçlendiren, eğitimde

çocuk gelinliğin önünü açan, kadını ikinci cins olarak açıklayan dinci-gerici dersleri yoğunlaştıran, bununla birlikte sağlıkta kürtaj hakkına getirilen sınırlandırma ve ek ödemelerle, topluma dayatılan dinci-gericilikle kadını, çocuk doğurmaya yarayan bir kuluçka makinesi, evinin ve erkeğin ihtiyaçlarını gidermesi gereken bir nesne olarak gören sistem, tüm bu adımları da çeşitli yollarla meşrulaştırma yoluna gidiyor.

Kadının sosyal ezilmişlik ve köleliğinde olduğu gibi bu açıklamalar ve düzenlemelere de temelinde kişinin emek gücünün sömürsünden serbestçe yararlanma hakkı olan özel mülkiyet düzeninin devamı için ihtiyaç duyulmaktadır.

Kapitalist sistem yeri geldiğinde ucuz iş gücü olarak gördüğü kadını, kriz anlarında ise üretim alanlarından çıkararak evlere sürmektedir. Çocuk bakımı, ev işleri için sosyal harcamalar yerine 'kutsal aile ve annelik' kavramıyla kadının emeğini ücretsiz olarak kullanmaktadır. Sermayenin artı-değer aracı olan erkeğin ihtiyaçları 'kocalık hakkı' denilerek kadın üzerinden gerçekleştirilmektedir. Ailede, toplumda gündelik yaşamın her alanında kadını cinsel bir obje olarak görmektedir. Cinselliği ayıp, günah kavramlarıyla baskılayan kapitalizm diğer taraftan bunu da pazara sunmaktadır.

Kadını çok yönlü olarak aşağılayan ve kadına şiddet uygulayan kapitalizmin insani tüm ilişkilere dayattığı yozlaşma ve çürüme kendi çürümüşlüğünün yansımasıdır.

Sağlık emekçileri zorunlu nöbete karşı grevde

Sağlık emekçileri, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) ve Türk Tabipler Birliği'nin çağrısıyla aile hekimlerine getirilen zorunlu Cumartesi nöbetlerine karşı 11 Şubat'ta ülke genelinde iş bıraktı.

SES İzmir Şubesi'nin çağrıyla iş bırakan emekçiler İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını SES İzmir Şube Başkanı Rukiye Çakır yaptı. Çakır, AKP iktidarının sağlıkta dönüşüm programı adı altında yürüttüğü piyasalaştırma ve çalışanlara yönelik esnek ve kurlsız çalıştırma uygulamalarının artarak sürdüğünü ifade etti.

Aile hekimliği düzeninin kaybettiğini sıralayan Çakır, sağlık emekçilerinin taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yaparak dayatmaya karşı mücadelelerinin süreceğini ifade etti.

Basın açıklamasının ardından TTB adına Fatih Sürenkök ise toplum sağlığını düşünmeyen bir sağlık politikası izlenmesini teşhir etti.

Ege Üniversitesi Hastanesi'nde de sağlık emekçileri Acil girişinde basın açıklaması yaparak neden iş bıraktıklarını anlattılar.

İstanbul'da Cevizlibağ'da toplanan sağlık emekçileri, İl Halk Sağlığı Müdürlüğü'ne yürüdü.

Açıklamada ilk sözü alan İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Hakan Hekimoğlu, zorunlu nöbet genelgesine karşı hukuksal olarak da itiraz ettikleri bilgisini vererek nöbet uygulamasını kabul etmediklerinin altını çizdi.

Sağlık emekçileri adına konuşan SES Aksaray Şube Başkanı Aydın Erol ise sağlığın piyasalaştırılmasını teşhir ederek sağlık emekçilerine dayatılan esnek ve kurlsız çalışmaya tepki gösterdi. Eyleme direnişçi Ülker işçileri de destek verdi.

SES Mersin Şubesi, Mersin Tabip Odası ve Mersin Aile Hekimleri Derneği üyeleri, Mersin Tabip Odası'nda basın açıklaması yaptı.

SES Mersin Şube Başkanı Yılmaz Bozkurt, Aile Hekimliği uygulamasının sağlık emekçileri ve toplum için yarattığı olumsuzluklara dikkat çekti.=

SES Malatya Şubesi de İl Halk Sağlığı Müdürlüğü önünde eylem yaparak zorunlu Cumartesi nöbetlerini protesto etti. SES Malatya Şubesi Eşbaşkanı Bülent Uçar, bu düzenin ne halkın sağlığına ne de sağlık çalışanlarının insanca yaşam mücadelesine bir katkısı olduğunu belirterek, fazla çalışma/angaryaya ve baskılara karşı bir gün hizmet üretmeyeceklerini söyledi.

İşgal ateşi ile Şubat'ı ısıtanlara...

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsağı Özgür Karagöl Greif işgalinin yıldönümü vesilesiyle yazdığı mektupla Haziran Direnişi'nin ateşini Şubat'a taşıyan Gerif işçilerini selamladı.

Özgür Karagöl'ün mektubunu sunuyoruz:

Merhaba işgalci Greif işçileri,

Bugün emperyalist sermayeye ve onun yerli işbirlikçilerine karşı işgal silahını kuşanarak işçi sınıfı cephesinden kararlı ve tok bir yanıt verişinizin yıldönümü.

Sermayenin işçi sınıfına dönük saldırılarını her geçen gün arttırdığı günümüz koşulları bundan bir yıl önce gerçekleştirdiğiniz büyük işgalin ne kadar da önemli bir eylem olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Sermaye, kuşkusuz işçi sınıfını sadece ekonomik olarak kuşatmıyor. Aşağılık sömürü düzeninin devamı için ideolojik, kültürel ve ahlaki açıdan da tam anlamı ile çürümüşlüğü simgesi olan kapitalizm tüm pisliğini ve kokuşmuşluğunu her gün yeniden üretiyor.

İşte tam da bunun içindir, yükselttiğiniz işgal bayrağına dört bir yandan korkakça saldırımları. Greif şahsında işçi sınıfı için bir umut olan önemli bir kaleyi düşürmek için azgınca saldırdılar gece gündüz demeden. Greif işgali karşısında sadece sermaye ve onun kolluk güçleri yoktu elbette. Bu işgalin başarı ile sonuçlanmasında kendi sonlarını da gören başta hain Rıdvan Budak ve tüm sendikal ihanet çeteleri sermayenin yanında saf tutarak siz onurlu işgalci işçilere karşı burjuvazinin kılıcını kuşandılar ve işçi sınıfı tarihinin kızıl sayfalarına onurla işlediniz, nakşettiniz Greif işgalini. Hain sendika bürokratları ise bozuk sicillerine bir yenisini daha eklemiş oldular Greif işgaline yaptıkları düşmanlıkla. Hesap defterimize not ettiğimiz bu hain takımının defteri er ya da geç dürülecektir nasırlı ellerimizle.

Onurlu Greif işçileri, dostlar, yoldaşlar,

Sermayenin saldırıları son sürat devam ediyor.

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin MESS'in asalak metal

patronlarına karşı yükselttiği grev bayrağı sınıf mücadelesi açısından önemli bir imkandır. Fakat grev Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı. Sermaye devleti yakın zamanda da Zonguldak maden işçilerinin, Kristal-İş üyesi Şişecam işçilerinin ve THY işçilerinin grevini yasaklayarak asalak patronlara rahat bir nefes aldirmişti.

Sermaye devleti, memleketi işçi cinayetleri ile toplu işçi mezarlığına çeviren patronları aklarken bir yandan da grev yasaklama kararları ile sermayeye dizginsiz bir sömürü alanı yaratmaktadır.

2014'ün 10 Şubat'ını yaktığınız işgal ateşi ile ısıtarak "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" şiarını 2013 Haziran Direnişi'nden Şubat'a taşıdınız ve sınıf mücadelesini ileri bir noktaya taşıyarak çıtayı yükselttiniz.

Bugün de yeni Kavellere yeni Greiflere olan ihtiyacını iliklerine dek hisseden işçi sınıfının yükselttiğiniz "İşgal grev direniş!" şiarına sarılması yakıcı ve zorunludur.

Gün sermaye devletinin grev yasaklarına karşı metal fabrikalarında işgal fikrini-eylemini yayma günüdür. Gün "metal işçilerinin Greif'ten öğrenmesi gerekir" diyerek yeni Greifleri var etme günüdür. Gün sermayeye ürettiğimiz çuvalları sermayenin kafasına geçirme günüdür. Tıpkı 10 Şubat 2014'te yaptığınız gibi.

Sınıfın devrimci partisi TKİP davasından tutsak olduğum Sincan F Tipi zindanından Greif işgalimizin yıldönümünü devrimci coşkuyla selamlıyorum. Bedenim tutsak düşürülmüş olsa da yüreğimle, bilincimizle ve her geçen gün keskinleşen sınıf kinimizle sizinle. Omuz omuzayız. Yeni Greiflerin müjdecisi olan nasırlı yumruklarımızla dimdik ayaktayız. Umutla selamlıyorum sizleri.

Yaşasın işgal yaşasın direniş!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

**TKİP dava tutsağı Özgür Karagöl
Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi C-71**

Cumartesi Anneleri'nden "İç Güvenlik" uyarısı

Cumartesi Anneleri 515. hafta eyleminde, 31 yıl önce kaybedilen Maksut Tepeli için buluştu. Galatasaray Meydanı'nda toplanan aileler fotoğraflar ve kızıl karanfiller taşıdılar.

Eylemde konuşan Av. Ercan Kanar, "Salı günü faşist yasa meclise geliyor" diyerek paketin içeriğini teşhir etti. Özgürlüklere karşı savaş açan AKP'nin kendi korkularını bastırmak için yasalarını hazırladığını belirten Kanar, suç işleyen memura artık dava açılmayacağını, valilere derebeylik yetkisi verildiğini söyledi.

"Özgürlüklere karşı savaş yasası"

Kanar, sendikaların genel grevle, baroların da Ankara'da toplanarak yasaya karşı durması gerektiğini söyledi.

Maksut Tepeli'nin avukatı Gülseren Yoleri, polisin savcıya bildirmeden 48 saat gözaltı, suç mahallinden uzaklaştırma yetkilerinin kaçırma, kaybetme işkenceye imkan sağlayacağını söyledi. Yoleri, yasaya karşı mücadelenin gözaltında kayıplara karşı yıllardır verilen mücadele için önemini ifade ederek sözlerini tamamladı.

Eylemde ayrıca Tepeli Ailesi'nin mektubu okundu. Maksut Tepeli'nin kardeşi Türkan Tepeli ise zamanaşımı kararlarını eleştirerek, insanlığa karşı suçlarda zamanaşımı olmayacağını söyledi.

"Dosya cezasızlık zırhıyla arşivde"

Açıklamayı okuyan Sevil Turgut, "Türkiye'de güvenlik güçleri ve kamu görevlilerinin işlediği suçlarda cezasızlık kültürünü esas alan bir sistem var" diyerek başladığı açıklamada hesap sorulması mücadelesinin de engellendiğini ifade etti.

Tepeli'nin kaybedildiği sürece anlatan Turgut, Tepeli'nin vurularak gözaltına alınmasına karşın hastane yerine işkenceye götürüldüğünü, koma halinde askeri hastanede yaşamını yitirdiğini aktardı. Dönemin Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nın takipsizlik kararı verdiğini ifade eden Turgut bugün de Kadıköy Cumhuriyet Savcılığı'nın aynı kararı verdiğini belirtti.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/06 * 13 Şubat 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

DGB Türkiye Meclisi toplandı...

GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDE!

Genel kurulumuzdan sonraki ilk Türkiye Meclisimiz 15 ilden yoldaşlarımızın katılımıyla toplandı. Genel kuruldan bugüne kadar geçen süreci değerlendirdiğimiz, toplumsal yaşamda ve gençlik hareketi cephesinde yaşanan güncel gelişmeleri tartıştığımız meclis toplantımızda; okulların açılış süreci, DGB tanıtım faaliyeti, bahar dönemi çalışmalarını ve yaz kampına dair planlamalar yapıldı.

Mevcut gündemler üzerinden canlı tartışmaların yaşandığı meclis toplantımızda şu değerlendirme ve kararlara varıldı:

* Dünya çapında düzenin krizlerle, bunalımlarla debelendiği, baskının ve saldırganlığın gittikçe arttığı bir dönemden geçmekteyiz. Emperyalistler ve işbirlikçileri eliyle halklara büyük acı ve yıkım getiren savaş ve saldırganlık her geçen gün tırmanmaktadır. Tüm bunların yanı sıra düzen güçleri gelişecek sınıf ve kitle hareketlerinin önünü alabilmek için baskı yasaları çıkartmakta, polis devleti uygulamaları giderek yoğunlaşmaktadır.

Bunların Türkiye'ye yansımaları ise; bütün bir toplumu hedef alan "İç Güvenlik Paketi" ile gençliği kuşatmak için gündeme gelen Yeni YÖK Yasası vb. uygulamalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Faşist, dinci-gerici saldırılarla kitleler yıldırılmaya çalışılmaktadır. Bir dizi üniversitede yaşanan saldırılar bunun örneğidir. Aynı anda bir dizi bahaneyle gençliğe yönelik gerçekleşen saldırılar kendinden menkul değil, planlı devlet organizasyonlarıdır. Bu bilinçle hareket eden birliğimiz gençliğin özgürleşmesinin mücadelesinde, gençliğin baskılara karşı örgütlenmesinde olduğunu ortaya koymaktadır.

* İlk ortaya çıkışımızla beraber gençlik mücadelesinin sınıf mücadelesinin bir parçası olması gerektiği bakışını ortaya koyduk. Kurulumuzdan bugüne sınıf hareketi cephesinde yaşanan bir dizi gelişme; 29 Ocak'ta gerçekleşen metal grevi, mevzilerde süren işçi direnişleri, Greif fabrika işgalinin yıldönümünde gerçekleşen "Kavel'den Greif'e... İşgal, Grev, Direniş Gecesi" DGB olarak önümüze aldığımız, bir parçası olduğumuz gündemlerdi. Sınıf gündemlerini gençliğe taşımak, gençliği sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirmek, genç işçileri örgütlemek hedefimiz meclisimiz tarafından tekrardan ortaya konmuştur.

* Düzenin eğitim alanındaki güncel saldırılarından biri olan katlamalı har(a)ç üzerinden paralı eğitimi gündemine alan, bir dizi yerelde forumların, eylemlerin bir parçası olan birliğimiz; önümüzdeki dönem de üniversitelerde bu çalışmalara yoğunlaşacaktır. Meclisimiz, bu konuda bir komisyon üzerinden görevlendirmeye giderek katlamalı har(a)çlar ve paralı eğitim üzerine bir çalışmayı önüne koymuştur. Bu komisyonun yanı sıra tüm yerellerden katlamalı har(a)ç uygulamalarına dair bilgilerin akışı çerçevesinde ortak bir bakışın oluşturulması karara bağlanmıştır.

Gelişmeler ışığında refleks eylem ve etkinliklerin örgütlenmesi bir prensip kararı olarak alınmıştır.

Sorunu katlamalı har(a)çlara sıkıştırmayan, paralı eğitimin sadece har(a)çlardan ibaret olmadığını, düzenin eğitimi bir piyasa alanı ve meta olarak gördüğü gerçeğini işleyen, katlamalı har(a)çlarla bir soygun gerçekleştirdiğini ve gençliğin baskı altına alınmaya çalışıldığını ortaya koyan bir çalışma öreceğiz.

* Genel Kurulumuzun ardından DGB'yi etkin bir şekilde gençlik kitlelerine tanıtma kararı almıştık. Bu açıdan belli adımlar attık. Fakat henüz istediğimiz düzeyde bir tanıtım faaliyeti örgütleyebilmiş değiliz. Bu kapsamda meclisimiz DGB tanıtım faaliyetini; "Emperyalist-kapitalist barbarlığa, gerici-faşist ablukaya karşı gücümüz birliğimizdir!" temel şiarı üzerinden çıkarttığımız afişler, pullar, bildiri ve broşürlerle temel politik yaklaşımımızı, ilkelerimizi, işleyişimizi bir

örgütlenme çağrısı ile birleştirerek gerçekleştirme kararı almış bulunuyor. Bu dönem içerisinde etkin bir propaganda faaliyetinin yanı sıra, eylemli bir mücadele pratiği üzerinden DGB'yi gençlik

içerisinde öne çıkaran bir tutumla hareket edeceğiz.

* DGB, önümüzdeki hareketli ve yoğun bahar dönemi boyunca düzen güçlerinin tüm saldırılarına karşı bütünlüklü bir bakışla hareket edecektir. Faşist saldırıları gerçekleştiren de, katlamalı har(a)çları getiren de, metal grevini yasaklayan da, işçileri katleden de aynı düzendir bakışı üzerinden çalışmalarımızı sürdüreceğiz. "Gençliğin devrimci baharını örgütleyeceğiz!" bakışıyla hareket edecek, 1 Mayıs'a kadarki süreci "Düzene karşı devrim!" ve "Gücümüz birliğimizdir!" şiarlarıyla örgütlenme seferberliğine dönüştüreceğiz.

* Bu kapsamda DGB olarak 8 Mart, Newroz, Gazi, Beyazıt ve Halepçe katliamları, Kızılder ve 1 Mayıs gibi tarihsel öneme sahip mücadele gündemlerini, hem tarihsel ve sınıfsal içeriği üzerinden hem de güncel gelişmeler aynasında ele alarak örgütleyeceğiz. Bahar dönemi gündemlerini tüm faaliyet alanlarında seminerler, toplantılar, eylem ve etkinliklere konu edeceğiz.

1 Mayıs'a kadar örülecek güçlü bir çalışmayla birliğimizin ete-kemiğe büründürüleceği, bahar döneminin finali olarak 1 Mayıs'a güçlü bir hazırlığın bahar sürecinin güçlü geçirilmesinden geçtiğini ortaya koyan birliğimiz, işçi sınıfının bu tarihsel öneme sahip gününde yasak zincirlerini kırmak için alanlarda olacaktır.

* Yayın gündemi kapsamında mevcut pratiğimiz değerlendirilirken merkezi olarak kullandığımız Facebook sayfasının güçlendirilmesi, yerellerden beslenmesi, sitemizin hayata geçirilmesi, yerel fanzinlerin güçlendirilmesi kararları alındı. Bu konulardaki eksiklikler masaya yatırıldı, somut planlamalar yapıldı. Bir dizi yerelde hayata geçirilen fanzinlerin olanaklı ve ihtiyaç olan tüm yerelerde bir örgütlenme ve gençlik hareketine müdahale aracı olarak kullanılması tartışıldı.

* Yazın gerçekleştirilecek kampa dair ilk tartışmaları yapan meclisimiz kampın örgütlenmesi için somut ilk adımların planlamasını yapmıştır. Bu planlamaya göre, öncelikle kampı gerçekleştirebileceğimiz yerlerin araştırılması, ikinci olarak kamp açısından en uygun tarihin belirlenmesi, tarih ve yer netleştikten sonra ise önümüzdeki toplantılarda kampın içeriğinin ve ön hazırlık sürecinin planlanması karar altına alınmıştır.

* Meclisimizde aldığımız kararların hayata geçirilmesi, yerel ayaklarının örülmesi üzerinden Mart ayının ilk haftası yerel meclislerin toplanması, Mart ortasında ise MYK toplantısının yapılması karara bağlanmıştır. Kampa uzanan süreç içerisinde Türkiye Meclisimiz Mayıs ayı içerisinde bir kez daha toplanacaktır.

DGB olarak güçlü ve işlevsel bir meclis toplantısı geçirmiş bulunmaktayız. 15 farklı ilden katılımın olması, hemen herkesin tartışmalara katılması ve somut öneriler üzerinden tartışmaların yürütülmesi meclisimizi verimli kılmıştır. Şimdi önümüzde bütün bu tartışmaları ve kararları yerellerimize taşımak, somutlamak, güçlü pratikler üzerinden hayata geçirmek sorumluluğu bulunmaktadır. Meclisimizin yaptığı tartışmaların ve aldığı kararların gerçek gücünü, gerçek sonuçlarını mücadele içerisinde göreceğiz.